

1515
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΥΛ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΙ
Δ. Φ. πρώην γυμνασιάρχου.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΙΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ

Μετρικού Παραρτήματος

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΛΗΡΕΣΤΕΡΑ
ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ
ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

«Η γοῦμαι ἐγὼ
ἀγδρὶ παιδείας μέγιστον μέρος εἶναι:
περὶ ἐπῶν δειγόν εἶναι:
ἔστι δὲ τοῦτο

τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἰόν τ' εἶναι ἁυγέγατα».
Πλάτ. Πρωταγ. XXVI.

Τιμᾶται μετὰ τοῦ βιβλιοσήμου δρ. 8.40

(Άξια βιβλιοσήμου δρ. 1.70)

Άριθμός έγχριτικής αποφάσεως 27.961.

Άριθμός άδειας κυκλοφορίας 533. 27 Ιουλίου 1922

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ·

Εκδοτης ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",

44 - Οδός Σπαδίου - 44

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

1922 ΜΠΑ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΤΥΛ. ΜΠΑΞΕΒΑΝΑΚΙ
Δ. Φ. πρόφην γυμνασιάρχου.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΛΥΡΙΚΟΙ

ΚΑΤ' ΕΚΛΟΓΗΝ

ΜΕΤΑ ΠΑΝΤΟΙΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΙΩΝ

ΚΑΙ

Μετρικού Παραρτήματος

ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΛΗΡΕΣΤΕΡΑ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΗΣ Γ' ΓΥΜΝΑΣΙΑΚΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

«Ηγοῦμαι ἐγώ
 ἀνδρὶ παιδείᾳ μέγιστον μέρος εἶναι
 περὶ ἐπῶν δεινῶν εἶγαι
 οἵτινες τὸ τοῦτο
 τὰ ὑπὸ τῶν ποιητῶν λεγόμενα οἶδον τὸ εἶναι ἔνικέναι»
 Ηλίας, Πρωταγ. XXVI.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Εκδοτης: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»

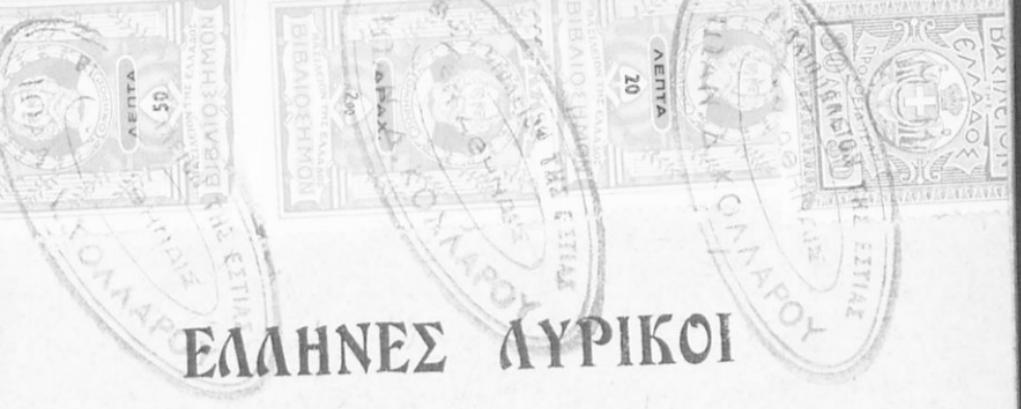
44 — 'Εν δδῷ Σταδίου — 44

1922

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα φέρουν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν σφραγῖδα τοῦ βιβλιοπωλείου τῆς «Ἐστίας».

ΤΥΠΟΙΣ Π. ΛΕΩΝΗ—ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ, 16.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΥΡΙΚΟΙ

I. — ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α' ΚΑΛΛΙΝΟΥ ΕΛΕΓΕΙΑ

1. (1)*

Μέχρις τεῦ κατάκεισθε ; κότ' ἄλκιμον ἔξετε θυμόν,
δέ νέοι ; οὐδ' αἰδεῖσθ' ἀμφιπερικτίονας,
ὅδε λίην μεθιέντες, ἐν εἰρήνῃ δὲ δοκεῖτε
ἥσθαι, ἀτὰρ πόλεμος γαῖαν ἀπασαν ἔχει.

[Ωχετο συμποσίων ἐρατῶν χρόνος, φύετο, παῖδες,
εἰρήνης γλυκερῆς ἥπια δῶρα τὰ πρίν.]

νῦν δ' ἐπὶ Κιμμερώιων στρατὸς ἔρχεται δρόμοεργῶν,

[δυσμενέων ἀνδρῶν, τηλόθεν ἐκ βορέω.

Πάτρης οὖν πέρι τῆςδε παρὸν ἄλλήλοισι μάχεσθε]
— καὶ τις ἀπομνήσκων ὑστατὸν ἀκοντισάτω.

Τιμῆν τε γάρ ἔστι καὶ ἀγλαὸν ἀνδρὶ μάχεσθαι
γῆς πέρι καὶ παίδων κουριδῆς τὸ ἀλόχου

δυσμενέσιν· θάνατος δὲ τότε ἔσσεται, δικότε κεν δή

Μοῖραι ἐπικλώσωσον· ἀλλά τις ἴθὺς ἵτω
ἔγχος ἀνασχόμενος καὶ ὑπὸ ἀσπίδος ἄλκιμον ἦτορ

ἔλσας, τὸ πρῶτον μιγνυμένου πολέμου.

Οὐ γάρ κως θάνατόν γε φυγεῖν είμαρμένον ἔστιν
ἄνδρ', οὐδὲ εἰ προγόνων ἢ γένος ἀθανάτων.

5

10

15

(*) Οἱ ἐν παρενθέσει ἀριθμοὶ κατὰ τὴν στερεότυπον ἔκδοσιν τῆς Anthol.
Lyric. Th. Bergk 1883.

Πολλάκι δηϊοτῆτα φυγῶν καὶ δοῦπον ἀκόντων
οἴχεται, ἐν δὲ οἴκῳ μοῖρα πέλεν θανάτου.
Αλλ' ὁ μὲν οὐκ ἔμπης δήμῳ φίλος οὐδὲ ποθεινός
τὸν δὲ ὀλίγος στενάχει καὶ μέγας, ἦν τι πάθη
λαβὴ γὰρ σύμπαντι πόθος κρατερόφρονος ἀνδρός
θνήσκοντος, ζώων δὲ ἄξιος ἡμιθέων·
ἄξπερ γάρ μιν πύργον ἐν ὁφθαλμοῖσιν δρῶσιν·
ἔψει γὰρ πολλῶν ἄξια μοῦνος ἐών.

20

25

Β' ΤΥΡΤΑΙΟΥ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

2. (10)

Τεθνάμεναι γὰρ καλὸν ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα
ἄνδρ' ἀγαθὸν περὶ ἣ πατρίδι μαρνάμενον·
τὴν δὲ αὐτοῦ προλιπόντα πόλιν καὶ πίονας ἀγρούς
πτωχεύειν πάντων ἔστ' ἀνιηρότατον,
πλαζόμενον σὺν μητρὶ φίλῃ καὶ πατρὶ γέροντι
παισί τε σὺν μικροῖς κουριδίῃ τὸ ἀλόχῳ.
Ἐχθρὸς μὲν γὰρ τοῖσι μετέσσεται, οὓς κεν ἔμηται
χρησμοσύνῃ τὸ εἶκων καὶ στυγεοῇ πενίῃ,
αἰσχύνει τε γένος, κατὰ δὲ ἀγλαδὸν εἶδος ἐλέγχει·
πᾶσα δὲ ἀτιμίη καὶ κακότης ἔπειται.

Εἰ δὲ οὗτος ἀνδρός τοι ἀλωμένου οὐδεμίς ὡρη
γίγνεται, οὔτ' αἰδὼς οὔτ' ὅπις οὔτ' ἔλεος,
θυμῷ γῆς πέρι τῆςδε μαχώμεθα καὶ περὶ παῖδων
θυήσκωμεν ψυχέων μηκέτι φειδόμενοι.

Ω νέοι, ἀλλὰ μάχεσθε παρ' ἀλλήλοισι μένοντες
μηδὲ φυγῆς αἰσχρῆς ἄρχετε, μηδὲ φόβου·
ἀλλὰ μέγαν ποιεῖσθε καὶ ἀλκιμὸν ἐν φρεσὶ θυμόν·
μηδὲ φιλοψυχεῖτε ἀνδράσι μαρνάμενοι.

Τοὺς δὲ πάλαιοτέρους, ὃν οὐκέτι γούνατ' ἐλαφρόν·
μὴ καταλείποντες φεύγετε, τοὺς γεραιούς·
αἰσχρὸν γὰρ δὴ τοῦτο μετὰ προμάχοισι πεσόντα
κεῖσθαι πρόσθε νέων ἄνδρα παλαιότερον,

5

10

15

20

ηδη λευκὸν ἔχοντα κάρη πολιόν τε γένειον,

θυμὸν ἀποπνείοντ· ἄλκιμον ἐν κονίῃ,

αἴματόσεντ· αἰδοῖα φίλαις ἐν χερσὶν ἔχοντα—

αἰσχρὰ τά γ' ὅφθαλμοῖς καὶ νεμεσητὰ ἴδεῖν—

καὶ χρόα γυμνωθέντα· νέοισι δὲ πάντες ἐπέοικεν,

ὅφρ' ἐρατῆς ἥβης ἀγλαὸν ἄνθος ἔχῃ·

ἀνδράσι μὲν θητητὸς ἴδεῖν, ἐρατὸς δὲ γυναιξίν.

ζωδὸς ἐών, καλὸς δὲ ἐν προμάχοισι πεσών.

Αλλά τις εὗ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν-

στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, γεῖλος ὁδοῦσι δακών.

25

30

3. (11)

Αλλ' Ἡρακλῆς γὰρ ἀνικήτου γένος ἔστε,

θαρσεῖτ', οὕπω Ζεὺς αὐχένα λοξὸν ἔχει·

μηδὲ ἀνδρῶν πληθὺν δειμαίνετε, μηδὲ φοβεῖσθε,

ἴδιν δὲ ἐς προμάχους ἀσπίδ' ἀνὴρ ἔχέτω,

ἐχθρὸν μὲν ψυχὴν θέμενος, θανάτου δὲ μελαίνας

κῆρας δικῆς αὐγαῖς ἡελίοιο φίλας.

Ιστε γὰρ "Αρηος πολυδαρύου ἔργον ἀΐδηλα,

εὗ δὲ δργὴν ἑδάητ' ἀργαλέου πολέμου

καὶ θαμὰ φευγόντων τε διωκόντων τὸ ἐγένεσθε,

δέ νέοι, ἀμφοτέρων δὲ ἐς κόρον ἡλίασατε.

Οἱ μὲν γὰρ τολμῶσι παρ' ἀλλήλοισι μένοντες

ἐς τὸ αὐτοσχεδίην καὶ προμάχους ἰέναι,

παυρότεροι θνήσκουσι, σαοῦσι δὲ λαὸν δύσσω·

τρεσσάντων δὲ ἀνδρῶν πᾶσ' ἀπόλωλ' ἀρετή·

Οὐδεὶς ἀν ποτε ταῦτα λέγων ἀνύσειεν ἔκαστα,

δοσ', ἦν αἰσχρὰ πάθη, γίγνεται ἀνδρὶ κακά·

ἄριγαλέον γὰρ ὅπισθε μετάφρενόν ἔστι δαιᾶειν

ἀνδρὸς φεύγοντος δηϊῷ ἐν πολέμῳ·

αἰσχρὸς δὲ ἐστὶ νέκυς κακκείμενος ἐν κονίησιν

νῶτον ὅπισθ' αἰγμῇ δουρὸς ἐληλαμένος.

Αλλά τις εὗ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισιν

στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, γεῖλος ὁδοῦσι δακών,

5

10

15

20

μηρούς τε κνήμας τε κάτω καὶ στέρνα καὶ ώμους
ἀσπίδος εὔρείης γαστρὶ καλυψάμενος.

δεξιτερῆ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὅβριμον ἔγχος,
κινεῖτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.

ἔρδειν δ' ὅβριμα ἔργα διδασκέσθω πελεμίζων,
μηδὲ ἐκτὸς βελέων ἐστάτω ἀσπίδ' ἔχων,

ἄλλα τις ἐγγὺς ἵων αὐτοσχεδὸν ἔγχει μακρῷ
ἢ ξίφει οὐτάζων δῆιον ἄνδρ' ἐλέτω.

καὶ πόδα πὰρ ποδὶ θεὶς καὶ ἐπ' ἀσπίδος ἀσπίδ' ἔρείσας,
ἐν δὲ λόφον τε λόφῳ καὶ κυνέην κυνέην

καὶ στέρνον στέρνῳ πεπλημένος ἄνδρὶ μαχέσθω,
ἢ ξίφεος κώπην ἢ δόρυ μακρὸν ἐλών.

‘Υμεῖς δ', ὃ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοιθεν ἄλλος
πτώσσοντες μεγάλοις βάλλετε χερμαδίοις,

δούρασί τε ξεστοῖσιν ἀκοντίζοντες ἐς αὐτούς,
τοῖσι πανόπλοισιν πλησίον ίστάμενοι.

4. (12)

Οὕτ' ἀν μηνσαίμην οὕτ' ἐν λόγῳ ἄνδρα τιθείμην
οὔτε ποδῶν ἀρετῆς οὔτε παλαισμοσύνης.

οὐδὲ εἰ Κυκλώπων μὲν ἔχοι μέγεθός τε βίην τε,
νικῷη δὲ θέων Θρηίκιον Βορέην,

οὐδὲ εἰ Τιμωνοῖ φυὴν χαριέστερος εἴη,
πλουτοίη δὲ Μίδεω καὶ Κινύρεω μάλιον,

οὐδὲ εἰ Τανταλίδεω Ηέλοπος βασιλεύτερος εἴη,
γλωσσαν δὲ Αδρήστου μειλιχόγηρον ἔχοι,

οὐδὲ εἰ πᾶσαν ἔχοι δόξαν πλὴν θουριδος ἀλκῆς.
οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ,

εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἰματόεντα
καὶ δηϊῶν ὀρέγοιτ ἐγγύθεν ίστάμενος.

‘Ηδὲ ἀρετή, τόδε ἀειθλὸν ἐν ἀνθρωποισιν ἀριστον
κάλλιστόν τε φέρειν γίγνεται ἄνδρὶ νέφ.

Ξυνὸν δὲ ἐσθλὸν τοῦτο πόληϊ τε παντί τε δήμῳ,
δεστις ἀνὴρ διαβάς ἐν προμάχοισι μένη

25

30

35

5

10

15

νωλεμέως, αἰσχρῆς δὲ φυγῆς ἐπὶ πάγχυ λάθηται,

ψυχὴν καὶ θυμὸν τλήμονα παρθέμενος,

θαρσύνη δ' ἔπειν τὸν πλησίον ἄνδρα παρεστώς:

οὗτος ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνεται ἐν πολέμῳ.

20

αἱρα δὲ δυσμενέων ἄνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας

τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης·

δις δ' αὐτὸν ἐν προμάχοισι πεσὸν φίλον δύλεσε θυμόν,

ἀστυ τε καὶ λαοὺς καὶ πατέρον εὐκλεῖσας,

πολλὰ διὰ στέρνοντο καὶ ἀσπίδος ὅμφαλοέστης

25

καὶ διὰ θώρηκος πρόσθεν ἐληλαμένος,

τὸν δὲ ὄλοφύρονται μὲν ὅμῶς νέοι ἡδὲ γέροντες

ἀργαλέω τε πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις

καὶ τύμβος καὶ παιδες ἐν ἀνθρώποις ἀρίστημοι

καὶ παῖδων παιδες καὶ γένος ἔξοπίσω.

30

Οὐδέ ποτε κλέος ἐσθίλον ἀπόλλυται, οὐδὲ δόνομον αὐτοῦ,

ἄλλος ὑπὸ γῆς περ ἐὼν γίγνεται ἀθάνατος,

δοντινός ἀριστεύοντα μένοντά τε μαρνάμενόν τε

γῆς πέρι καὶ παῖδων θοῦρος Ἀρης ὄλεση.

35

Εἰ δὲ φύγῃ μὲν κῆρα τανηλεγέος θανάτοιο,

νικήσας δὲ αἰχμῆς ἀγλαὸν εὔχος ἐλῇ,

πάντες μιν τιμῶσιν ὅμῶς νέοι ἡδὲ παλαιοί,

πολλὰ δὲ τερπνὰ παθῶν ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·

γηράσκων ἀστοῖσι μεταπρέπει, οὐδέ τις αὐτὸν

βλάπτειν οὔτε αἰδοῦς οὔτε δίκης ἐθέλει,

40

πάντες δὲ ἐν θρώκοισιν ὅμῶς νέοι οἵ τε κατ' αὐτὸν

εἴκουσι ἐκ χώρης οἵ τε παλαιότεροι.

Ταῦτης οὖν τις ἀνὴρ ἀρετῆς εἰς ἄκρον ἵκεσθαι

πειράσθω θυμῷ, μὴ μεθιεὶς πολέμου.

5. (15) Ἐμβοτήρειον.

"Ἄγετ", δὲ Σπάρτας εὐάνδρω

κῶνθοι πατέρων πολιατᾶν,

λαιῷ μὲν ἵτυν προβάλεσθε,

δόρυ δὲ εὐτόλμως ἀνσχεσθε,

μὴ φειδόμενοι τὰς ζωᾶς·

οὐ γὰρ πάτριον τῷ Σπάρτᾳ.

5

Γ' ΜΙΜΝΕΡΜΟΥ

6. (2)

Ημεῖς δ' οἴα τε φύλλ', ἀντί φύει πολυανθέος ὥρη
εἰσαρος, αἷψ' αὐγῆς ἄζεται ἡμέλιου,
τοῖς ἵκελοι πήχυιον ἐπὶ κρόνον ἄνθεσιν ἡβῆς
τερπόμεθα, πρὸς θεῶν εἰδότες οὔτε κακόν
οὔτε ἀγαθόν. Κῆρες δὲ παρεστήκασι μέλαιναι
ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γήραος ἀργαλέου,
ἡ δὲ ἑτέρη θανάτοιο μίνυνθα δὲ γίγνεται ἡβῆς
καρπός, ὅσον τὸ ἐπὶ γῆν κιδναται ἡμέλιος.
αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τοῦτο τέλος παραμείφεται ὥρης,
αὐτίκα τεθνάμεναι βέλτιον ἡ βίοτος.
πολλὰ γὰρ ἐν θυμῷ κακὰ γίγνεται· ἄλλοτε οἶκος
τρυχοῦται, πενίης δὲ ἔργον ὁδυνηρὰ πέλει·
ἄλλος δὲ αὖ παῖδων ἐπιδεύεται, δῶν τε μάλιστα
ἱμείρων κατὰ γῆς ἔρχεται εἰς Ἀΐδην·
ἄλλος νοῦσον ἔχει θυμοφθύρον· οὐδέ τις ἔστιν
ἀνθρώπων, φέρεται Ζεὺς μὴ κακὰ πολλὰ διδοῖ.

Δ' ΣΟΛΩΝΟΣ

7. (4) Τιποθηκας εἰς Ἀθηναίους.

Ημετέρα δὲ πόλις κατὰ μὲν Διὸς οὔποτε ὀλεῖται
αἴσαν καὶ μακάρων θεῶν φρένας ἀθανάτων·
τοίη γὰρ μεγάλυμος ἐπίσκοπος ὄβριμοπάτρη
Παλλὰς Ἀθηναίη χεῖρας ὑπερθεντεν ἔχει·
αὐτοὶ δὲ φθείρειν μεγάλην πόλιν ἀφραδίησιν
ἀστοὶ βιούλονται χρήμασι πειθόμενοι,
δῆμους θὲν ἡγεμόνων ἀδικος νόος, οἷσιν ἐτοίμον
ὑβριος ἐκ μεγάλης ἀλγεα πολλὰ παθεῖν·
οὐ γὰρ ἐπίστανται κατέχειν κόρον οὐδὲ παρούσας
εὐφροσύνας κοσμεῖν δαιτὸς ἐν ἡσυχίῃ....

πλουτεῦσιν δὲ ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι....

Οὕδ' οὐδῶν κτεάνων οὔτε τὶ δημοσίων
φειδόμενοι κλέπτουσιν ἀφαρπαγῇ ἄλλοι θεν
οὐδὲ φυλάσσονται σεμνὰ θέμεθλα Δίκης,
ἢ σιγῶσα σύνοιδε τὰ γιγνόμενα πρό τ' ἔοντα,
τῷ δὲ χρόνῳ πάνιως ἥλθ' ἀποτισομένη.

15

Τοῦτον ἡδη πάσῃ πόλει ἔρχεται ἐλκος ἄφυκτον.

ἔξ δὲ κακὴν ταχέως ἥλυσθε δουλοσύνην,
ἡ στάσιν ἔμφυλον πόλεμον θ' εῦδοντες ἐπεγείρει,
δες πολλῶν ἔρατὴν ὠλεσεν ἥλικίην.
ἐκ γὰρ δυσμενέων ταχέως πολυήρατον ἄστυ
τρύχεται ἐν συνόδοις τοῖς ἀδικεῦσι φίλαις.

20

Ταῦτα μὲν ἐν δήμῳ στρέφεται κακά· τῶν δὲ πεντηκῶν
ἴννεῦνται πολλοὶ γαῖαν ἐξ ἀλλοδαπῆν
πραθέντες δεσμοῖσί τ' ἀεικελίουσι δεθέντες,
καὶ κακὰ δουλοσύνης στυγνὰ φέρουσι βίᾳ.

25

Οὗτοι δημόσιον κακὸν ἔρχεται οἴκαδ' ἐκάστῳ,
αὐλειοι δ' ἔτ' ἔχειν οὐκ ἐμέλουσι θύραι,
ὑψηλὸν δ' ὑπὲρ ἔρκος ὑπέρθορεν, εὗρε δὲ πάντως,
εἰ καὶ τις φεύγων ἐν μυχῷ ἢ θαλάμου.

30

Ταῦτα διδάξαι θυμὸς Ἀθηναίους με κελεύει,
ώς κακὰ πλεῖστα πόλει δυσνομία παρέχει,
εὐνομία δ' εὔκοσμα καὶ ἄρτια πάντα ἀποφαίνει
καὶ θ' ἄμα τοῖς ἀδίκοις ἀμφιτίθησι πέδας·
τραχέα λειαίνει, παύει κόρον, ὕβριν ἀμαυροῖ,
αὐάίνει δὲ ἀτης ἄνθεα φυόμενα.

35

εὐθύνει δὲ δίκας σκολιὰς ὑπερήφανά τ' ἔργα
πραῦνει, παύει δὲ ἔργα διγοστασίης,
παύει δὲ ἀργαλέης ἔριδος χόλον, ἔστι δὲ ὑπὲρ αὐτῆς
πάντα κατ' ἀνθρώπους ἄρτια καὶ πινυτά.

40

8. (13) Τίποθηκας εἰς ἔκυπτόν.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὄλυμπίου ἀγλαὰ τέκνα,
Μοῦσαι Πιερίδες, κλυτέ μοι εὔχομένῳ.

δλβον μοι πρὸς θεῶν μακάραν δότε καὶ πρὸς ἀπάντων
ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀγαθήν.

εἶναι δὲ γλυκὺν ὅδε φίλοις, ἔχθροῖσι δὲ πικρόν,
τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἴδεῖν.

Χρήματα δ' ἴμερο μὲν ἔχειν, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
οὐκ ἐθέλω· πάντως ὑστερον ἥλθε δίκη.

Πλοῦτον δ', δν μὲν δῶσι θεοί, παραγίγνεται ἀνδρὶ⁵
ἔμπεδος ἐκ νεάτου πυθμένος ἐς κορυφήν.

ὅν δ' ἀνδρες μετίωσιν ὑφ' ὕβριος, οὐ κατὰ κόσμον
ἔρχεται, ἀλλ' ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενος

οὐκ ἐθέλων ἐπεται· ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτη·
ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεται ὅτε πυρός,

φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιηρὴ δὲ τελευτῆ·¹⁰

οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

Αλλὰ Ζεὺς πάντων ἐφορῷ τέλος, ἐξαπίνης δέ
ῶστ' ἀνεμος νεφέλας αἴψα διεσκέδασεν

ἡρινός, δς πόντου πολυκύμονος ἀτρυγέτοιο¹⁵
πυθμένα κινήσας. γῆν κάτα πυροφόρον

δηρώσας καλὰ ἔργα, θεῶν ἔδος αἰπὺν ἵκανει
οὔρανόν, αἰθρίην δ' αὖθις ἔμηκεν ἴδεῖν·

λάμπει δ' ἡελίοιο μένος κατὰ πίονα γαῖαν
καλόν, ἀτὰρ νεφέων οὐδὲν ἔτ' ἐστὶν ἴδεῖν·

τοιαύτη Ζηνὸς πέλεται τίσις, οὐδὲν ἐφ' ἑκάστῳ,²⁰

ῶςπερ θνητὸς ἀνήρ, γίγνεται ὁξύχολος·

αἰεὶ δ' οὐ ἐ λέληθε διαμπερές, δεῖτις ἀλιτρόν
θυμὸν ἔχῃ, πάντως δ' ἐς τέλος ἐξεφάνη·

ἀλλ' ὁ μὲν αὐτίκ' ἔτισεν, ὁ δ' ὑστερον· εἰ δὲ φύγωσιν
αὐτοί, μηδὲ θεῶν μοῖρος ἐπιοῦσα κίγη,²⁵

ἥκυνθε πάντως αὖθις ἀναίτιοι ἔργα τίνουσιν
ἢ παῖδες τούτων ἢ γένος ἐξοπίσω.

9. (1 : 3)

Θνητοὶ δ' ὅδε νοεῦμεν ὅμως ἀγαθός τε κακός τε
εὑθηγεῖν αὐτὸς δόξαν ἔκαστος ἔχει,

πρὸν τι παθεῖν· τότε δ' αὐτίκ' ὀδύρεται· ἄχρι δὲ τούτου
χάσκοντες κούφαις ἐλπίσι τερπόμενα.

Χῶστις μὲν νούσοισιν ὑπ' ἀργαλέησι πιεσθῇ,
ώς ὑγιῆς ἔσται, τοῦτο κατεφράσατο.

εἰ δέ τις ἀγρόμων, πενίης δέ μιν ἕργα βιᾶται,
κτήσεοθαι πάντως χρήματα πολλὰ δοκεῖ.

Σπεύδει δ' ἀλλοθεν ἄλλος· ὁ μὲν κατὰ πόντον ἀλάται
ἐν νηυσὶν χρήζων οἴκαδε κέρδος ἀγειν

ἰχθυόντα· ἀνέμοισι φορεύμενος ἀργαλέοισιν,
φειδωλὴν ψυχῆς οὐδεμίαν θέμενος.

ἄλλος γῆν τέμνων πολυδένδρεον εἰς ἐνιαυτόν
λατρεύει, τοῖσιν καμπύλα ἀροτρα μέλει·

ἄλλος Ἀθηναίης τε καὶ Ἡφαίστου πολυτέχνεω
ἕργα δαείς χειροῖν ἔυλλέγεται βίοτον.

ἄλλος Ὄλυμπιάδων Μουσέων πάρα δῶρα διδαχθείς
ἱμερτῆς σοφίης μέτρον ἐπιστάμενος·

ἄλλον μάντιν ἔθηκεν ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων.
ἔγνω δ' ἀνδρὶ κακὸν τηλόθεν ἐρχόμενον.

ῷ συνομαρτήσωσι θεοί· τὰ δὲ μόρσιμα πάντως
οὔτε τις οἰωνὸς δύσται οὐθ' ἴερά·

ἄλλοι Παιῶνος πολυφαρμάκου ἔργον ἔχοντες
ἱητροί· καὶ τοῖς οὐδὲν ἐπεστι τέλος·

πολλάκι δ' ἔξ ὀλίγης ὀδύνης μέγα γίγνεται ἄλγος
κούκη ἀν τις λύσαιτ· ἥπια φάρμακα δούς·

τὸν δὲ κακαῖς νούσοισι κακούμενον ἀργαλέαις τε
ἀψάμενος χειροῖν αἴψα τίθησ· ὑγιῆ.

Μοῖρα δέ τοι θνητοῖσι κακὸν φέρει ἡδὲ καὶ ἐσθλόν
δῶρα δ' ἀφυκτα θεῶν γίγνεται ἀθανάτων.

Πᾶσι δέ τοι κίνδυνος ἐπ' ἔργμασιν, οὐδέ τις οἶδεν.
ἥ μέλλει σχήσειν, χρήματος ἀρχομένου·

ἄλλ· ὁ μὲν εὖ ἔρδειν πειρώμενος οὐ προνοήσας
εἰς μεγάλην ἄτην καὶ χαλεπήν ἐπεσεν,

τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσιν
συντυχίην ἀγαθήν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης.

5

10

15

20

25

30

35

10. (22) Πρός Κριτέαν.

Παῖς μὲν ἄνηβος ἐὼν ἔτι νήπιος ὅρκος ὀδόντων
φύσας ἐκβάλλει πρῶτον ἐν ἐπτ' ἔτεσιν·
τοὺς δ' ἑτέρους ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἐπτ' ἐνιαυτούς,
ἡβῆς ἐκφαίνει σήματα γεινομένης·
τῇ τριτάτῃ δὲ γένειον, ἀεξομένων ἔτι γυίων,
λαχνοῦται, χροιῆς ἄνθος ἀμειβομένης·
τῇ δὲ τετάρτῃ πᾶς τις ἐν ἐβδομάδι μέγ' ἄριστος
ἰσχύν. ἢντ τὸν ἄνδρες σήματα ἔχουστος ἀρετῆς·
πέμπτη δὲ δωριον ἄνδρα γάμου μεμνημένον εἶναι
καὶ παιδῶν ζητεῖν εἰσοπίσω γενεήν.
τῇ δὲ ἕκτῃ περὶ πάντα καταρτύεται νόος ἄνδρός,
οὐδὲν ἔρδειν ἔθ' ὅμῶς ἔργ' ἀπάλαμνα θέλει·
ἕπτὰ δὲ νοῦν καὶ γλῶσσαν ἐν ἐβδομάσιν μέγ' ἄριστος
οκτώ τούτων ἀμφοτέρων τέσσαρα καὶ δέκα ἔτη·
τῇ δὲ ἑνάτῃ ἔτι μὲν δύναται, μαλιώτερα δὲ αὐτοῦ
πρὸς μεγάλην ἀρετὴν γλῶσσά τε καὶ σοφίη·
τῇ δεκάτῃ δὲ ὅτε δὴ τελέσῃ θεὸς ἐπτ' ἐνιαυτούς,
οὐκ ἀν ἀωρος ἐὼν μοῖραν ἔχοι θανάτου.

Ε' ΦΩΚΥΛΙΔΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΑ

11. (1. 2. 16)

- α') Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, διὸ δὲ οὐ· πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος.
- β') Καὶ τόδε Φωκυλίδεω· πόλις ἐν σκοπέλῳ κατὰ κόσμον οἰκεῦσα σμικρὴ κρέσσων Νίνου ἀφοινούσις.
- γ') [Καὶ τόδε Φωκυλίδεω·] χρήστης κακοῦ ἐμμεναι ἄνδρος φεύγειν, μὴ σέ γ' ἀνιήσῃ παρὰ καιρὸν ἀπαιτέων.

Σ' ΞΕΝΟΦΑΝΟΥΣ

12. (1) Συμπόσιον.

Νῦν γὰρ δὴ ζάπεδον καθαρὸν καὶ χεῖρες ὅπάντων
καὶ κύλικες πλεκτοὺς δὲ ἀμφιτιθεῖ στεφάνους
ἄλλος· δὲ εὐδῆς μύρον ἐν φιάλῃ πορσύνει·

κορητὴρ δὲ ἔστηκεν μεστὸς ἐϋφροσύνης·

ἄλλος δὲ οἶνος ἑτοῖμος, διὸ οὔκοτε φησὶ προδώσειν,
μείλιχος ἐν κεράμοις, ἄνθεος δέξόμενος·

ἐν δὲ μέσοις ἀγνήν δόμην λιβανωτὸς ἵησιν,

ψυχρὸν δὲ ἔστιν ὕδωρ καὶ γλυκὺν καὶ καθαρόν·
πάρκεινται δὲ ἄρτοι ἔανθοι γεραρή τε τράπεζα

τυροῦ καὶ μέλιτος πίονος ἀγθυμένη·

βωμὸς δὲ ἄνθεσιν ἀν τὸ μέσον πάντη πεπύκασται,
μολπὴ δὲ ἀμφὶς ἔχει δώματα καὶ θαλήν.

Χοὴ δὴ πρῶτον μὲν θεὸν ὑμνεῖν εὐφρονας ἄνδρας
εὐφήμοις μύθοις καὶ καθαροῖσι λόγοις·

σπείσαντας δὲ καὶ εὐξαμένους τὰ δίκαια δύνασθαι
πρήσσειν—ταῦτα γὰρ ὃν ἔστι προχειρότερον—

οὐκέτι οὐδεὶς πίνειν δόποσον κεν ἔχων ἀφίκοιο
οἴκαδ' ἀνευ προπόλου, μὴ πάνυ γηραλέος·

ἀνδρῶν δὲ αἰνεῖν τοῦτον, διὸ ἐσθλὸς πιὼν ἀναφαίνει,
διὸς οἵ μνημοσύνη καὶ πόνος ἀμφὶς ἀρετῆς·

οὕτι μάχας διέπειν Τιτήνων οὐδὲ Γιγάντων,
οὐδὲ αὖ Κενταύρων, πλάσματα τῶν προτέρων·

ἡ στάσιας σφεδανάς· τοῖς οὐδὲν χρηστὸν ἔνεστιν·
θεῶν δὲ προμηθείην αἱὲν ἔχειν ἀγαθόν.

13. (2) Τριποθήκαι.

Άλλος εἰ μὲν ταχυτῆτι ποδῶν νίκην τις ἄροιτο

ἢ πενταθλεύων, ἔνθα Διὸς τέμενος
πάρο Πίσαο ροῆς ἐν Ὀλυμπίῃ, εἴτε παλαίων,
ἢ καὶ πυκτοσύνην ἀλγινόεσσαν ἔχων,

είτε τὸ δεινὸν ἄεθλον, ὁ παγκράτιον καλέουσιν,

5

ἀστοῖσίν κ' εἴη κυδρότερος προσορᾶν

καὶ κε προεδρύην φανερῷν ἐν ἀγῶσιν ἄροιτο

καὶ κεν σῆτ' εἴη δημοσίων κτεάνων

ἐκ πόλιος καὶ δῶρον, ὁ οἱ κειμήλιον εἴη·

10

εἴτε καὶ ἵπποισιν, ταῦτά κε πάντα λάχοι

οὐκ ἔδων ἄξιος, ὥςπερ ἐγώ· ὁρμης γὰρ ἀμείνων

ἀνδρῶν ἡδὲ ἵππων ἡμετέρη σοφίη.

Άλλ' εἰκῇ μάλα τοῦτο νομίζεται· οὐδὲ δίκαιον

προκρίνειν ὁρμην τῆς ἀγαθῆς σοφίης.

Οὕτε γὰρ εἰ πύκτης ἀγαθὸς λαοῖσι μετείη

15

οὗτος εἰ πενταθλεῖν οὔτε παλαισμοσύνην,

οὐδὲ μὲν εἰ ταχυτῆτι ποδῶν, τόπερ ἔστι πρότιμον

ὁρμης δόσος· ἀνδρῶν ἔργον ἐν ἀγῶνι πέλει,

τοῦνεκεν ἂν δὴ μᾶλλον ἐν εὐνομίῃ πόλις εἴη·

σμικρὸν δὲ ἂν τι πόλει χάριμα γένοιτο ἐπὶ τῷ,

20

εἰ τις ἀεθλεύων νικῷ Πίσαο παρ' ὅχθας·

οὐ γὰρ πιαίνει ταῦτα μυχοὺς πόλιος.

Ζ' ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ

■. (στ. 1) Εἰς Ἀπόλλωνα.

Ω ἄνα, Λητοῦς υἱέ, Διὸς τέκος, οὐποτε σεῖο
λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀποπαυόμενος,
ἄλλ' αἵει πρῶτον σὲ καὶ ὕστατον ἐν τε μέσοισιν
ἀείσω· σὺ δέ μοι κλῦθι καὶ ἐσθλὰ δίδου.

Φοῖβε ἄναξ, ὅτε μέν σε θεὰ τέκε πότνια Λητώ,
φοίνικος ὁδινῆς χερσὸν ἐφαψαμένη,
ἀθανάτων κάλλιστον, ἐπὶ τροχοειδῆ λίμνη,
πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη

5

δόμης ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἀλὸς πολιῆς.

10

15. (στ. ΙΙ) Εἰς "Αρτεμίν.

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διός, ἦν Ἀγαμέμνων
εἶσανθ', ὅτε ἐς Τροίην ἔπλεε νησοὶ θοαις,
εὐχομένῳ μοι κλῦθι, κακὰς δ' ἀπὸ κῆρας ἄλαλκε.
σοὶ μὲν τοῦτο, θεά, σμικρόν, ἐμοὶ δὲ μέγα.

16. (στ. ΙΣ) Εἰς τὰς Μούσας.

Μοῦσαι καὶ Χάριτες, κοῦραι Διός, αἱ ποτε Κάδμου
ἐς γάμον ἐλθοῦσαι καλὸν ἀείσατ' ἔπος·
·δτι καλόν, φίλον ἔστι· τὸ δὲ οὐ καλὸν οὐ φίλον ἔστιν.»
τοῦτ' ἔπος ἀθανάτων ἥλθε διὰ στομάτων.

17. (στ. 43) Πρὸς Κύρον.

Οὐδεμίαν πω, Κύρον, ἀγαθοὶ πόλιν ὥλεσαν ἀνδρες·
ἄλλ' ὅταν ὑβρίζειν τοῖσι κακοῖσιν ἄδη
δῆμόν τε φθείρωσι, δίκας τοις ἀδίκοισι διδῶσιν
οἰκείων περδέων εἶνεκα καὶ πράτεος,
ἔλπεο μὴ δηρὸν κείνην πόλιν ἀτρεμιεῖσθαι, 5
μηδὲ εἰ νῦν πολλῇ κεῖται ἐν ἡσυχίῃ,
εὗτ' ἀν τοῖσι κακοῖσι φίλ' ἀνδράσι ταῦτα γένηται,
κέρδεα δημοσίῳ σὺν κακῷ ἐρχόμενα·
ἐκ τῶν γὰρ στάσιές τε καὶ ἔμφυλοι φόνοι ἀνδρῶν
μούναρχοί θ', δε πόλει μήποτε τῆδε ἄδοι. 10

18. (στ. 69)

Μήποτε, Κύρνε, κακῷ πίσυνος βούλευε σὺν ἀνδρί,
εὗτ' ἀν σπουδαῖον πρῆγμα ἐθέλησε τελέσαι,
ἄλλὰ μετ' ἐσθλὸν ἴών βουλεύεο ποιλὰ μογήσας
καὶ μακρὴν ποσσίν, Κύρν, δόδον ἐκτελέσας.

19. (στ. 79)

Παύρους εὑρήσεις, Πολυπαΐδη, ἀνδρας ἔταιρους
πιστοὺς ἐν χαλεποῖς πρήγμασι γιγνομένους,

οῖτινες ἃν τολμῶν, διμόφρονα θυμὸν ἔχοντες.

ἴσον τῶν ἀγαθῶν τῶν τε κακῶν μετέχειν.

Τόσσους δ' οὐδήτις διζήμενος οὐδέποτε πάντας

ἀνθρώπους, οὓς ναῦς μὴ μία πάντας ἄγοι,

οἵσιν ἐπὶ γλώσσῃ τε καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἔπεστιν

αιδῶς, οὐδέποτε αἰσχρὸν χρῆμα ἐπὶ κέρδος ἄγει.

20. (στ. 499)

Πλήθει δ' ἀνθρώπων ἀρετὴ μία γίγνεται ἥδε,

πλουτεῖν· τῶν δ' ἄλλων οὐδὲν ἄρτι ἦν ὅφελος,

οὐδέποτε εἰς σωφροσύνην μὲν ἔχοις Ἄραμάνθυος αὐτοῦ,

πλείονα δ' εἰδείης Σισύφου Αἰολίδεω,

ὅστε καὶ ἔξι Αἰδεω πολυιδρίησιν ἀνῆλθεν

πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοις,

ἥτε βροτοῖς παρέχει λήθην, βλάπτουσα νόοιο—

ἄλλος δ' οὕπῳ τις τοῦτο γένεται, ἐπεφράσατο,

ὅντινα δὴ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,

ἔλθη δ' ἐξ σκιερὸν χῶρον ἀποφθιμένων,

κυανέας τε πύλας παραμείψεται, αἴ τε θανόντων

ψυχὰς εἰργούσιν καίπερ ἀναινομένας.

ἄλλα, ἄρα καὶ κεῖθεν πάλιν ἥλυνθε Σίσυφος ἥρως

ἐξ φάος ἡελίου σφῆσι πολυφροσύναις.—

οὐδέποτε εἰς ψεύδεα μὲν ποιοῖς ἐτύμοισιν δομᾶ,

γλῶσσαν ἔχων ἀγαθὴν Νέστορος ἀντιθέου,

ώκυτερος δ' εἰησθα πόδας ταχεῶν Ἄρπυιῶν

καὶ παίδων Βορέω, τῶν ἄφαρ εἰσὶ πόδες.

Ἄλλὰ χρὴ πάντας γνώμην ταύτην καταθέσθαι,

ώς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

21. (στ. 93)

Εἴ τις ἐπαινήσῃ σε τόσον χρόνον, δισσον δρόψης.

νοσφισθεὶς δ' ἄλλῃ γλῶσσαν ἰῆσι κακήν,

τοιοῦτός τοι ἐταῖρος ἀνὴρ φίλος οὔτι μάλισθηλός,

δις καὶ εἴπῃ γλώσσῃ λῦσα, φρονῆ δέ τερα.

Ἄλλος εἴη τοιοῦτος ἐμοὶ φίλος, διὸ τὸν ἔταιρον
γιγνώσκων ὁργὴν καὶ βαρὺν ὄντα φέρει
ἀντὶ κασιγνήτου· σὺ δέ μοι, φίλε, ταῦτ’ ἐνὶ θυμῷ
φράζεο καὶ ποτ’ ἐμεῦ μνήσεαι ἔξοπίσω.

5

22. (στ. 105)

Δειλοὺς εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτη γάρις ἐστίν.
Ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἀλλὸς πολιτῆς.
Οὕτε γὰρ ἂν πόντον σπείρων βαθὺ λήϊον ἀμῷς
οὔτε κακοὺς εὖ δρῶν εὖ πάλιν ἀντιλάβοις.
ἄπληστον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον· ἦν δὲ ἐν ἀμάρτησι,
τῶν πρόσθμεν πάντων ἐκκένυται φιλότης.
Οἱ δὲ ἀγαθοὶ τὸ κάκιστον ἐλαφρεῖσοντι παθόντες,
μνῆμα δὲ ἔχουσι ἀγαθῶν καὶ γάριν ἔξοπίσω.

5

23. (στ. 305)

Τοὶ κακοὶ οὐ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
ἀλλ’ ἀνδρεσσοι κακοῖς συνθέμενοι φιλίην
ἔργα τε δείλ’ ἔμαθον καὶ ἐπη δύσφημα καὶ ὑβριν,
ἐλπόμενοι κείνους πάντα λέγειν ἔτυμα.

24. (στ. 113)

Μήποτέ τοι κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἔταιρον,
ἀλλ’ αἰεὶ φεύγειν, ὥστε κακὸν λιμένα.

25. (στ. 145)

Βούλεο δὲ εὐσεβέων ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν
ἢ πλουτεῖν, ἀδίκως χρήματα πασάμενος.
Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶσ’ ἀρετή στιν,
πᾶς δέ τ’ ἀνήρ ἀγαθός, Κύρων, δίκαιος ἐών.

26. (στ. 149)

Χρήματα μὲν δαίμων καὶ παγκάκῳ ἀνδρὶ δίδωσιν,
Κύρων· ἀρετῆς δὲ ὀλίγοις ἀνδράσι μοῖρα ἔπειται.

N. Μπαξεβανάκι "Ελληνες Λυρικοὶ ἔκδοσ. δ'.

2

27. (στ. Ι 255)

Μήποτε τοι πενίην υμυοφθόρον ἀνδρὶ χολωθείς,
μηδὲ ἀχρημοσύνην οὐλομένην πρόφερε·
Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλως,
ἄλλοτε μὲν πλουτεῖν, ἄλλοτε μηδὲν ἔχειν.

28. (στ. Ι 259)

Μήποτε Κύρον ἀγορᾶσθαι ἔπος ιέγα· οἶδε γὰρ οὐδεὶς
ἀνθρώπων δι τι νῦν κῆμέρη ἀνδρὶ τελεῖ.

29. (στ. Ι 273)

*Αινδρὸς ἀγαθὸν πενίη πάντων δάμνησι μάλιστα
καὶ γῆρως πολιοῦ, Κύρονε, καὶ ἡπιάλου,
ἥν δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον
ὅπιτεῖν καὶ πετρέων Κύρονε, κατ’ ἥλιβάτων·
καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίη δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν
οὔτ’ ἔρξαι δύναται. γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

30. (στ. Ι 225)

Πάντων μὲν μὴ φῦναι ἐπιχθονίοισιν ἄριστον,
μηδὲ ἐσιδεῖν αὐγὸς δέξεος ἡελίου·
φύντα δὲ ὅπως ὕκιστα πύλας Ἀΐδαο περῆσαι
καὶ κεῖσθαι πολλὴν γῆν ἐπιεσσάμενον.

31. (στ. Ι 237)

Σοὶ μὲν ἐγὼ πτέρος ἔδωκα σὺν οἷς ἐπ’ ἀπείρονα πόντον
πωτήσῃ καὶ γῆν πᾶσαν ἀειρόμενος
ὅηδίως· θοίνης δὲ καὶ εἰλαπίνησι παρέσσῃ
ἐν πάσαις, πολλῶν κείμενος ἐν στόμασιν·
καὶ σε σὺν αἰλίσκοισι λιγυφθόγγοις νέοι ἀνδρες
ἐν κώμοις ἐρατοῖς κατά τε καὶ λιγέα
ἄσονται· καὶ δταν δνοφερῆς ὑπὸ κεύθεσι γαίης
βῆς πολυκωκύτους εἰς Ἀΐδαο δόμους,

5

5

οὐδὲ τότ', οὐδὲ θανὼν ἀπολεῖς κλέος, ἄλλὰ μελήσεις
άφθιτον ἀνθρώποις αἰὲν ἔχων ὄνομα, 10
Κύρνε, καθ' Ἑλλάδα γῆν στρωφῶμενος ἥδ' ἀνὰ νήσους,
ἴχθυσέντα περῶν πόντον ἐπ' ἀτρύγετον,
οὐκ ἵπποις ἦ νησὶν ἐφῆμενος, ἀλλά σε πέμψει
ἀγλαὰ Μουσάων δῶρα ιστεφάνων· 15
πᾶσι γάρ, οἵσι μέμηλε, καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδὴ
ἔσση ὅμῶς, ὅφρ' ἀν γῆ τε καὶ ἡέλιος.

32. (στ. 667)

Εἰ μὲν χοήματ' ἔχοιμι, Σιμωνίδη, οἴα πάροιθεν,
οὐκ ἀν ἀνιψίην τοῖς ἀγαθοῖσι συνών.
νῦν δέ με γιγνώσκοντα παρέρχεται, εἰμὶ δ' ἀφωνος
χοημοσύνη, πολλῶν γνούς περ ἄμεινον ἔτι,
οὕνεκα νῦν φερόμεσθα καθ' ίστια λευκὰ βαλόντες 5
Μηλίου ἐκ πόντου νύκτα διὰ δνοφερήν.
ἀντλεῖν δ' οὐκ ἐθέλουσιν· ὑπερβάλλει δὲ θάλασσα
ἀμφοτέρων τούχων· ἦ μάλα τις χαλεπῶς
σφέζεται, οἴ' ἔρδουσι· κυβερνήτην μὲν ἔπαυσαν
ἐσθλόν, δτις φυλακὴν εἶχεν ἐπισταμένως· 10
χοήματα δ' ἀρπάζουσι βίῃ, κόσμος δ' ἀπόλωλεν,
δασμὸς δ' οὐκέτ' ἵσος γίγνεται ἐξ τὸ μέσον,
φορτηγοὶ δ' ἀρχουσι, κακοὶ δ' ἀγαθῶν καθύπερθεν.
Δειμαίνω, μήπως ναῦν κατὰ κῦμα πίῃ.
Ταῦτά μοι ἡνίχθω κεκρυμμένα τοῖς ἀγαθοῖσιν. 15
γιγνώσκοι δ' ἀν τις καὶ κακός, ἦν σοφὸς ἦ.

33. (στ. 773) Εἰς Ἀπόλλωνα.

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην
Ἀλκαμόφ, Πέλοπος παιδί, χαριζόμενος·
αὐτὸς δὲ στρατὸν ὑβριστὴν Μήδων ἀπέρυκε
τῆςδε πόλευς, ἵνα τοι λαοὶ ἐν εὐφροσύνῃ,
ἥρος ἐπερχομένου, κλειτὰς πέμπωσ' ἐκατόμβας,
τερπόμενοι κιθάρῃ τ' ἥδ' ἐρατῇ θαλίῃ 5

παιάνων τε χοροῖς ίαχῆσί τε σὸν περὶ βωμόν.

“Η γὰρ ἔγωγε δέδοικ’ ἀφραδίην ἐσορῶν
καὶ στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον· σύλλα τούτη,
10 οὐλαος ἡμετέροην τήνδε φύλασσε πόλιν.

“Ἡλθόν μὲν γὰρ ἔγωγε καὶ ἐς Σικελήν ποτε γαῖαν,
ἡλθόν δ’ Εύβοιής ἀμπελόν πεδίον
Σπάρτην τοῦ Εύρωτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ
καὶ μὲν ἐφίλευν προφόρον πάντες ἐπερχόμενον·
ἀλλ’ οὔτις μοι τέρψις ἐπὶ φρένας ἡλθεν ἔκεινων.
15 Οὗτος οὐδὲν ἄρ’ ἦν φίλτερον ἄλλο πάτρης.

34. (στ. 1133) Η ἑλπίς.

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποις μούνη θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν,
ἄλλοι δ’ Οὐλυμπόνδ’ ἐκπολιτόντες ἔβαν.

“Ωχετο μὲν Πίστις, μεγάλη θεός, ὥχετο δ’ ἀνδρῶν
Σωφροσύνη· Χάριτές τοι, δοκίμεια, γῆν ἔλιπον.

Εὐσεβέων δ’ ἀνδρῶν γένος ἐφθιτο, οὐδὲ θέμιστας
οὐκέτι γινώσκουσ’, οἰδὲ μὲν εὐνομίας.

‘Αλλ’ ὅφος τις ζώει καὶ δοῦ φάος ἡελίοιο,
εὐσεβέων περὶ θεοὺς Ἐλπίδα προσμενέτω,
εὐχόμενος δὲ θεοῖσι καὶ ἀγλαὰ μηδία καίων

‘Ἐλπίδι τε πρώτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω·
φραζέσθω δ’ ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεί,
οἵ θεοῖν ἀθανάτων οὐδέν’ ὀπιζόμενοι
αἰεν ἐπ’ ἀλλοτρίοις κιεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
ἐσθλὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θηκάμενοι.

35. (στ. 133) Πρὸς Κέρνον.

Οὐδείς, Κύρον, ἀτης καὶ κέρδεος αἴτιος αὐτός,
ἄλλὰ θεοὶ τούτων δώτορες ἀμφοτέρων·

οὐδέ τις ἀνθρώπων ἐργάζεται, ἐν φρεσὶν εἰδώς,
ἐς τέλος εἴτ’ ἀγαθὸν γίνεται εἴτε κακόν.

Πολλάκι γὰρ δοκέων θήσειν κακόν, ἐσθλὸν ἔθηκεν,
καὶ τε δοκῶν θήσειν ἐσθλόν, ἔθηκε κακόν.

Οὐδέ τῷ ἀνθρώπῳ παραγίγνεται, ὅσσ' ἐθέλησιν·
ἴσχει γὰρ χαλεπῆς πείρατ' ἀμηχανίης.

“Ανθρώποι δὲ μάταια νομίζομεν, εἰδότες οὐδέν·
θεοὶ δὲ κατὰ σφέτερον πάντα τελεῦσι νόον.

10

II. ΙΑΜΒΟΓΡΑΦΟΙ

Α' ΑΡΧΙΛΟΧΟΥ

ΤΡΙΜΕΤΡΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΜΕΤΡΑ

36. (25)

Οὐ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει,
οὐδὲ εἴλε κώ με ζῆλος, οὐδὲ ἄγαιόμαι
θεῶν ἔργα, μεγάλης δὲ οὐκ ἐρέω τυραννίδος·
ἀπόπροθεν γάρ ἐστιν ὁ φυθαλμῶν ἡμῶν.

37. (36)

Τοῖς θεοῖς τιθεῖν ἀπαγτα· πολλάκις μὲν ἐκ κακῶν
ἀνδρας δρόμοις μελαίνῃ κειμένους ἐπὶ χθονί,
πολλάκις δὲ ἀνατρέπουσι καὶ μάλιστας
ὑπτίους κλίνουσο· ἔπειτα πολλὰ γίγνεται κακὰ
καὶ βίου χρήματα πλανᾶται καὶ νόου παρήροδος.

5

38. (38)

Οὐ φιλέω μέγαν στρατηγόν, οὐδὲ διαπεπλιγμένον,
οὐδὲ βοστρύχοισι γαῦρον, οὐδὲ ὑπεξυρημένον,
ἀλλά μοι σμικρός τις εἴη καὶ περὶ κνήμας ἵδεῖν
ὅντικός, ἀσφαλέως βεβηκὼς ποσσί, καρδίης πλέος.

39. (66)

Θυμέ, θύμι, ἀμηχάνοισι κήδεσι κυκώμενε,
ἀναδύευ, μένων δὲ ἀλέξευ προσβαλὼν ἐναντίον

στέρονον, ἐν δοκῆσιν ἐχθρῶν πλησίον κατασταθεὶς
ἀσφαλέως· καὶ μήτε νικῶν ἀμφάδην ἀγάλλεο
μήτε νικηθεὶς ἐν οἴκῳ καταπεσὼν ὄδυρεο·
ἄλλὰ χαρτοῖσιν τε χαῖρε καὶ κακοῖσιν ἀσχάλα
μὴ λίην· γίγνωσκε δ' οὗτος ὁνδρώπους ἔχει.

5

40. (74)

Χρημάτων ἕξελπτον· οὐδέν ἔστιν, οὐδὲ ἀπόμοτον,
οὐδὲ θαυμάσιον. ἐπειδὴ Ζεὺς πατὴρ Ολυμπίων
ἐκ μεσημβρίης ἔθηκε νύκταν ἀποκρύψας φάσις
ἡλίου λάμποντος· διχρόὸν δὲ ἡλιθ' ἐπ' ἀνθρώπους δέος.
Ἐκ δὲ τοῦ καὶ πιστὰ πάντα κάπιελπτα γίγνεται
ἀνδράσιν· μηδεὶς ἔθηκε νύμεων εἰσορῶν θαυμαζέτω,
μηδὲ δταν δελφῖτι θῆρες ἀνταμείψωνται νομόν
ἐνάλιον καὶ σφιν θαλάσσης ἡγέεντα κύματα
φύλτερος ἡπείρου γένηται, τοῖσι δὲ ἡδὺ ἦν ὅρος.

5

ΕΠΩΤΙ

41. (86) Ἀλώπηξ καὶ ἀετός.

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
ώς ἀρρέπηξ καὶ ετὸς ξυνωνίην
ἔμιξαν.

42. (87)

Ορῆς, ίν' ἔστιν ἐκεῖνος ὑψηλὸς πάγος,
τρηχύς τε καὶ παλιγκοτος,
ἐν δὲ κάθημαι σὴν ἐλαφρίζων μάχην.

43. (88)

Ω Ζεῦ, πάτερ Ζεῦ, σὸν μὲν οὐρανοῦ κράτος,
σὺ δὲ ἔργον ἐπ' ἀνθρώπων δορῆς
λεωφοργὰ καὶ θειμιστά, σοὶ δὲ θηρίων
ὑβρις τε καὶ δίκη μέλει.

44. (Θεοφάνης.)

Πάτερ Λυκάμβα, ποῖον ἐφοράσω τόδε;
τίς σὰς παρήγειρε φρένας;
ἥς τὸ πρὸν ἡρῷεισθα· νῦν δὲ δὴ πολὺς
ἀστοῖς φαίνεαι γέλως.

Β' ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ ΤΟΥ ΑΜΟΡΓΙΝΟΥ

45. (Ι.)

Ὦ παῖ, τέλος μὲν Ζεὺς ἔχει βαρύκτυπος
πάντων, ὃς' ἔστι. καὶ τίθησ' ὅκη θέλει·
νοῦς δ' οὐκ ἐπ' ἀνθρώποισιν ἀλλ' ἐπήμεροι
ἄ δὴ βιοτὰ ζώουσιν, οὐδὲν εἰδότες,
ὅκως ἔκαστον ἐκτελευτήσει θεός.

5

Ἐλπὶς δὲ πάντας κάπιπειθείη τρέφει
ἄπορητον δρμαίνοντας· οἱ μὲν ἡμέρην
μένουσιν ἐλθεῖν, οἱ δ' ἐτέων περιτροπάς·
νέωτα δ' οὐδεὶς δεῖτις οὐδεκεὶ βροτῶν
πλούτῳ τε κάγαθοῖσιν ἵξεσθαι φλέων.

10

Φθάνει δὲ τὸν μὲν γῆρας ἄξηλον λαβόν,
πρὸν τέρμην ἕκηται· τοὺς δὲ δύστηνοι βροτῶν
φθείρουσι νοῦσοι· τοὺς δὲ "Ἄρει δεδμημένους
πέμπει μελαίνης Ἀδης ὑπὸ χθονός·
οἱ δ' ἐν θαλάσσῃ λαίλαπι κλονεύμενοι
καὶ κύμασιν πολλοῖσι πορφυρῆς ἄλος
θνήσκουσιν, εὗτ' ἀν εῦ νοήσωνται ζόειν·
οἱ δὲ ἀγγόνην ἀψαντο δυστήνῳ μόρῳ
κοντάγρετοι λείπουσιν ἥλιου φάος.

15

Οὕτω κακῶν ἄπ' οὐδέν· ἀλλὰ μυρίαι
βροτοῖσι κῆρες κάνεπίφραστοι δύαι
καὶ πήματ' ἔστιν· εἰ δὲ μοὶ πιθοίατο,
οὐκ ἀν κακῶν ἐρῶμεν, οὐδὲν ἐπ' ἄλγεσιν
κακοῖς ἔχοντες θυμὸν αἰκιζούμεθα.

20

Γ' ΣΟΛΩΝΟΣ

46. (33) Τετράμετρα.

[Δημαγωγός]

«Ούκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων οὐδὲ βουλήεις ἀνήρ·
ἐσθιλὰ γὰρ θεοῦ διδόντος. αὐτὸς οὐκ ἐδέξατο·
περιβαλὼν δ' ἄγραν, ἀγασθείς, οὐκ ἐπέσπασεν μέγα
δίκτυον, θυμοῦ δ' ἀμαρτῆ καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς.
ἡθελον γάρ κεν κρατήσας, πλοῦτον ἀφθονον λαβών
καὶ τυραννεύσας Ἀθηνῶν μοῦνον ἡμέραν μίαν,
ἀσκὸς ὕστερον δεδάρθαι κάπιτετοφθαί γένος».

[Σόλων]

«Εἰ δὲ γῆς ἐφεισάμην
πατρίδος, τυραννίδος δὲ καὶ βίης ἀμειλέχου
οὐ καθηψάμην, μιάνας καὶ καταισχύνας κλέος,
οὐδὲν αἰδεῦμαι· πλέον γὰρ ὅδε νικήσειν δοκέω
πάντας ἀνθρώπους».

47. (36) Τρέμετρα.

Ἐγὼ δὲ τῶν μὲν οὕνεκα ξυνήγαγον
δῆμον, τί τούτων πρὸν τυχεῖν ἐπαυσάμην;
συμμαρτυροίη ταῦτ' ἀν ἐν δίκῃ χρόνου
μήτηρ μεγίστη δαιμόνων Ὄλυμπίων
ἄριστα, Γῆ μέλαινα, τῆς ἐγώ ποτε
ὅρους ἀνεῖλον πολλαχῇ πεπηγότας,
πρόσθεν δὲ δουλεύουσα, νῦν ἐλευθέρα.
Πολλοὺς δ' Ἀθήνας, πατρίδ' εἰς θεόκτιτον,
ἀνήγαγον πραθέντας, ἄλλον ἐκδίκως,
ἄλλον δικαίως τοὺς δ' ἀναγκαίης ὑπὸ⁵
χρειοῦς φυγόντας, γλῶσσαν οὐκέτ' Ἀττικήν
ἴεντας, ως ἀν πολλαχῇ πλανωμένους.
Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλίην ἀεικέα
ἔχοντας, ἥθη δεσποτῶν τρομευμένους,

5

10

5

10

ξέλευθέρους ἔμηκα. Ταῦτα μὲν κράτει
νόμου, βίην τε καὶ δίκην συναρμόσας,
ἔρεξα καὶ διῆλθον, ὡς ὑπεσχόμην.

Θεσμοὺς δ' ὅμοιώς τῷ κακῷ τε κάγαθῷ,
εὐθεῖαν εἰς ἔκαστον ἀρμόσας δίκην,
ἔγραψα. Κέντρον δ' ἄλλος, ὡς ἐγώ, λαβών,
κακοφραδής τε καὶ φιλοκτήμων ἀνήρ,
οὐκ ἀν κατέσχε δῆμον· εἰ γὰρ ἥθελον,
ἀ τοῖς ἐναντίοισιν ἥνδανεν τότε,
αὗθις δ', ἀ τοῖσιν ἀτεροι φρασαίατο,
πολλῶν ἀν ἀνδρῶν ἦδε ἔχηρώθη πόλις.
Τῶν οὕνεκ ἀλκὴν πάντοθεν ποιεύμενος
ὡς ἐν κυσίν πολλῆσιν ἐστράφην λύκος.

15

20

25

III. ΜΕΛΙΚΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Α') ΑΙΟΛΙΚΗΣ ΠΟΙΗΣΕΩΣ

Α'. ΑΛΚΑΙΟΣ

48. (18)

Ἄσυνέτημι τῶν ἀνέμων στάσιν·
τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κῦμα κυλίνδεται,
τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ὁν τὸ μέσσον
νᾶι φορήμεθα σὺν μελαίνῃ,
χείμωνι μοχθεῦντες μεγάλῳ μάλᾳ·
περ μὲν γὰρ ἄντλος ιστοπέδαν ἔχει,
λαῖφος δὲ πάν ζάδηλον ἥδη
καὶ λάκιδες μέγαλαι κατ' αὗτο·
χόλαισι δ' ἄγκυλαι...

5

49. (34)

"Υει μὲν ὁ Ζεύς, ἐκ δ' ὁράνω μέγας
χείμων, πεπάγαισιν δ' ὑδάτων ὁόαι.

· ·

κάβαλλε τὸν χείμων· ἐπὶ μὲν τίθεις
πῦρ, ἐν δὲ κέρναις οἶνον ἀφειδέως
μέλιχον, αὐτὰρ ἀμφὶ κόρσα
μάλιθακον ἀμφιβαλὼν γνόφαλλον.

5

50. (εξε)

Οὐ χρὴ κάκοισι θῦμον ἐπιτρέπην·
προκόψομεν γὰρ οὖδεν ἀσάμενοι,
ἢ Βύχι, φάρμακον δὲ ἀριστον
οἶνον ἐνεικαμένοις μεθύσθην.

B'. ΣΑΠΙΦΩ

51. (I) Ἀδηὴ εἰς Ἀφροδίτην.

Ποικιλόθρον·, ἀθάνατ· Ἀφρόδιτα,
παῖ Δίος, δολόπλοκε. λίσσομαι σε,
μή μ' ἄσαισι μηδ' ὄνταισι δάμνα,
πότνια, θῦμον·

ἄλλὰ τυῖδ' ἔλθ', αἴ ποτα κάτέρωτα
τᾶς ἔμας αὔδως ἀίσαισα πήλυν
ἔκλυνες, πάτρος δὲ δόμον λίποισα
χρύσιον ἦλθες

ἄρι· ὑπασδεύξαισα· κάλοι δέ σ' ἄγον
ῶκεες στροῦθοι περὶ γᾶς μελαίνας
πύκνα δίννεντες πτέρ' ἀπ' ὠράνῳ αἴθε-
ρος διὰ μέσσω.

Αἶψα δέ ἔξικοντο· τὺ δέ, ἢ μάκαιρα,
μειδιάσαι· ἀθανάτῳ προσώπῳ,
ἥρε·, δτι δηῦτε πέπονθα κῶττι
δηῦτε κάλημι

κῶττι ἔμφ μάλιστα θέλω γένεσθαι
μαινόλα φύμῳ· «τίνα δηῦτε Πείθω

5

10

15

μαῖς ἄγην ἐς σὰν φιλότατα, τίς σ', ὥ

Ψάπφ', ἀδικήει;

20

καὶ γάρ αἱ φεύγει, ταχέως διώξει,

αἱ δὲ δῶρα μὴ δέκετ', ἀλλὰ δώσει,

αἱ δὲ μὴ φύλει, ταχέως φιλήσει

καῦξ ἐθέλοισαν.»

”Ελθε μοι καὶ νῦν, γαλεπᾶν δὲ λῦσον

25

ἐκ μεριμνᾶν, δυσα δέ μοι τέλεσσαι

θῦμος ἴμεροει, τέλεσσον· σὺ δ' αὕτα

σύμμαχος ἔσσο.

Γ'. ΙΒΥΚΟΥ

52. (1)

”Ηρι μὲν αἴ τε Κυδώνιαι

μαλίδες ἀρδόμεναι ὥσπει

5

”Εσπερίδων, ἵνα παρθένων

κᾶπος ἀκήρατος, αἴ τ' οἰνανθίδες

αὐξόμεναι σκιεροῖσιν ὑφ' ἔρνεσιν

οἰναρέοις θαλέθοισιν· ἐμοὶ δ' ἔρος

οὐδεμίαν κατάκοιτος ὥραν, ἅθ' ὑπὸ στεροπᾶς φλέγων

Θρηνίος βορέας, ἀίσσων παρὰ Κύπριδος ἀζαλέαις μανίαισιν

ἔρεμνός, ἀθαμβής, ἐγκρατέως πεδόθεν τινάσσει

10

ἀμετέρας φρένας.

Δ'. ΑΝΑΚΡΕΩΝ

53. (1) Εἰς Ἀρτεμίην.

Γουνοῦμαί σ', ἐλαφηβόλε,

ξανθὴ παῖ Διός, ἀγρίων

δέσποιν· Ἀρτεμι θηρῶν.

ἴκευ νῦν, ἐπὶ Ληθαίου

δίνησι θρασυκαρδίων
άνδρῶν ἐσκατόρα πόλιν
χαιρούσ· οὐ γὰρ ἀνημέρους
ποιμαίνεις πολιήτας.

5

54. (43). Τὸ γῆρας.

Πολιοὶ μὲν ἡμὶν ἥδη κρόταφοι κάρη τε λευκόν,
χαρίεσσα δ' οὐκέθ' ἥβῃ πάρα, γηραλέοι δ' ὅδόντες,
γλυκεροῦ δ' οὐκέτι πολλὸς βιότου χρόνος λέλειπται.
διὰ ταῦτ' ἀνασταλύζω θαμὰ Τάρταρῳ δεδουκώς.
Ἄιδεω γάρ ἔστι δεινὸς μυχός, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθισδος· καὶ γὰρ ἑτοῖμον καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

5

Β') ΔΩΡΙΚΗΣ Ἡ ΧΟΡΙΚΗΣ ΛΥΡΙΚΗΣ

A'. ΑΛΚΜΑΝ

54 δίς. (60)

Εῦδουσιν δ' ὁρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες,
πρώονές τε καὶ χαράδραι,
φῦλα θ' ἐρπετά, τόσσα τρέφει μέλαινα γαῖα,
θῆρές τ' ὁρεσκῷοι καὶ γένος μελισσᾶν
καὶ κνώδαλον ἐν βένθεσσι πορφυρέας ἄλος·
εῦδουσιν δ' οἰωνῶν
φῦλα τανυπτερύγων.

B'. ΣΤΗΣΙΧΟΡΟΥ

55. (8)

Αέλιος δ' Υπεριόνιδας δέπας ἐσκατέβαινεν
χρύσεον, ὅφρα δι' Ωκεανοῖο περάσας
ἀφίκοιθ' ιερᾶς ποτὶ βένθεα νυκτὸς ἐρεμνᾶς,
ποτὶ ματέρα κουριδίαν τὸ ἄλοχον πάϊδας τε φίλους·
δούσεις ἄλσος ἔβα δάφναισι κατάσκιον
ποσσὶ πάις Διός.

5

Γ'. ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Ο ΚΕΙΟΣ

55 δίς. (4) Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας.

Τῶν ἐν Θερμοπύλαισι θανόντων
εὐκλεῆς μὲν ἡ τύχα, καλὸς δ' ὁ πότμος,
βθυμὸς δ' ὁ τάφος, πρὸ γόρων δὲ μνᾶστις, ὁ δ' οἴκτος
ἔπαινος.

ἐντάφιον δὲ τοιοῦτον οὔτ' εὐρώς
οὕθ' ὁ πανδαμάτωρ ἀμαυρώσει χρόνος·
ἀνδρῶν ἀγαθῶν ὅδε συκὸς οἰκέταν εὔδοξίαν
Ἐλλάδος εῖλετο· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Λεωνίδας
δ Σπάρτας βασιλεύς, ἀρετᾶς μέγαν λελοιπὼς
κόσμου ἀέναόν τε κλέος.

5

56. (32) Πρὸς Σκόπαν Κέρεοντος Θετταλόν.

α'. "Ανδρ' ἀγαθὸν μὲν ἀλαθέως γενέσθαι χαλεπόν,
χερσίν τε καὶ ποσὶ καὶ νόφ τετράγωνον, ἄνευ ψόγου
τετυγμένον....

β'. Οὐδέ μοι ἔμμελέως τὸ Ηιττάκειον νέμεται,
καίτοι σοφοῦ παρὰ φωτὸς εἰρημένον· χαλεπόν,
φάτ', ἐ σθ λδν ἔμμεναι.

Θεὸς ἀν μόνος τοῦτ' ἔχοι γέρας· ἄνδρα δ' οὐκ ἔστι
μὴ οὐκαδὸν ἔμμεναι,

5

δν ἀμάχανος συμφορὰ καθέλῃ·
πράξιας γὰρ εὗ πᾶς ἀνὴρ ἀγαθός,
κακὸς δ', εἰ κακῶς καὶ
τούπι πλεῖστον ἄριστοι, τούς κε θεοὶ φιλέωντι.

γ'. Τούνεκεν οὐποτ' ἐγὼ τὸ μὴ γενέσθαι δυνατὸν
διζήμενος κενεὰν ἐς ἄπρακτον ἐλπίδα μοῖραν
αἰῶνος βαλέω,
πανάμωμον ἀνθρωπον, εὐρυέδεος δσοι καρπὸν
αἰνύμεθα χθονός.

10

ἐπί τ' ὑμμιν εὐρὼν ἀπαγγελέω·
πάντας δ' ἐπαίνημι καὶ φιλέω,
ἔκών δετις ἔρδη

15

μηδὲν αἰσχρόν· ἀνάγκᾳ δ' οὐδὲ θεοὶ μάχονται.
 δ'. εἶξαρκεῖ γ' ἐμοὶ
 δ κε μὴ κακός, μηδ' ἄγαν ἀπάλιμνος, εἰδὼς γ'
 ὄνασίπολιν δίκαν,
 ὑγιῆς ἀνήρ· οὐδὲ μή μιν ἐγώ
 μωμάσομαι· τῶν γὰρ ἀλιθίων
 ἀπείρων γενέθλια.
 Πάντα τοι καλά, τοῖσι τ' αἰσχρὰ μὴ μέμικται.

20

57. (58) ΤΙΙ Αρετή.

"Εστι τις λόγος
 τὰν Ἀρετὰν ναίειν δυσαμβάτοις ἐπὶ πέτραις·
 ἀγνὰν δέ μιν θεὰν χῶρον ἀγνὸν ἀμφέπειν.
 Οὐδὲ πάντων βλεφάροις θνατῶν ἔσοπτος,
 φῇ μὴ δακέθυμος ἴδρῳ
 ἔνδοθεν μόλῃ, ἵκῃ τ' ἐς ἄκρον
 ἀνδρείας.

5

Δ' ΒΑΚΧΥΛΙΔΗΣ

58. (Ken 3)

Βραχύς ἔστιν αἰών·
 δολόεσσα δ' ἐλπὶς ὑπὸ κέαρ δέδυκεν
 ἐφαμερίων· δ' ἄναξ Ἀπόλλων
 ἐκαβόλος εἴπε Φέρητος υἱοῦ.

«Θνατὸν εὗντα χρὴ διδύμους ἀέξειν
 γνώμας, διτὶ τ' αὔριον ὅψεαι
 μοῦνον ἀλίου φάος
 χῶτι πεντήκοντ' ἔτεα
 ζωὰν βαθύπλουτον τελεῖς.

«Οσια δρῶν εὕφραινε θυμόν· τοῦτο γὰρ
 κερδέων ὑπέρτατον.

Φρονέοντι συνετὰ γαρύω· βαθὺς μὲν

5

10

αἰθὴρ ἀμίαντος· ὅδωρ δὲ πόντου
οὐ σάπεται· εὐχροσύνα δὲ ὁ χρυσός·
ἀνδρὶ δὲ οὐ θέμις, πολιὸν παρέντα
γῆρας, θάλειαν αὗτις ἀγκομίσσαι
ηβαν· Ἀρετᾶς γε μὲν οὐ μινύθει
βροτῶν ἄμια σώματι φέγγος, ἀλλὰ
Μοῦσά νιν τρέφει».

15

59. (Κεφ. 8)

Τίκτει δέ τε θνατοῖσιν εἰράνα μεγάλα,
πλοῦτον καὶ μελιγλώσσων ἀοιδᾶν ἄνθεα,
δαιδαλέων τ' ἐπὶ βωμῶν θεοῖσιν αἴθεσθαι βιῶν
ξανθῷ φλογὶ μῆρα τανυτούχων τε μήλων,
γυμνασίων τε νέοις αὐλῶν τε καὶ κώμισιν μέλειν·
ἐν δὲ σιδαροδέτοις πόρπαξιν αἰθᾶν
ἀραχνᾶν ἴστοι πέλονται·

5

ἔγχεά τε λογγωτὰ ἔιφεά τ' ἀμφάκεα δάμναται εὐρώς·
χαλκεᾶν δὲ οὐκ ἔστι σαλπίγγων κτύπος·
οὐδὲ συλᾶται μελίφρων ὑπνος ἀπὸ βλεφάρων,
ἄμδον δὲς θάλπει κέαρ.

10

Συμποσίων δὲ ἐρατῶν βρύμοντες ἀγνιαί, παιδικοί θέμνοι
φλέγονται.

E'. ΠΙΝΔΑΡΟΥ

Ἐπέντεικος.

60. Ἀργείφ, Κείφ παιδί, πύκτη, Ἰδούια.

Στρ. Ἀϊξον, ὃ σεμνοδότειρα Φήμα,
ἔς Κέον ἱεράν, χαριτώ-
νυμον φέρουσ' ἀγγελίαν,
δτι μάχας θρασύχειρος Ἀρ-
γεῖος ἀρατο νίκαν.

5

Ἀντ. καλῶν δὲ ἀνέμνασεν, ὅσ' ἐν κλεεννῷ
αὐχένι Ισθμοῦ ζαθέαν

λιπόντες Εὔξαντίδα νᾶ-
σον ἐπεδείξαμεν ἑβδομῆ-
κοντα σὺν στεφάνοισιν.

10

Ἐπ. Καλεῖ δὲ Μοῦσ' αὐθιγενής
γλυκεῖαν αὖλῶν καναχάν,
γεραίρουσ' ἐπινικίοις
Πανθείδα φίλον νιόν.

61. Λάγωνι, Κείφ παιδί, σταδιεῖ, Οδύσσεια.

Στρ. Λάγων Διὸς μεγίστου
λάχε φέροταν πόδεσσι
κῦδος ἐπ' Ἀλφεοῦ προκοαῖς [κάλ' αὔξων,]
δι' ὅσσα πάροιθεν
ἀμπελοτρόφον Κέον
ἄεισάν ποτ' Ολυμπίᾳ
πύξ τε καὶ στάδιον κρατεῦ-
σαν στεφάνοις ἐθείρας

5

Ἀντ. νεανίαι βρίθοντες.

Σὲ δὲ νῦν ἀναξιμόλπου
Οὐρανίας ὑμνος ἔκατι νίκας
Ἄριστομένειον
ὦ ποδάνεμον τέκος,
γεραίρει προδόμοις ἀοι-
δαῖς, δτι στάδιον κρατή-
σας Κέον εὐκλέεῖας.

10

15

62. Διθύραμβος.

Ἴδετ' ἐν χορόν, Ολύμπιοι,
ἔπι τε κλυτὰν πέμπετε χάριν, θεοί,
πολύβατον οἵτινες ἀστεος ὁμφαλὸν θυσέντα
ἐν ταῖς ιεραῖς Αθάναις
οἰχγεῖτε πανδαιδαλόν τ' εὐκλέαν ἀγοράν·
ἴδεταν λάβετε στεφάνων
τὰν ἔαριδρεπτον λοιβάν Διόθεν τέ με σὺν ἄγλαΐᾳ

5

ἴδετε πορευθέντ' ἐς ἀοιδὰν δεύτερον
ἐπὶ τὸν κισσοδέταν θεόν.

Τὸν Βρόμιον Ἐριβόαν τε βροτὸι καλέομεν,
γόνον ὑπάτων μὲν πατέρων μελπέμεν
γυναικῶν τε Καδμεῖᾶν ἔμοιλον.

Ἐναργέα τελέων σάματ' οὐ λανθάνει,
φοινικοεάνων δπότ' οἰχθέντος Ὡρᾶν θαλάμου
εὔοδμον ἐπάγωσιν ἕαρ. Φυτὰ νεκτάρεα
τότε βάλλεται, τότ', ἐπ' ἀμβρόταν χθόν'· ἐραταὶ
ἴων φόβαι ὁδὸς τε κόμαισι μίγνυται.

Ἄγετε' ὅμφαι μελέων σὺν αὐλοῖς,
ἄγετε Σεμέλαν ἐλικάμπυκα χορού.

10

15

63. "Ολυμπιονίκης εῦ".

"Αεφαπίκω, Οφρουμενίῳ παιδί, δεσμοῖς·

Στρ. Καφισίων ὑδάτων λαχοῖσαι,
ταὶ τε ναίετε καλλίπωλον ἔδραν,
Φ λιπαρᾶς ὁιδιμοι βασίλειαι
Χάροτες Ἐργομενοῦ, παλαιογόνων Μινυᾶν
ἐπίσκοποι,
κλῆτ', ἐπεὶ εὔχομαι· σὺν γὰρ ὅμμιν τὰ τερ-
πνὰ καὶ

5

τὰ γλυκέ' ἄνεται πάντα βροτοῖς.
εἰ σοφός, εἰ καλός, εἴ τις ἀγλαὸς ἀνήρ.
Οὐδὲ γὰρ θεοὶ σεμνᾶν Χαρίτων ἄτερ
κοιρανέοντι χοροὺς οὕτε δαιτας· ἀλλὰ πάντων
ταμίαι

ἔργων ἐν οὐρανῷ, χρυσότοξον θέμεναι πάρα
Πύθιον Ἀπόλλωνα θρόνους
αἰέναον σέβοντι πατρὸς Ὄλυμπίοιο τιμάν.

10

·Αντ. "Ω πότνι" Ἀγλαΐα φιλησί-
μοι πλέ τ' Εὐφροσύνα, θεῶν κρατίστου
παῖδες, ἐπακοοῖτέ νυν. Θαλία τε
ἐρασίμοιπε, ίδοισα τόνδε κῶμον ἐπ' εὐμενεῖ τύχα
κοῦφα βιβῶντα· Λυδῷ γὺρος Ασώπιχον τρόπῳ

15

N. Μπαξεβανάκι "Ελληνες Λυρικοὶ Σκδοσ. δ.

3

ἐν μελέταις τὸ ἀείδων ἔμολον,
οῦνεκ· Ὁλυμπιόνικος ἡ Μινύεια
σεῦ ἔκατι. Μελαντειχέα νῦν δόμον
Περσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, πατῷ κλυτὰν φέροισ·
ἀγγελίαν,
Κλεόδαμον ὅφελον εἴπης, διτὶ οἱ νέαν
κόλποις πάρο ἐνδόξοις Πίσας
ἐστεφάνωσε κυδήμων ἀέθλων πτεροῖσι
χαίταν.

20

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ

64. (6) **Eἰς ἀρετήν.**

⁷Αρετά, πολύμοχθε γένει βροτείφ,
θήραμα κάλλιστον βίφ.
σᾶς πέρι, παυθένε, μορφᾶς
καὶ θανεῖν ζαλωτὸς ἐν Ἑλλάδι πότμος
καὶ πόνους τλῆναι μαλεροὺς ἀκάμαντας.
τοῖον ἔπει φρένα βάλλεις

ἄρπυν ἐς ἀθάνατον χρυσοῦ τε κρείσσω
καὶ γανέων μαλακαυγώποιό θ' ὑπνού·
σεῦ δὲ ἔνεκ' οὐκ Διὸς Ἡρακλέης Λήδας τε κοῦροι
πόλλ' ἀνέτλαν σὰν ἐπ' ἔργοις
ἀναγορεύοντες δύναμιν.

Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλεὺς Αἴας τὸν Αίδαο δόμους
ηλθον.

σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίου μορφᾶς καὶ Ἀταρνέος ἐντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγᾶς.
τοιγὰρ ἀοιδημος ἔργοις ἀθάνατόν τε μιν αὐξῆσουσι
Μοῦσαι.

Μναμοσύνας θύγατρες, Διὸς ξενίου σέβας ἀσκοῦσαι φιλίας τε γέρας βεβαίου.

5

10

15

Ζ. ΥΒΡΙΟΥ

65. (28) Στρατιωτικὸν ἔσμα (συόλιον).

α'. Εστι μοι πλοῦτος μέγας δόρυ καὶ ἔφος
καὶ τὸ καλὸν λαισῆιον, πρόβλημα χρωτός·
τούτῳ γὰρ ἀρδ, τούτῳ θερμῶ,
τούτῳ πατέω τὸν ἄδυν οἴνον ἀπ' ἀμπέλῳ·
τούτῳ δεσπότας μνοῖας κέκλημαι.

5

β'. Τοὶ δὲ μὴ τολμῶντ' ἔχειν δόρυ καὶ ἔφος
καὶ τὸ καλὸν λαισῆιον. πρόβλημα χρωτός,
πάντες γόνυ πεπτηῶτες ἄμιδν
ἀεὶ σέβοντι προσκυνέοντί τε δεσπόταν
καὶ μέγαν βασιλῆα φωνέοντες.

10

Η'. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ

66. (140)

Κλῦτε, Μοῖραι, Διὸς αἱ τε παρὰ θρόνον ἀγχοτάτῳ θεῶν
ἔξομεναι περιώσι ἄριστά τε μῆδεα
παντοδαπᾶν βουλᾶν ἀδαμαντίναισιν ὑφαίνετε κερκίσιν,
Αἰσα καὶ Κλωθὼ Λάχεσίς τ', εὐώλενοι

5

κοῦραι Νυκτός
εὐχομένων δὲ ἐπικούσατ', οὐράνιαι χθόνιαι τε
δαιμονες δὲ πανδείμαντοι·
πέμπετε ἄμμιν ὁδόκολπον

Εὔνομίαν λιπαροθρόνους τοὺς ἀδελφάς, Δίκαν
καὶ στεφανηφόρον Εἰράναν· πόλιν τε τάνδε βαρυφρόνων
λελάθοιτε

10

συντυχιᾶν.

Θ'. ΜΕΣΟΜΗΔΟΥΣ

67. "Μύμανος εἰς Μοῦσαν.

"Αειδε, Μοῦσά μοι φίλη, μολπῆς δ' ἐμῆς κατάρχου,
αὐδρη δὲ σῶν ἀπ' ἀλσέων ἐμὰς φρένας δονείτω.
Καλιόπεια σοφά, Μουσῶν προκαθαγέτι τερπνῶν,
καὶ σοφὲ μυστοδότα. Λατοῦς γόνε, Δήλιε Παιάν,
εὔμενεῖς πάρεστέ μοι.

68. Σεικίλου ἐπιταφεον.

Οσον ζῆς, φαίνου·
μηδὲν δλως σὺ λυποῦ·
πρὸς δλίγον ἔστι τὸ ζῆν·
τὸ τέλος δ χρόνος ἀπαιτεῖ.

IV. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α'. ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ

69. "Αδέσποτον.

Σᾶμα τόδ' Ἀρνιάδα Χάροπος, τὸν δ ὥλεσεν "Αρης
βιργάμενον παρὰ ναυσὶν ἐπ' Ἀράθιοι διαισι,
πολλὸν ἀριστεύοντα κατὰ στονόφεσσαν ἀρτάν.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ

70. (90) "Επὴ τῇ ἐν Μαραθῶνε νέῃ.

Ἐλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶν
χρυσοφόρων Μήδων ἐστόρεσαν δύναμιν.

71 (91) Εἰς Θερμοπύλας.

Μυριάσιν ποτὲ τῷδε τριακοσίαις ἐμάχοντο
ἐκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέτορες.

72. (92) Εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας.

‘Ω ξεῖν’, ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις διι τῇδε
κείμεθα τοῖς κείνων δήμασι πειθόμενοι.

73. (94) Εἰς Μεγιστέαν.

Μνῆμα τόδε κλεινοῦ Μεγιστίᾳ. ὃν ποτε Μῆδοι

Σπερχειὸν ποταμὸν κτεῖναν ἀμειψάμενοι,
μάντιος, δις τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

74. (95) Εἰς τοὺς μετὰ Λεωνίδου πεσόντας.

Εὐκλέας αἴα κέκευθε, Λεωνίδα, οἱ μετὰ σεῖο
τῇδ’ ἔθανον, Σπάρτης εὐρυχόρου βασιλεῦ,
πλείστων δὴ τόξων τε καὶ ὀχυρόδων σθένος ἵππων
Μηδείων τ’ ἀνδρῶν δεξάμενοι πολέμῳ.

75. (96) Εἰς τοὺς ἐν Σαλαμῖνε πεσόντας Κορινθίους.

‘Ω ξεῖν’, εὔσυρόν ποκ’ ἔναιόμεν ἄστιν Κορίνθου,
νῦν δ’ ἄμ’ Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σαλαμίς.
ἐνθάδε Φοινίσσας νῆας καὶ Πέρσας ἐλόντες
καὶ Μήδους ἴερὰν Ἑλλάδα ὁυσάμεθα.

76. (105) Εἰς τοὺς ἐπ’ Εύρυμέδοντε πεσόντας.

Οἶδε παρ’ Εύρυμέδοντά ποτ’ ἀγλαὸν ὥλεσαν ἥβην
μαργάμενοι Μήδων τοξοφόρων προμάχοις
αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὀχυρόδων ἐπὶ νηῶν,
κάλλιστον δ’ ἀρετῆς μνῆμ’ ἔλιπον φύμενοι.

77. (100) Μετά τούς πεσόντας ἔρωας.

Εἰ τὸ καλῶς θνήσκειν ἀρετῆς μέρος ἐστὶ μέγιστον,
ἡμῖν ἐκ πάντων τοῦτον ἀπένειμε τύχη.

*Ἐλλάδι γὰρ σπεύδοντες ἐλευθερίην περιθεῖναι
κείμεθ' ἀγηράντῳ χρώμενοι εὐλογίη.

78. (99) "Ομοιον.

*Ασβεστον κλέος οὗδε φίλῃ περὶ πατρίδι θέντες
κυάνεον θανάτου ἀμφεβάλοντο νέφος.
οὐδὲ τεθνᾶσι θανόντες, ἐπεί σφ' ἀρετὴ καθύπερθεν
κυδαίνουσ' ἀνάγει δώματος ἐξ Ἀΐδεω.

79. (111) Μετά Αρχεδίκην Ιππίου.

*Ανδρὸς ἀριστεύσαντος ἐν Ἐλλάδι τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ
Ιππίου Αρχεδίκην ἥδε κέκευθε κόνις.
ἥ, πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τὸ οὖσα τυράννων
παίδων τούτων, οὐκ ἥρθη νοῦν ἐς ἀτασθαλίην.

80. Αδέσποτον ἐκ Θηρῶν.

Ξενοκράτης
Θεόπομπος
Μνασίλαος.

*Ανίκα τὸ Σπάρτας ἐκράτει δόρυ, τηνάκις εἶλεν
Ξενοκράτης κλάρῳ Ζηνὶ τροπαῖα φέρειν,
οὐ τὸν ἀπ' Εὐρώπα δείσας στόλον, οὐδὲ Λάκαιναν
ἀσπίδα· Θηβαῖοι ιρείσσονες ἐν πολέμῳ.
Καρύσσει Λεύκτεοις νικαφόρα δουρὶ τροπαῖα,
οὐδὲ Επαμεινάνδα δεύτεροι ἐδράμομεν.

81. Αδέσποτον.

Εἴπερ ἵσην γνώμην ὁρμην, Δημόσθενες, εἰχες,
οὐποτ' ἀν Ἐλλήνων ἥρξεν Αρης Μακεδών.

82. (17) Ἀρχελόχου.

“Υψηλοὺς Μεγάτιμον Ἀριστοφόωντά τε Νάξου
κίονας, δο μεγάλη γαῖ”, ὑπένερθεν ἔχεις.

83. Ἀδέσποτον.

Θεοφίλα χρηστή
χαιρε.

“Ἄδ ἀρετὰν στέρξασα καὶ ἔνδικα λέκτρα ἔυνεύνου
Νικίου ἴμερτὰ παῖς. ξένε, Θεοφίλα
κεῖται ὑπὸ σκιερὸν Σύρου κόνιν ἀ βαρυπενθῆς
ὅρφανὸν ἐν ζωῖς παῖδα λιποῦσα πατρός,
ὑστάτιον τελέσασα τὸν ἐγ Μοιρέων ἐνιαυτὸν
πέμπτον ἐπὶ τρισσαῖς πλησαμένα δεκόσιν.
Τοῦνεκά μιν τὰν πρόσθε περίφρονα καὶ μακαριστὰν
Ἐστιαῖος φύμεναν τῷδ’ ὑπέθηκε τάφῳ.

84. Ἀδέσποτον.

“Εσθλὸν τῇδ’ οἰοῆσα καὶ εὐσεβῆ ἀμφικαλύπτει
γθῶν ἥδε Κλειτοφῶντα τὸν Ἐρασισθένου(ς),
στήλην δ’ ἔστησεν θυγάτηρ ἐπὶ σήματι τήνδε
αὔξουσα φήμην πατρὸς εὐκλεεῖ γραφῆ.

**Β'. ΑΝΑΘΗΜΑΤΙΚΑ, ΓΝΩΜΙΚΑ, ΣΚΩΠΤΙΚΑ
ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ**

85. (140) Ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Ἐλευθερίου Διός.

Τόνδε ποθ’ Ἐλλανες νίκας κρότει ἔργῳ “Αρηος,
εὐτόλμῳ ψυχᾶς ἡγματι πειθόμενοι,
Πέρσας ἔξελάσαντες ἐλευθέροι Ἐλλάδι κοινὸν
ιδρύσαντο Διὸς βωμὸν Ἐλευθερίου.

86. (144) Εἰς ἀπόμακον μελίαν.

Οὗτοι τοι, μελία ταναά ποτὶ κίονα μαρδὸν
ἥσο, πανομφαίῳ Ζηνὶ μένουσ’ ιερά·

ἥδη γὰρ χαλκός τε γέρων αὐτά τε τέτρυνται
πυκνὰ κραδαινομένα δαῖφ ἐν πολέμῳ.

87. (143) Εἰς τὰ τόξα τῶν ἡρώων.

Τόξα τάδε πτολέμοιο πεπαυμένα δακρυόεντος
νηῷ Ἀθηναίης κεῖται ὑπωρόφια,
πολλάκι δὴ στονόεντα κατὰ κλόνον ἐν δαῖ φωτῶν
Περσῶν ἵππομάχων αἴματι λουσάμενα.

88. (133) Εἰς τὸ ἄγνακτα Πανός.

Τὸν τραγόπουν ἐμὲ Πᾶνα, τὸν Ἀρκάδα, τὸν κατὰ Μήδων,
τὸν μετ' Ἀθηναίων, στήσατο Μιλτιάδης.

89. Ἀνύτης.

Ἐσταθὶ τῷδε κράνεια βροτοκτόνε, μηδὲ ἔτι λυγρὸν
χάλκεον ἀμφὶ ὅνυχα στάζε φόνον δαῖων·
ἄλλ' ἀνὰ μαρμάρεον δόμον ἡμένα αἰπὺν Ἀθάνας
ἀγγελλ' ἀνορέαν Κρητὸς Ἐγεκραίδα.

90. Ιωνος.

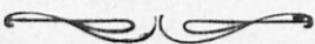
Εἰκόν' ἔὰν ἀνέθηκεν ἐπ' ἔργῳ τῷδε, ὅτε νικῶν
ναυσὶ θοῖς πέρσεν Κεκροπιδᾶν δύναμιν
Λύσανδρος Λακεδαιμόνιος ἀπόρθητον στεφανώσας,
Ἐλλάδος ἀκρόπολιν, καλλίχορον πατρίδα.

91. Ἀνύτης.

Ξεῖν', ὑπὸ τὰν πτελέαν τετρυμένα γυνὶ ἀνάπαυσον·
ἀδύ τοι ἐν χλωροῖς πνεῦμα θροεῖ πετάλοις·
πίδακά τ' ἐκ παγᾶς ψυχρὸν πίε· δὴ γὰρ ὁδίταις
ἄμπαυμ' ἐν θερμῷ καύματι τοῦτο φύλον.

92. (169) Εἰς Τιμοκρέοντα Ρόδιον.

Πολλὰ φαγὼν καὶ πολλὰ πιὼν καὶ πολλὰ κάκ' εἰπὼν
ἀνθρώπους κεῖμαι Τιμοκρέων Ρόδιος.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΣΧΟΛΙΑ.

1.

Ο Καλλίνος γέτο Πιων εξ Ἐφέσου, ἀκμαίας ἐμπορικής πόλεως, ἀποικίας τῶν Σαμίων καὶ περιωνύμου διὰ τὸν ἐν αὐτῇ ναὸν τῆς Ἀρτέμιδος.

Πότε ἐγεννήθη ἀκριβώς δὲν δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν. Γνωρίζομεν μόνον δὲν ἦκμασε μετὰ τὴν ἀρχὴν τῶν Ὀλυμπιάδων (776 π. Χ.).

Ἡ καταγωγὴ αὐτοῦ καὶ ἐν γένει τὰ τοῦ βίου του είναι δῆμην ἄγνωστα. Ωσαύτως δὲ καὶ ὁ θίνατος αὐτοῦ. Βέβαιον ἔχομεν μόνον, δὲν ὁ Καλλίνος είναι ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐλεγειακῶν ποιητῶν, ὃν διεσύνησαν ποιήματα, ώς ὁ Ὁμηρος είναι ὁ ἀρχαιότατος τῶν Ἑλλήνων ἐπικῶν, ὃν ἔχομεν τὰ ἔπη. Ο Καλλίνος ἄρα είναι ὁ πατὴρ τῆς ἐλληνικῆς ἐλεγειακῆς ποιήσεως, ώς ὁ Ὁμηρος τῆς ἐπικῆς.

Σκοπὸς τῆς μόνης διασωθείσης ἐλεγείας αὐτοῦ γέτο νὰ ἐξεγείρῃ τοὺς νέους τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς ἀμυναν ὑπὲρ αὐτῆς κινδυνευούσης, ὥστε δικαιώς αὕτη δύναται νὰ δονομασθῇ πολεμικον ἐγερτήριον.

Στίφη βαρβάρων, οἱ Κιμμέριοι καλούμενοι, φύουν ἐν Κριμαίᾳ καὶ περὶ αὐτήν, δι' ὅ καὶ ὅ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς ἀπέναντι στερεάς πορθμὸς λεγεται Κιμμέριος Βόσπορος. Οἱ Κιμμέριοι οὗτοι ὅπο τῶν ἄλλων Σκυθῶν ἐξωσθέντες (κατὰ τὸν γ' αἰώνα π.Χ.) ἐπέδραμον τὴν μητρὸν Ἀσίαν καὶ μάλιστα τὰς χώρας Λυδίαν καὶ Φρυγίαν, ἐλεγέλατησαν τὰς Σάρδεις, κατέστρεψαν τὴν Μαγνησίαν καὶ ἡπείλουν πάσας τὰς ἐν Ἀσίᾳ ἐλληνικὰς ἀποικίας, ἐν αἷς καὶ τοῦ ποιητοῦ τὴν πατρίδα. Ἐν φ' δὲ τόσον μέγας ἐπεκρέματο κίνδυνος, οἱ νέοι τῆς Ἐφέ-

σου, ἐκτεθηλυμένοις ὑπὸ τῆς τρυφῆς καὶ τοῦ πλούτου, ἥδειαφόρουν. Τὴν δλιγωρίαν αὐτῶν ταύτην βλέπων ὁ Καλλίνος, φοβούμενος δὲ μὴ ἀπολεσθῇ ἡ πατρίς, συνέταξε τὴν ἐλεγείαν ταύτην, δι' ἣς, ὡς προείπομεν, ἐπειρᾶτο γὰρ ἐξεγείρη τοὺς νέους, νὰ ἐμπνεύσῃ θάρρος εἰς αὐτοὺς πατὰ τῶν ἐπερχομένων. Σκυθῶν καὶ νὰ προτρέψῃ αὐτοὺς εἰς ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς κινδυνευόσης πατρίδος, ἢν ἡμεῖς οἱ Ἑλληνες πάντοτε μητρός τε καὶ πατρὸς καὶ τῶν ἄλλων προγόνων ἀπάντων τιμιώτατον καὶ σεμνότατον καὶ ἀγιώτατον ἐθεωρήσαμεν καὶ θεωροῦμεν.

Σημειωτέον ὅμως, ὅτι τὸ ποίημα δὲν διεσώθη ἀκέραιον, οὐδὲ δυνάμεια νὰ εἴπωμεν ἀσφαλῶς, ὅτι δλον είναι τοῦ Καλλίνου, διότι πλὴν τῶν πρώτων στίχων αὐτοῦ (1—4 καὶ 7) οἱ λοιποὶ ἀποδίδονται καὶ εἰς τὸν Τυρταῖον, οἱ δὲ 5, 6, 8 καὶ 9, παρενθήθησαν ὑφ' ἡμῶν πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς ἐννοίας αὐτοῦ χάριν τῶν μαθητῶν.

A'. Γραμματικά: Στίχ. 1. *Μέχρις τεῦ* : τὸ τεῦ είναι Ἰωνικ., τύπος τῆς γεν. τῆς ἐρωτ. ἀντων. τίς, συνηρημένος ἀντὶ τοῦ=τίνος. Ο σχηματισμὸς αὐτοῦ είναι τέο—τεῦ, ὡς σέο—σεῦ, ἐμέο—ἐμεῦ, ποιέομαι-ποιεῦμαι κ.λ.—κατάκεισθε : κεῖσθε κάτω, κοιμᾶσθε, ἀμελεῖτε. *Μέχρις τεῦ κατάκεισθε=μέχρι τίνος κοιμᾶσθε*, ἔως πότε θ' ἀδιαφορήτε;—*κότ'* : =πότε. Οἱ Ἰωνες ἀντὶ τοῦ πότε ἐλεγον κότε, ὡς ἐλεγον κῶς ἀντὶ πῶς. —*ἄλκιμος* : ἐκ τοῦ ἀλκή (ἀνδρεία)=ἀνδρεῖος. —*θυμός* : ἡ φυχή· *ἄλκιμος θυμός* : ἀνδρεία φυχή. κότ' ἄλκιμον ἔξειτε θυμόν;=πότε θ' ἀποκτήσητε ἀνδρεῖαν φυχήν; πότε θά λάβητε θάρρος;— 2. *αἰδεῖσθ'* : αἰδεῖσθε· ἐνεστ. αἰδέομαι-οῦμαι = ἐντρέπομαι. —*οὐδὲ*: οὐδὲ (οὐ-δε). Τὸ οὖ=οχι, δέγε τὸ δέ=καὶ, ὥστε τὸ οὐδέ =καὶ δέν. —*δμφιπερικτίονας* : τοὺς γείτονας. Ἐκ τῆς ἀμφί-περι καὶ κτίων, τὸ αὐτὸν καὶ τὸ δμφικτίων, τὸ δὲ κτίων μετοχή τοῦ κτίων =κτίζω· ὥστε δμφικτίων καὶ δμφιπερικτίων ὁ κτίζων πέριξ τινὸς (ναοῦ συνήθως)=γείτων. — 3. *μεθιέντες* : μετοχ. ἐνεστ. τοῦ μεθίημι (ἀφήνω, ἀμελῶ)=ἀμελοῦντες, διότι ἀμελεῖτε. —*λίην*: λιαν, πολύ. —*ῳδεῖς*: ἐπιτατ. τοῦ λίην=τόσον· ὠδε λίην=τόσον πολύ. —*δοκεῖτε=νομίζετε*. — 4. *ἥσθαι*: ἀπαρέμφ. τοῦ ἥμαι(κάθημαι), δοκεῖτε δὲ ἥσθαι=νομίζετε δέ, ὅτι κάθηρθε, ὅτι εὑρίσκεσθε. Ποῦ;—*διάρ* : σύνδ. Ἰωνικ. ἵσσες τῷ ἀλλά, ὡς καὶ τὸ λατιν. at.—*ἔχει=κατέχει*. Τί; — 5. *φχετο*:

πρτ. τοῦ οἰχομαι μετὰ σημασίας ἀορίστου. οἰχομαι=ἀναχωρῶ, φεύγω,
παρέμψομαι: ὄφετο;—Τι; — ἔρατῶν: ἐκ τοῦ ἔρατο-ῶ (ἀγαπῶ, ἐπι-
θυμῶ, ποθῶ)=ἐπιθυμητῶν.—6. δῶρα: ὑποκ. τοῦ β' ὄφετο=παρῆλ-
θον τὰ δῶρα.—τὰ πρὸν=τὰ πρότερον.—γλυκερῆς: γλυκερός, ἡ, ὃν=
γλυκός, εἰς, δ.—7. ἐπὶ . . . ἔρχεται: τιμῆσις=ἐπέργεται. Τι ἐστι
τιμῆσις; —δρομοεργῶν: δρομός (βαρύς, φοβερός) καὶ ἔργον=τῶν
ἔργαζομένων, ποιούντων φοβερὰ ἔργα.—δυσμενέων=ἐγθρῶν.—τηλό-
θεν: ἐπίρρ.=μακρόθεν.—βορέω: γεν. τοῦ βορέας: ἐκ βορέω=ἐκ
βορρᾶ· βορέας, ἐώ καὶ ἕαο=ό βορρᾶς.—9. πέρι: ἀναστροφὴ ἀντὶ¹
περὶ=ὑπέρ. Τι λέγεται ἀναστροφὴ προθέσεως; πάτρης πέρι=ὑπέρ
τῆς πατρίδος.—τῆς δε=αὐτῆς ἐδῶ.—παρ' ἀλλήλουσι=πλησίον ἀλλγ-
λων ἴστάμενοι, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἀλλοῦ.—10. ἀποθηήσκων: ἐν ᾧ
ἀποθηήσκει, καθ' ἥν στιγμὴν ἀποθηήσκει, φονεύεται.—ὕσταται²: ὕστατα
=διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ διὰ τῶν τελευταίων τοῦ δινάμεων.—
11. τιμῆν: ὁ καὶ ἡ τιμήσις, τὸ τιμῆν (ἐκ τοῦ τιμῆ)=τιμητικόν.—
δηλαόν: ἐκ τοῦ δηλαόματος=λαμπρόν, χαράς πρόσενον, ἀγάλλιά-
σεως.—ἀνδρεῖ: εἰς ἀνδρα.—Τι: (τὸ μάχεσθαι=τὸ νὰ μάχηται).—
12. γῆς πέρι: ἀναστροφὴ ἀντὶ περὶ γῆς=ὑπέρ πατρίδος.—παίδων
=τέκνων.—ἄλοχος: (α ἀθρ. καὶ λέχος)=σύζυγος, γυνὴ τυνος, ἡ
μετέχοντα τοῦ λέχους, τῆς κλίνης αὐτοῦ.—κονριδίη: ἐκ τοῦ κονύοη
(κόρη), ἣν ἔλαβε τις σύζυγον κόρην εὑσαί=γόμιμος. “Ωστε κονρι-
δίης τὸ ἀλόχον=καὶ ὑπὲρ τῆς νορίμου συζύγου του.—13. δυσμενέσιν:
πόθεν θὰ ἐξαρτηθῇ ἡ δοτικὴ αὐτῇ; — μάχομαι δυσμενέσιν=μάχομαι
ἐναντίον τῶν ἐγθρῶν.—ἕσσεται=θὰ συμβῇ, θὰ ἔλθῃ.—δικάστε κεν=
ὅπόταν.—14. ἐπικλάφωσις: ἐπικλάψει: ἡ Μοῖρα=κλάψουσα ὅρίζει.
—δὴ=ἡδη.—ἴθις: ἐπίρρ.=κατ' εἰθεῖαν, ἐμπρός.—ἴτω=ᾶς βα-
δίζῃ.—ἀνασχόμενος: ἀόρ. τοῦ ἀνέχομαι=ὑφώνω, συκώνω ἐπάνω τὸ
διπλον μου· ἔγχος ἀνασχόμενος=ἄρ' εἰς στικώσῃ ἐπάνω τὸ δόρυ του.
—ὑπὸδσπιδος=ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος.—16. ἔλσας: ἀόρ. τοῦ εἴλω
=ωθήσας.—ἥτορ: ἡ καρδία, τὸ στήθος· ἀλημον ἥτορ ἔλσας=ωθή-
σας τὴν ἀνδρείαν καρδίαν του, συγκεντρώσας, περιφυλάξας, ἀσφαλί-
σας τὸ ἀνδρείον στήθος του (κατὰ συνεκδοχῆν).—τὸ πρῶτον=εν-
θύς.—μιγνυμένου πολέμου=δταν ἀρχιζη ὁ πόλεμος, ἐν ἀρχῇ τῆς

μάχης.— 17. οὐ . . κως=οῦπως, οὐδαμῶς, κατ' οὐδενα τρόπον.— είμαρμένον=πεπρωμένον. Πρκμ. τοῦ μείρομαι. Τί οὐκ ἔστιν εἰμαρμένον;— γέ=βέβαια.— 18. ἀνδρός : ἄνδρα· διπολ. τοῦ φυγεῖν=ν' ἀποφύγη ἀνήρ τις τὸν θάνατον.— εἴ . . . ἦ : ποιητικῶς ἀντὶ ἐλαν ἦ. σοῦδ' εἰ ἦ=οὖδ' ἐὰν είναι, καὶ ἀν είναι . . . δὲν δύναται.— γένος : αἵτ. τοῦ κατά τι=κατὰ τὸ γένος.— προγόνων ἀθανάτων : κατηγορ. =ἐξ ἀθανάτων προγόνων, δηλ. οὖδ' ἀν κατάγηται ἐξ ἀθανάτων προγόνων, ἐκ θεῶν.— 19. πολλάκι = πολλάκις.— δημοτῆς-τῆτος: (ἐκ τοῦ δήμου, δηλῶ) σημαίνει τὴν σφαγὴν, τὸν φόνον, τὴν μάχην· φεύγω δημοτῆτα=διαφεύγω τὴν σφαγὴν.— δοῦπος : λέξις πεποιημένη, ἐκ τοῦ δούπων=κρότος, κτύπος· δοῦπος ἀκόντιων=ό κτύπος τῶν ἀκοντίων, τὰ κονταροκτυπήματα, ὁ ἀγών τῆς μάχης.— ἀκόντιων : γεν. πληθ. τοῦ ἄκων, αντος, οὗ ὑποκορ. τὸ ἀκόντιον.— 20. οἰχεται=φεύγει, σφίζεται.— μοῖρα θανάτου: περιφραστικῶς ὁ θάνατος.— κίχεν : ἀόρ. τοῦ κιχάνω = καταλαμβάνω, φθάνω, εὑρίσκω. Τὸ κίχεν είναι ἀόρ. τῆς ουνγήθειας=συνήθιως εὑρίσκει αὐτὸν (ὁ θάνατος).— 21. ἀλλ' δ μὲν : ὁ διαφυγὼν καὶ σωθεῖς, — ἔμπηγς:=ὅμως, μ' ὅλα ταῦτα.— οὐ δήμῳ φίλος.=δὲν είναι ἀγαπητὸς εἰς τὸν λαόν.— ποθεινός:=ἐπιθυμητός.— 22. τὸν δ': τὸν μείναντα καὶ ἀγωνιζέντα.— δλήγος καὶ μέγας:=μικρὸς καὶ μέγας.— στενάχει:=στενάζει, θρηνεῖ.— ἦν τι πάθη:=δὲν πάθη τίποτε, κατ' εὐφημισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀν φονευθῆ.— 23. καρτερόφρων: (κρατερὸς-φρήν) = κρατερὸς τὰς φρένας, ανδρείος.— λαῷ σύμπαντι πόθος:=σύμπας ὁ λαὸς ποθεῖ. Τί ;— 24. θυγάτιοντος: =δταν φονεύηται τοιοῦτος.— ζώων : μετοχ. τοῦ ζώω - ζώω=ζῶν, ζωντανὸς ὥν, ἐν δσφ ζῆ.— ἄξιος ημιθέων:=είναι ἀντάξιος, ίσος πρὸς ήμιθέους.— 25. μήν : ἀντ. προσ. γ' προσ.=αὐτον.— δρῶσι γάρ μην: =διότι βλέπουσιν αὐτόν.— 26. ἔρδει=πράττει.— μοῦνος : ίων. μόνας, εἰς. μοῦνος ἔδων=ἐν ψειναι εἰς.

B'. Πραγματικά : στίχ. 2. νέοι : Πῶς φαντάζεται τούτους ὁ ποιητής; καὶ /διατί ἀποτείνεται πρὸς τοὺς νέους ;— 7. Κιμμέριοι : ἄγριοι, βάρβαροι, δηροῦντες τὰ πάντα, δηριμοεργοί.— 9. παρ' ἀλλήλοισι : τὸ παρ' ἀλλήλοις μένειν καὶ μὴ ἐγκαταλείπειν τὸν παραστάτην είναι τὸ καθήκον τῶν στρατιωτῶν, δι' ὃ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἔφησον

όρκιζόμενοι ἔλεγον πλὴν ὄλλων καὶ τὸ «οὐκ ἐγκαταλείψω τὸν παραστάτην, ὅτῳ ἀν στοιχήτῳ». — 14. *Μοῖραι*: τρεῖς ἡσαν αὗται, ἡ Κλωθὼ (ἥ κλώθουσα τὸ νῆπον τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων), ἡ Λάχεσις (ἥ ἐξάγουσα τὸν λαχὺν καὶ ὄρίζουσα οὕτω τὸ μέλλον νῦν ἀποθάνῃ πρόσωπον) καὶ ἡ Ἀτροπος (ἥ ἀναπότρεπος, ἡ κόπτουσα τὸ νῆπον αὗτοῦ). Τὸ πεπρωμένον καὶ ἡμεῖς ωσαύτως παραδεχόμεθα ἀποδίδοντες πολλὰ τῶν συμβαινόντων καὶ μάλιστα τὸν θάνατον εἰς τὴν μοῖραν καὶ λέγοντες ἥτο γραφτό τους. «Ο λαὸς ἔχει καὶ γνωμικὸν περὶ τούτου»: «γωρίς τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα φύλλο ἀπὸ δένδρο δὲν πέφτει». — 15. *ἔγχος*: γνωστὸν ἐκ τοῦ Ὁμήρου. «Το δπλον ἐπιθετικόν, τὸ δόρυ, ἔόλον δηλ. μακρόν, συνήθως ἐκ μελίας, ἔχον ἄνω μὲν λόγχην χαλκην (αἰχμήν), κάτω δὲ οὐρὸν (σαυρωτῆρα, οὐρίαχον), ἵνα ἐμπηγνύηται κατὰ γῆς ὅρθιον. Ὅμοιον σχεδὸν ἥτο καὶ τὸ ἀκόντιον (κοντάρι), βραχύτερον ὅμως, ἵνα ῥίπτηται κατὰ τῶν πολεμίων. — *δασπίς*: Καὶ αὕτη γιωστὴ ὡς δπλον ἀμυντικόν, σχήματος φοειδοῦς δίσκου ἢ κυκλοτεροῦς, ἔξωθεν μὲν κυρτοῦ, ἔνδοθεν δὲ κοίλου, ἵνα καλύπτῃ τὸ στήθος τοῦ δπλίτου. Κατεσκευάζετο εκ δέρματος θοείου, τιθεμένου κατὰ στρώματα ἐπὶ ἔυλιγον σκελετοῦ καὶ καλυπτομένου ἔξωθεν ἢ κατὰ τὴν περιφέρειαν διὰ στρώματος χαλκοῦ. Ἐκρατεῖτο διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς εἰσερχομένης εἰς ἴμαντας ἐκ δέρματος (σχανα), οὓς ἔφερεν ἔνδοθεν ἥδησπίς, καὶ κρατούσης λαβὴν δπάρχουσαν ἐν αὐτῇ ἐπίτηδες, ἵνα διευθύνηται κατὰ βούλησιν τοῦ δπλίτου. «Η δασπίς εἶχε καὶ τελαμῶνα (λωρίον), διοῖδε ἔξηρτάτο ἀπὸ τοῦ τραχῆλου καὶ τῆς ἀριστερᾶς ώμοπλάτης τοῦ δπλίτου. — 18. *προγόνων* διθανάτων: τοιοῦτος ἥτο δ Σαρπηδών, οὗτος τοῦ Διός, δστις δμως ἐπέπρωτο νὰ φονευθῇ δπὸ Πατρόκλου. Τοιοῦτοι ἡσαν καὶ οἱ πλεῖστοι τῶν ἡρώων, δθεν καὶ ἡμίθεοι λέγονται. *Κυρία Ιδέα*: «Η αὕτη καὶ παρὰ Ἡγγα τῷ Φερατῷ ἐν τῇ μιμήσει αὗτοῦ «Ως πότε παλληκάρια κ.λ.π.».

Γ.' Χαρακτηρισμὸς Καλλίνος «Ο Καλλίνος πραγματεύεται τὸ παρόν, ὡς πάντες οἱ λυρικοὶ ποιηταί, κατεχόμενος δπὸ φυχικῶν παθῶν, δπὸ συναισθημάτων, τὰ ὅποια ζητεῖ νὰ μεταδώσῃ εἰς τοὺς νέους. Τοιαῦτα εἶναι ὁ περὶ πατρίδος φόβος, ἡ αἰδῶς ἥ ἐκ τῆς δλιγωρίας τῶν ἐφεσίων νέων, ἡ φιλοτιμία καὶ τὸ θάρρος αὗτοῦ. Ο Καλλίνος

ἄρα μορφώνει ἐξ ἔχυτοῦ διανοήματα καὶ συναισθήματα, τὰ ὅποια ζητεῖ νὰ μεταδώσῃ καὶ εἰς ἄλλους, ἔχει δὲ ἀξιώσεις ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῷ πολιτικῷ βίῳ. Τούτου ἔνεκα είναι λυρικὸς ποιητής. Ἐπειδὴ πρὸς τούτοις πάντα ταῦτα ἐκφέρει μετὰ ἥθους, δηλ. μετὰ μαλακῆς ψυχικῆς διαθέσεως, ὁ δὲ σάλος τῆς ψυχῆς αὐτοῦ είναι ἐλάχιστος, ὥστε ὁ ποιητής ἀπαγγέλλει μόνον, δὲν μελφδεῖ δὲν καίεται ὑπὸ τοῦ πάθους, ἀλλὰ θερμαίνεται μόνον· δὲν ἐνθουσιᾷ ὀργιαστικῶς· δὲν χορεύει, ἀλλὰ καὶ δὲν κόπτεται· δὲν θρηνεῖ, ζητεῖ δμως τὴν διὰ πολέμου ἄμυναν· διὰ πάντα ταῦτα ὁ Καλλίνος είναι λυρικὸς ἐλεγειακὸς ποιητής, πολεμικός, ἡ δὲ ποίησις αὐτοῦ είναι λωρικὴ πολεμικὴ ἐλεγεία. Τῆς ἐλεγείας ταῦτης ἐσωτερικὸς μὲν χαρακτὴρ είναι ἡ ἐξ ὑποκειμένου ἐκφρασίς συναισθημάτων, διανοημάτων καὶ παρατηρήσεων μετ' ἥθους (δηλ. μετὰ μαλακῆς ψυχικῆς διαθέσεως), ἀλλὰ καὶ μετὰ πολεμικῆς χροιᾶς, ἡ δὲ ἐσωτερικὴ μορφὴ δμοιάζει πρὸς τὴν τοῦ ἐπονούς, διότι ἔχει γλώσσαν μὲν τὴν αὐτὴν πρὸς αὐτό, μέτρον δὲ μικρὸν διαφέρον τοῦ ἱρωϊκοῦ, συνιστάμενον ἐκ στροφῆς διστίχου, ἡς ὁ μὲν α' στίχος είναι αὐτὸ τοῦτο τὸ ἱρωϊκὸν ἐξάμετρον, ὁ δὲ β' είναι τὸ ἐλεγειακὸν πεντάμετρον, δηλαδὴ πάλιν τὸ αὐτό, κολοβὸν δμως κατὰ τὸ ἥμισυ τοῦ γ' καὶ σ' ποδὸς χάριν κινήσεως τοῦ πάθους (ἴδε καὶ Παράτημα).

2.

Ο Τυρταῖος, ζῶν ἐπὶ τοῦ δευτέρου Μεσσηνιακοῦ πολέμου, ἦτο κατὰ τὴν παράδοσιν Ἀθηναῖος (ἐξ Ἀφιδνῶν) χωλὸς γραμματοδιδάσκαλος, δν οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεμφαν εἰς Σπάρτην κατὰ παράκλησιν τῶν Σπαρτιατῶν, αἰτησαμένων παρ' αὐτῶν τὴν συμβούλη τοῦ ἐν Δελφοῖς μαντείου στρατηγόν· εἰκάζεται δὲ δμως, διτι ὁ ποιητής ἦτο Ἰων ἐξ Ἀσίας καὶ μάλιστα Μιλήσιος ἐλέθων εἰς Ἀφιδνας τῆς Ἀττικῆς καὶ ἐκείθεν διστερον μετοικήσας εἰς Σπάρτην. Κατ' ἄλλους ὁ Τυρταῖος ἦτο ἐξ Ἀφιδνῶν τῆς Λακωνικῆς.

Διὰ τῶν ἐλεγειῶν αὐτοῦ ἐζήτησε νὰ ἐμβάλῃ θάρρος τοῖς ἡττωμένοις ὑπὸ τῶν Μεσσηνίων Σπαρτιάταις καὶ νὰ κατευνάσῃ τὰς ἐκ τῶν ἡττῶν

γεννηθείσας μεταξὺ αὐτῶν στάσεις καὶ ταραχάς. Πρὸς τὸν τελευταῖον τούτον σκοπὸν ἔγραψε τὴν *Εὐτρομίαν* αὗτοῦ, ἐν ᾧ παρείχεν, ώς φαίνεται εἰκόνα τοῦ λαμπροῦ τῶν Σπαρτιατῶν πολιτεύματος. Πρὸς παραθάρρυνσιν τῶν Σπαρτιατῶν σινέταξεν ὁ Τυριαῖος τὰς *Υποδήκας* αὗτοῦ (δηλαδὴ *Συμβουλάς*), αἵτινες ἥδοντο ἐν τοῖς συσσιτίοις τῶν Σπαρτιατῶν. Ἰδιαιτέρως χαρακτηριστικὰ ποιήματα αὗτοῦ ἦσαν τὰ καλούμενα *Ἐμβατήρια* ἀδόμενα πρὸς αὐλὸν ἐν ἀρχῇ τῆς μάχης καὶ ἔχοντα ῥυθμὸν ἀναπαιστικόν (ἰδε *Παραρτήματος Δ'*), ρυθμίζοντα τὸ βῆμα τῶν εἰς τὴν μάχην βαινόντων ὄπλιτῶν.

Τὰ ποιήματα τοῦ Τυριαίου ἦσαν παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις ἐν μεγίστῃ τιμῇ, τὰ δὲ *Ἐμβατήρια* ἐχρησίμευον τρόπον τινὰ ὡς τις ἔνθικός ὅμινος κατὰ τὰς μάχας καὶ διὰ τοῦτο ἐποιήθησαν καὶ ἐν δωρικῇ διαλέκτῳ, ἵνα καταστῶσι δημοτικώτερα, ἐν ᾧ αἱ *Ἐλεγείαι* αὗτοῦ ἔχουσι γλῶσσαν *Ιωνικὴν* ἐπικήν.

A'. *Γραμματικά*. γάρ : ὁ σύνδεσμος οὗτος ἐνταῦθα δὲν εἶναι αἴτιολογικός, ἀλλ᾽ εἶναι βεβαιωτικός, ισοδιναμών πρὸς τὸ *βεβαίως*, τῷ δντι, ναί. "Οὐ η ἀρχαιοτάτη σημασία τοῦ γάρ εἶναι βεβαιωτικὴ πασίγνωστον." Εν τῇ αὐτῇ ἀκριβώς σημασίᾳ εὑρηται τὸ γάρ παρ *Ηροδότῳ* (VI, 11), ἐν ἀρχῇ λόγου καὶ ισοδινομοδίν πρὸς τὸ «τῷ δντι». «Ἐπὶ ξυροῦ γάρ ἀκμῆς ἔχεται ἥμιν τὰ πρήγματα, ἄνδρες *Ιωνες*. — *Τεθνάμεναι* : ἀπαρ. = τεθναναι, τὸ νὰ φονευθῇ τις. — *καλόν* : ὡραῖον πρᾶγμα. — ἐνὶ προμάχοισι πεσόντα : πεσὼν μεταξὺ τῶν προμάχων, μεταξὺ τῶν πρώτων. — 2. *ἄνδρος* ἀγαθὸν μαρνάμενον : μαχόμενος ἀνδρείως. Χρονικὴ μετοχή. — περὶ ἢ *πατρίδι* : χάριν τῆς πατρίδος αὗτοῦ. — 3,4. *Ἡ σειρὰ τοῦ λόγου* εἶναι η ἐξῆς. τὸ δὲ πτωχεύειν (τινὰ) προλιπόντα τὴν αὗτοῦ πόλιν κλ. ἐστὶν ἀνιηρότατον πάντων. — *πτωχεύειν* : ἐπαιτεῖν· καὶ πτωχός ὁ ἐπαιτηγς. — *προλιπόντα* : ἀφ' οὗ ἀφήσῃ καὶ φύγῃ. — *πίοντας* : τοὺς εὐφόρους. Τὸ θηλ. πίειρα. — 5. *πλαζόμενον* : περιπλανώμενος. — *φίλη* : τὸ ἐπίθ. τοῦτο παρ *Ομήρῳ* καὶ ἐν γένει παρὰ τοῖς ἐπικοῖς καὶ λυρικοῖς ποιηταῖς τίθεται ἀντὶ τῆς κτητικῆς ἀντωνυμίας τοῦ γ' προσώπου, καθ' οἶσον δ, τι ἀνήκει τινὶ εἶναι καὶ φίλον (ἀγαπητὸν) αὐτῷ. Τίθεται δὲ συνήθως ἐπὶ τῶν συγγενῶν (πατρός, μητρός, ἀδελφοῦ καὶ φίλων ἑταίρων) καὶ ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ σώματος

(χειρός, γονάτων) καὶ τῶν ἐνδυμάτων ἔτι. — 6. **κουριδηγ** : ἵδε ἀνωτέρω 1, 12. — 7. **ἔχθρος** μὲν γάρ : αἰτιολογεῖ τὸ τὸ πτωχεύειν ἐστὶ πάντων ἀνιαρότατον. Οὐ μὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὸ ἐν τῷ 9 στίχῳ τέ, τὸ δὲ ἔχθρος, μισητός, διότι θὰ ἐνοχλήῃ αὐτοὺς ἐπαίτων. — **τοῖσι μετέσσεται** : ἔσται μετὰ τοῖσι, ἔσται μετὰ ὁ τούτων. — οὖς : γὴ σύνταξις τοῦ ἵκηται μεθ' ἀπλῆς αἰτιατ. ποιητικὴ ἀντὶ τοῦ πρὸς οὖς. Ἡ πρότασις ἀοριστολογική. — 8. **χρησμοσύνη** : γὴ παρ' Ὁμήρῳ χρειώ, γρεία, ἀνάγκη. — **εἶκων** : διπείκων. — στιγμοῦ : μισητῆ, φοβερᾶ, φρικτῆ. — 9. **αἰσχύνει** : ὑποκ. ὁ τρέσας. — ἐλέγχει : ἀτιμάζει, καταισχύνει· τριγήσις. — **εἶδος** : τὴν λαμπρὰν μορφὴν τοῦ. — 10. **ἀτιμή** : περιφρόνησις — **κακότης** : διστυχία. — ἔπεται : τοῖς ἀνωτέρῳ κακοῖς· πλὴν τῶν εἰργμένων δηλαδὴ ἔπονται καὶ αἴται. — 11. **οὕτως** : ὡς ἀνωτέρῳ περιγράφῃ. — **τοί** : βεβαιωτ. — **ῶση** : φροντίς. — **ἀνδρὸς δλωμένου** : περὶ τοῦ περιπλανωμένου ἐπαίτου. — 12. **αἰδὼς** : σεβασμός. — **δπις** : προσοχή. — **ἔλεος** : γένους ἀρσ. — 13. **μαχώμεθα** : ὑποτ. παρακελευσμ. — **θυμῷ** : ἐπιρρηματικῶς· θαρροαλέως. — 14. **ψυχέων** : τῆς ζωῆς ήμῶν. — **μηκέτι φειδ.** : μὴ φειδ. πλέον. — 15. **ἄλλα μάχεσθε** : ὁ ἄλλα μετὰ προστακτ. ἐπὶ προτροπῆς. Σημειωτέα δὲ γὴ θέσις αὐτοῦ μετὰ τὴν κλητικήν. Οὗτῳ καὶ παρ' Ὁμ. ἐν Ιλ. p. 645. «Ζεῦ πάτερ, ἄλλὰ σὺ ρῦσαι κ. λ.». Ἡ δὲ μεταβολὴ τοῦ ἀ προσ. **μαχώμεθα**, θυγήσκωμεν, εἰς β' μάχεσθε, είναι σημείον σφοδρότητος. — 16. **φυγῆς...ἄρχετε** : μηδὲ κάμνετε πρῶτοι ἀρχήν. — 17. **ποιεῖσθε** : μέσον· ποιεῖτε ὅμιν αὐτοῖς, λαμβάνετε. — **θυμόν** : θάρρος. — 18. **φιλοψυχεῖτε** : μηδὲ γίγνεσθε φίλοι τῆς ψυχῆς, δηλ. τῆς ζωῆς, φιλοσώματοι· μηδὲ φείδεσθε τῆς ζωῆς. — **μαρνάμενοι** : χρον. μετοχή. — 19. **παλαιοτέρους** : γεροντοτέρους, τούς γεραιούς, ὡς ἐπεξηγεῖται κατωτέρῳ. — **οὐκέτι** : οὐχὶ πλέον δὲν είναι πλέον. — 20. **καταλείποντες φεύγετε** : μὴ φεύγετε καὶ ἀφίγετε. — **κεῖσθαι** : ἐπεξηγησίς τοῦ τοῦτο — 23. **κάρη** : τὴν κόμην. — 24. **θυμόν** : τὴν φυχήν, τὴν ζωτικήν δύναμιν, τὴν ζωήν. — 25. **ἔχοντα** : κρατῶν μεταξὺ τῶν χειρῶν τοῦ αἵματόφυρτα τὰ αἰδοιά τοῦ. — 26. **τὰ γ'** : τὰ ὅποια βεβαιώσει. — **αἰσχρά** : είναι ἐντροπή. — **νεμεσητά** : ἀγανακτήσεως πρόξενα. — **ἴδειν** : νὰ (τὰ) ἴδῃ τις. — 27. **καὶ χρόα** : καὶ γρυνὸν τὸ σῶμα,

κατὰ τὸ σῷμα. — πάντι⁷ ἐπέοικεν : πάντα ἀρμόζουσιν. — 28. δφρ⁸
ἔχη : ἔως ἂν ἔχῃ, ἐν δσῳ ἔχει, κατέχει. Η ὑποτ. κατὰ παράλειψιν
τοῦ κέν. «Υποκ. τὸ ἄνθος. Οὗτῳ παρ⁹ Ουρ. ἐν ΙΙ. σ 515 : «ἄνε-
ρες, οὓς ἔχε γῆρας». — 29. θηγητὸς ίδειν : ἀξιος θέας, ἀξιοθέατος·
ό νέος δηλαδή. — ἐρατός : ἀγαπητός, ποθητός, ἀξιέραστος. — 30.
ζωδὸς ἔάν : ἂν εἴναι ζῶν, ζωντανός. — πεσών : ἂν πέσῃ. — 31. εὖ δια-
βάσ : ἀνοίξεις τὰ σκελή παλῶς, διασκελίσας. — ποσίν : στηριχθεὶς ἐπὶ
γῆς καὶ διὰ τῶν δύο ποδῶν, γάριν ἀσφαλεῖας. — 32. δακών : δαγ-
κάρας.

Β'. Πραγματικά. Στιχ. 5. πλαζόμενον: "Ο τρέσας και ρίψασπις γενόμενος πάσχει τούτο, τὸ πάλαι δὲ μάλιστα ἔπασχεν ἐν Σπάρτῃ, ὅπου ἀπεστρέφοντο αὐτὸν ἄπαντες, διότι κατὰ τὸν Νόμον ἔπειπε «μαχόμενον νικᾶν ἢ ἀπομνήσκειν». — 9. Ἡ πενία και τὸ πινεῦμα ἀμβιλόνει και τὸ σωματικὸν καλλος ἀφανίζει, ὥστε πρέπει νὰ φροντίζωμεν νὰ διαφεύγωμεν αὐτὴν ἐργαζόμενοι. — 27. πάντ' ἐπέοικεν: ἀληθὲς τοῦτο, διότι ἡ ὄψις νεανικοῦ σώματος γυμνοῦ οὐ μόνον παρατοῖς παλαιοῖς, ἀλλὰ καὶ νῦν δὲν νομίζεται προσβλητικὸν και μάλιστα ἀν τύχη τοῦτο πληγωμένον ἢ ἀλλως ἀκρωτηριασθὲν ἐν μάχῃ. — 31. Τὸ ἄνοιγμα τῶν σκελῶν χρησιμεύει εἰς καταβολὴν μείζονος δυνάμεως. — 32. Τὸ δάκνειν τὰ χεῖλη και σῆμερον είναι σημεῖον ἀντογῆς και καρτερίας πόνων.

**Επιγραφή : διμύνεσθε περὶ πάτως.*

3.

Προτροπὴ εἰς ἀνδρεῖον ἀγῶνα.

Α'. Γραμματ. Στίχος 1. Ἀλλ' Ἡρακλῆος γάρ : 'Ομαλῶς θὰ είχεν
ἡ σύνταξις ὡδε : «Μὴ δειραίνετε, ἀλλὰ θάρσείτε· Ἡρακλ. γὰρ κλ.,
τὸ δὲ Ἡρακλῆος γενικὴ τῆς καταγωγῆς.— γένος ἔστε : Ἡρακλέους
εἰσθε κατὰ τὸ γένος, ἀφ'. Ἡρακλέους κατάγεσθε.— 2. Θαρσεῖτε :
ἔχετε θάρρος.—οὕπω : ὅχι ἀκόμη.—αὐχένα λοξόν : δὲν ἔχει ἀπο-
τρέψει ἀκόμη τὸ πρόσωπον. Ἡ λοξότης τοῦ αὐχένος δηλοῖ τὴν ἀπο-

N. Μπαξεβανάκι, "Ελληνες Αυρικοί ενδοσ. γ

τροφὴν τοῦ προσώπου ἀπό τινος καὶ ἐπομένως τὴν ἄρσιν τῆς εὐνοίας καὶ βοηθείας τινός.— δειμαίνετε : φοβεῖσθε.— φοβεῖσθε : τρέπεσθε εἰς φυγήν.— 4. ιθὺς δ': ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἐμπρός.— ἔχειτο : ἃς κρατῇ.— θέμενος : νομίσας.— ἔχθραν : μισητὸν.— ψυχὴν : τὴν ζωὴν.— 6. κῆρας : μοίρας θ. τὸν θάνατον.— δύνας αὐγαῖς : δύναις ταῖς λάρμασιν, ὡς περ τὸ φῶς τοῦ ἥλιου.— 7. διδῆλα : τὰ καταστρεπτικά, δλέθρια.— Ἀρηὸς : τοῦ πολέμου.— 8. ἐδάητ' : ἐδιδάχθητε, ἐμάθετε.— δργήν : τὴν μανίαν, παραφοράν. Προσωποποίησις.— 9. καὶ πρὸς φευγόντων : καὶ πρὸς τὸ μέρος τῶν φευγόντων.... ὑπῆρξατε. Ἡτοι καὶ φεύγοντες καὶ διώκοντες ὑπῆρξατε.— 10. ἥλασατε : προυχωρήσατε, προέβητε μέχρι κόρου ἀμφοτέρων.— 11. οἱ μὲν γάρ : οὗτοι μὲν δηλαδή. Ο γάρ ἐπεξ.— 12. αὐτοσχεδίη : ἡ ἐκ τοῦ συστάδην μάχη.— 13. θνήσκονται : φονεύονται.— σαοῦσι : σφέουσι.— δπίσσω : εἰς τὸ μέλλον.— 14. τρεσσάντων : ἐκ τοῦ τρέσσω (τρέμω, φεύγω τρέμων). τῶν δειλῶν, ῥιψασπίδων. Ἡ αὐτὴ καὶ παρ' Ὁμρ. ἔννοια, ἐν Ἰλ. ε, 531 «αἰδομένων δ' ἀνδρῶν πλέονες σόοι ἡσ πέφανται». Φευγόντων δ' οὔτ' ἀρ κλέος ὅρνυται οὔτε τις ἀλκή».— 15. ἀνύσσειν : γίθεις τελειώσει, φθάσει εἰς πέρας.— λέγων : ἀπαριθμῶν, διηγούμενος ἔκαστα ταῦτα, ταῦτα καθ' ἐν.— 16. ήν αἰσχρὸν πάθη : ἀν καταισχυνθῆ, ἀν ἐντροπιασθῆ (τραπεῖς δηλ. εἰς φυγὴν).— 17. διγαλέον : φοβερόν, φρικτόν. — δπισθε : ἀναφέρεται εἰς τὸ δαΐζειν ἐκ τῶν δπισθεν κόπτειν, σχίζειν, σπαράττειν.— μετάφρενον : ἡ διοπλάτη, τὸ ἄνω τῆς ῥάχεως.— 18. δηίφ : καταστρεπτικῷ.— 19. αἰσχρός. . . . τέκνυς : ἀσχημος, κατηγορημένος . . . νεκρός.— κακείμενος : κατακείμενος. Συγκοπέντος τοῦ α, ἀφωμοιώθη τὸ τ πρὸς τὸ ἐπόμενον κ.— ἐν κονίησιν : εἰς τὰ χώματα (κάτω).— 20. ἐληλαμένος : πρκμ. τοῦ ἐλαύνομαι τρυπημένος.— αἰχμῆ δονρός : λόγκη δόρατος, διὰ λόγκης δ.— 21. Ἰδὲ 2, 31 καὶ 32. 24.— δσπίδος γαστρί : μεταφορικῶς διὰ τῆς κοιλότητος τῆς εὐρείας ἀσπίδος.— 25. δεξιτερῆ....χειρί : διὰ δὲ τῆς δεξιᾶς χειρός.— δβοιμον : (τὸ στιβαρόν.— ἔγχος : δόρυ.— 26. ὑπέρ : ὑπεράνω.— 26. δβοιμα ἔργα : ἀνδρεῖα ἔργα, ἀνδραγαθήματα.— πελεμίζων : σείων, (τινάσσων τὸ ἔγχος).— 28. ἐκτὸς βελέων : ἐκτὸς βολῆς.— 29. αὐτοσχεδόν : ἐκ τοῦ συστάδην.— 30. δήιον ἄνδρα : πολέμιον.—

έλετω : ἀς φονεύσῃ, φονευσάτω.— 31. πάρο : κατ' ἀποκοπήν· πλησίον.— ποδί : τοῦ πολεμίου.— δσπίδος : ὁσαύτως.— δσπίδα : τὴν ἔαυτοῦ. Οὗτω καὶ τὰ ἐπόμενα.— 32. ἐν δέ : συγχρόνως δέ.— 33. πεπλημένος : πρκμ. τοῦ πελάζω· πλησιάσας.— 34. κώπηη : λαβήν.
— ἐλφν : λαβών.— 35. γυμνῆτες : ψιλοί.— ὑπ' δσπίδος : ὑποκάτω τῆς
ἀσπίδος (ἐκάστου δηλ. ὅπλιτου).— 36. πιώσσοντες : κρυπτόμενοι,
προφυλαττόμενοι.— βάλλετε : κτυπάτε, λιθοβολεῖτε.— χερμαδίοις : τὸ
ὅργανον· διὰ μεγάλων χειροπληθῶν λιθῶν, τροχάλων.— 37. αὐτούς :
τοὺς πολεμίους.— 38. πανόπλουι : τοῖς ὄπλιταις, πλησίον τῶν ὄπλιτῶν.

Β'. Πραγματικά : 1. Οἱ Σπαρτιάται ἡσαν Δωριεῖς, ὧν ἡγεμόνες
οἱ Ἡρακλεῖδαι κατὰ τὸν μῦθον, δι' ὃ καὶ ἡ μετανάστασις τῶν Δωριέων
λέγεται καὶ Ἡρακλεῖδῶν κάθιδος.— 17. Οἱ Σπαρτιάται ἐφείδοντο
τῶν ἡττωμένων καὶ φευγόντων οὕτε γενναῖον οὕτε ἐλληνικὸν κατὰ
Πλούταρχον (Λυκ. 22) ἥγούμενοι κόπτειν καὶ φονεύειν τοὺς τοιούτους.— 20. Ἐν Σπάρτῃ τὸ νὰ φονευθῇ τις πληγωθεὶς ἐκ τῶν ὄπισ-
θεν ἐνομίζετο αἰσχρὸν καὶ ἡ ταφὴ τοῦ τοιούτου ἐτελεῖτο ἐν σιγῇ, ἄνευ
πομπῆς καὶ θορύβου, ἀτε κατηγγυμένου ὅντος· τούναντίον συνέβαινε
περὶ τὸν κατάστημα πληγωθέντα καὶ πεσόντα. Οὗτος ἐτιμάτο μεγά-
λως καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐθάπτετο καὶ ὁ θάνατος αὐτοῦ ἦτο καύχημα
τοῦ οἴκου, εἰς ὃν ἀνῆκεν.— 34. Οἱ γυμνῆτες ἔφερον σφενδόνην καὶ
δόρῳ ἔεστὸν ἢ ἀκόντιον ἢ ῥόπαλον, ἡσαν δὲ Εἰλωτες.— 38. Οἱ ψι-
λοὶ ἐν τῷ στρατῷ τῶν Σπαρτιάτων ἤσταντο πλησίον τῶν ὄπλιτῶν, κρυ-
πτόμενοι ὄπισθεν αὐτῶν καὶ ἐκείθεν ἐλιθοβόλουν ἢ ἡκόντιζον εἰς τοὺς
πολεμίους· οἱ δὲ πάνοπλοι ἢ ὄπλιται ἡσαν οἱ βαρέως ὀπλισμένοι, φέ-
ροντες ἀσπίδα καὶ δόρον καὶ ἔιφος καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ἐπιγραφή : Θαρρεῖτε !

4.

Α'. Γραμματ. Στίχ. 1. μηησαίμην ἀν : γῆθελον μηημονεύσει, γῆθελον
ἀναφέρει.— ἐν λόγῳ . . . τιθείμην : γῆθελον λογαριάσει.— 2. δρετῆς :
γεν. τῆς αἰτίας· διὰ τὴν ταχὺ.ητα τῶν ποδῶν του.— παλαισμοσύνην :
διὰ τὴν περὶ τὴν πάλην τέχνην, παλαιιστικὴν δεινότητα.— 3 καὶ 4. Χια-
διὰ τὴν περὶ τὴν πάλην τέχνην, παλαιιστικὴν δεινότητα.— 3 καὶ 4. Χια-

στόν. Τέ μέγεθος καὶ ἡ βία ἀναφέρονται εἰς τὴν παλαισμοσύνην, τὸ δὲ θέων εἰς τὴν λογοτήν τῶν ποδῶν.— *Κυκλώπων*: Ἐκ τοῦ κυκλοῦ καὶ ὥψ= στρογγυλόφθαλμος· κατ' ἄλλους ὅμως ἐκ τοῦ κυκλέω - ω, κυκλόω καὶ ὥψ= ὁ κυκλῶν τοὺς ὀφθαλμούς, συστρέφων, ἄγριος. —εἰ ἔχοι: ἂν γέθελεν ἔχει.— μέγεθος: τὸ ὀνάστημα.— βίην: βίαν, δύναμιν.— *νικόφη*: γέθελε νικᾷ.— θέων: τρέχων.— *Θρησκιον*: τὸν Θρησκιόν, τὸν ἐκ Θράκης πνέοντα.— *χαριέστερος*: ὠραιότερος.— φυῆν: αἰτ. τῆς ἀναφ., = κατὰ τὸ σῶμα.— 6. *Μίδεω*: δισθλλαβον κατὰ συνίζησιν. Οὗτοι καὶ τὸ *Κεινύρεω* τρισύλλαβον.— μάλιον: μᾶλλον.— 7. *βασιλεύτερος*: ἰσχυρότερος βασιλεύς.— *Ταυταλίδεω*: τοῦ οἴος τοῦ Ταυτάλου.— 8. *Αδρήστου*: τοῦ Ἀδράστου.— μειλιχόγηρον: γλυκεῖαν, γλυκύφωνον. Ἐκ τοῦ μειλιχοῦ (γλυκοῦς) καὶ γῆρας (φωνῆς).— 9. *πλὴν θ. ἀλκῆς*: πλὴν τῆς πολεμικῆς ἀνδρείας. Τὸ ἄρσ. θοῦρος (ἐκ τοῦ θρόνου)= ὄρμητικός, πολεμικός.— 10. *ἀγαθός*: ἀνδρείος (δὲν ἀνδραγαθεῖ ἐν πολέμῳ).— 11. *τετλαίη . . . δρῶν*: γέθελε βλέπει μετὰ τόλμης, γέθελε δύνασθαι νὰ βλέπῃ, γέθελεν ὑπομένει νὰ βλέπῃ.— μέν: ἀπόδοσις αὐτοῦ ὁ κατωτέρω καί.— φόνον αἴμ.: ἄφθονον φονικὸν αἷμα.— 12. *δρέγοντ'*: γέθελεν ἐκτείνει ἔχοτὸν κατὰ τῶν πολεμίων (ἢν φονεύσῃ αὐτούς), γέθελε ζητεῖ νὰ ἐπιτύχῃ τῶν πολεμίων (νὰ κτυπήσῃ τοὺς πολεμίους). νοεῖται: τῷ δόρατι.— 13. *ἥδ'*: ἔλξις τὸ τολμᾶν κ. λ.— *ἀρετή*: προτέρημα.— *ἄεθλον*: ἀθλὸν, βραθεῖον, ἄεθλος δὲ ἡ ἀθλος ὁ ἀγών.— 14. *φέρειν*: ἀναφορά· ως πρὸς τὸ φέρειν, τὸ νὰ φέρῃ αὐτό. Ἰδέ οἱ 2, 29.— 15. *ξυνὸν δ' ἐσθλόν*: κοινὸν κόσμημα. Τὸ ἐσθλὸν οὐσιαστικῶς.— *πόληι*: τῇ πατρίδι.— *δῆμῳ*: τῷ ιατῷ.— 16. *δετις*: ἐπεξ. τοῦ τοῦτο· ἐάν τις.— *διαβάς*: Πρᾶλ. 2, 31.— 17. *νωλεμέως*: ἀδιαλείπτως.— ἐπὶ . . . λάθηται: τρῆσις· λησμονήσῃ.— *πάγχυ*: καθ' ὀλοκληρίαν.— 18. *παρθέμενος*: ἀντὶ *παραθέμενος*: διακυδεύων.— *ψυχήν*: τὴν ζωήν.— *θυμὸν τλήμονα*: τὴν καρτερικήν, ἡρωϊκὴν φυχήν τορ.— 20. *Ἴδε στίχ. 1ον*.— 21. *αἴψα*: ταχέως.— δ. *ἀνδρῶν*: τῶν πολεμίων.— *εἴτεψε*: ἀόρ. τῆς συνηθείας ἡ γνωμικός· συνήθως τρέπει.— 22. *τρηχείας*: τὰς φριτζούσας (ἔνεκα τῶν προτεταμένων δοράτων).— *σπουδῆ*: μετὰ σπουδῆς, τάχιστα.— *ἴσχε*: ἀναχαιτίζει.— *κῦμα*: τὴν ὁρμήν.— 23. *δε, δ'*

αὐτοῦ : ὅστις δὲ πάλιν . . . φίλοι . . . θυμόν : τὴν ζωήν του .— 24. εὐκλεῖσας : διεξάσας .— ἄστιν : τὴν πατρίδα του .— λαούς : τὸ ἔθνος συναπτέον τῷ ἐληλαμένος πολλὰ τραύματα λατῶν .— 25. πολλά : συναπτέον τῷ ἐληλαμένος πολλὰ τραύματα λατῶν .— διὰ στέργοιο : διὰ μέσου τοῦ στήθους καὶ τῆς ὀμφαλωτῆς χειρόπιδος . Πρωθύστερον ἀντὶ διὸ δοπίδος καὶ στέργοιο .— 26. πρόσχεν : ἔμπροσθεν τοῦτο ἡτο τιμητικόν, τὸ δὲ ὅπισθεν αἰσχρὸν καὶ σημεῖον δειλίας τοῦ φονευθέντος .— 27. τὸν δὲ : ἀπόδοσις τοῦ δε διόπειν δειλίας τοῦ φονευθέντος .— 28. τὸν δὲ : ἀπόδοσις τοῦ δε διόπειν δειλίας τοῦ φονευθέντος .— 29. τὸν δὲ : ἀπόδοσις τοῦ δε διόπειν δειλίας τοῦ φονευθέντος .— 30. ἀπόδοσις : ἐπίσημοι, πόθου . . . πόλις : πᾶσα ἡ πατρίς .— 31. γένος ἔξοπλος : ἡ κατόπιν, ἡ μέλλουσα γενεά, οἱ ἀπόγονοι .— 32. γένος ἔξοπλος : μαχόμενον .— 33. γῆς πέρι : ὑπὲρ πατρίδος .— 34. μαρνάμενον : μαχόμενον .— 35. εἰ δὲ φύγῃ : ἐὰν δὲ διαφύγῃ . Ιδὲ 1,18. θοῦρος : ὁ ὄρμητικός .— 36. αἰχμῆς . . . εὔχος : πολεμικὴν (ἀλεγεινὸς) τοῦ λίαν ἀλγεινοῦ .— 37. μίν : ἀντων. προσ. γένεσιν προσώπου αὐτόν .— 38. παθών : δόξαν .— 39. μεταπρέπει : δια-ἀπολαύσας .— 40. εἰς Ἀΐδην : ἀποθνήσκει .— 41. μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἐξέχει .— 42. αἴδοντος . . . δίκης : γεν. πρέπει μεταξὺ τῶν πολιτῶν, ἐξέχει .— 43. εἰς ἄκρων : εἰς τὸν καλοφῶνα .— 44. θυμῷ : μετὰ θάρρους .— μεθιείς : ἀμελῶν, ἀπέχων .

B'. Πρεγματικά : Κύκλωπες : Λαὸς μυθικός, γιγαντιαῖον ἀναστήματος καὶ ῥωμαλέος, ἄγριος καὶ βιαιότατος, οἰκῶν ἐν Σικελίᾳ. Οἱ Κύκλωπες ἐμυθολογοῦντο ὅτι ἦσαν μονόφθαλμοι .— 4. Θρηγκοιν : Η Θράκη ἐθεωρεῖτο ἔδρα τῶν ἀνέμων καὶ μάλιστα τοῦ Βορέου, ἐκεῖνην τῷ ὅντι πνέοντος εἰς τὴν Ἑλλάδα. Χαρακτηριστικὸν τῶν ἀνέμων ἡ ταχύτης: ὅμεν καὶ παρῆμιν ἔτι λέγεται ἐπὶ τῶν τάχιστα ἐξα-

φανιζομένων «ἄνεμος ἔγινε». — 5. Τιθωνοῖο : Οὗτος ἡτούσιος Λαομέδοντος, τοῦ βασιλέως τῆς Τροίας, παροιμιώδης διὰ τὸ κάλλος αὐτοῦ. — 6. Ὁ Μίδας ἡτούσιος βασιλεὺς Φρυγῶν πλουσιώτατος, ὁ δὲ Κινύρας ἡρχε τῶν Κυπρίων. Παροιμιώδης καὶ οὗτος ὃν ἐπὶ πλούτῳ ἔκτισε τὴν Πάφον καὶ ἐχρημάτισεν ἴερεὺς τῆς ἐκεὶ λατρευομένης Ἀφροδίτης. — 8. Ἄδρηστου : Οὗτος ἡτούσιος βασιλεὺς Ἀργείων, εἰς τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, φημιζόμενος ἐπὶ φυσικῇ εὐγλωττίᾳ. — 25. δύμφαλος : ἐλέγετο ἡ ἐν τῷ κέντρῳ τῆς ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς ἀσπίδος ἔξοχή.

*Ἐπιγραφή : Ἀξία τῆς ἀνδρείας.

5.

*Εμβατήσιον.

Α'. Γραμματ. "Ἄγετ": παρακελευσματικὸν ἐμπρός. Η σειρὰ τῶν λέξεων εἶναι ὡς κῶροι πατέρων πολιατῶν Σ. εὐάνδρων ὡς οἱοί (γεννηθέντες ἐκ) πατέρων πολιτῶν τῆς εὐάνδρου Σ.— 2. κῶροι πατέρων πολιατῶν : μετ' ἐμφάσεως ἀξιοί δηλαδὴ τοιούτων πατέρων, ἀλγθεῖς οἵοι. Τὸ δὲ κῶροι δωριστὶ ἀντὶ κοῦροι δισαύτως καὶ τὸ πολιατῶν ἀντὶ πολιητῶν, πολιτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς περιοίκους· τρέπεται δηλαδὴ τὸ οὐ εἰς ω καὶ τὸ η τῆς Ἰωνικῆς εἰς α παρὰ Δωριεῦσιν οὗτω καὶ Σπάρτας ἀντὶ Σπάρτης, τᾶς ζωᾶς ἀντὶ τῆς ζωῆς,— 3. λαιῆ : δηλ. χειρὶ. διὰ τῆς ἀριστερᾶς.— ἵενν : συγγενὲς τῷ ίτέα· σημαίνει πᾶσαν ἐκ ξύλων περιφέρειαν, ἐνταῦθα δὲ τὴν δοσίδα διὰ τὸ περιφερικὸν αὐτῆς.— προβάλεσθε : προτείνατε, βάλετε πρὸς ὅμιλον αὐτῶν.— 4. ἀνσχεσθε : ἀντὶ ἀνάσχεσθε, ἀνιψώσατε· νόηθον τῇ δεξιᾷ.— 6. πάτριον : πατροπαράδοτον, ἔθιμον· τὸ φείδεσθαι δηλαδὴ τῆς ζωῆς ἐν ταῖς μάχαις.

Β'. Πραγματ. Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο εἶναι παρακέλευσις τῶν Σπαρτιατῶν εἰς ἀνδρεῖον ἀγῶνα. Περὶ Ἐμβατήριων ἵδε σελ. 38, περὶ δὲ τοῦ μέτρου αὐτῶν Παράρτ. Δ', τὴν δὲ μουσικὴν τούτου ἐν τέλει τοῦ Παραρτήματος.

6

Ο Μίμνερμος γέκκασε περὶ τὸ 620 π.Χ., δηλαδὴ ἐπὶ Σόλωνος, καὶ κατήγετο ἐξ οἰκογενείας, ἐν τῇ διεδίδετο αλγρονομικῶς ἡ τέχνη ἡ αβλητική.

αὐλητική.
“Η πατρίς αὐτοῦ Σμύρνη (τότε πρὸ πολλοῦ κτῆσις τῆς Ἰωνικῆς πόλεως Κολοφῶνος, διὸ καὶ Κολοφώνιος μάλιστα λέγεται ὁ ποιητὴς) ἐκυριεύθη ὑπὸ Ἀλυάττου τοῦ βασιλέως τῶν Λυδῶν καὶ κατεστράφη (περὶ τὸ 580), οἱ δὲ κάτοικοι αὐτῆς διασπαρέντες καὶ κατὰ κώμας περὶ αὐτῆγον ἔπειτα οἰκοῦντες ἐστερήθησαν τῆς ἑαυτῶν ἐλευθερίας. Τούτου ἔνεκα ἐξήτουν ἀντισήκωμα ἐν τῇ ὑπερβολικῇ τρυφῇ, ἵστισαθέτεως ὁ χαρακτήρ καὶ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τοῦ Μιμνέρμου διακρίνεται.

νεται.
Α.' **Γραμματικά.** 1. φύλλος: ἄνθη. Ο Μίμνερμος προυτίμησε τὴν σημασίαν του ἄνθους, διότι κάμνει λόγον περὶ τῆς ἀκμῆς τῆς ἥβης καὶ οὐχὶ περὶ τοῦ ὅλου ἀνθρωπίνου βίου. Φυσικώτατα ἄλλως τε μεταπίπτομεν ἀπὸ τοῦ τῆς ἥβης ἄνθους, τοῦ ὀλιγοχρονίου, εἰς τὸ ὡσαύτως ὀλιγοχρόνιον ἄνθος τοῦ φυτοῦ καὶ τάναπαλιν. Οὗτω καὶ ὁ Ψαλμῳδὸς λέγει «[”]Ανθρωπος, ὧσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὧσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ οὗτως ἐξανθήσει». — *Olá τε φύλλος*: ὥσπερ τὰ ἄνθη.— φύει: ἀμεταβάτως = φύονται, γεννῶνται.—*ῶρη πολ. εἰλαρος*: ἐν και-ρῷ τοῦ πολυανθοῦσας ἔαρος.—2. ἀζεται: ἐγραίνονται.—*αἴψ*: ἐπίρ.= ταχέως, εὐθὺς.— αὐγῆς ἥλιον: ἐν ταῖς τοῦ ἥλιου ἀκτίσιν, ὅπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἥλιου τὰς θερμάς, εὐθὺς ὡς προσθήληθῶσιν ὅπε τῷ κανονικῶν τοῦ ἥλιου ἀκτίνων.— 3. *τοῖς ἵκελοι*: ἀπόδοσις τοῦ ἀνα-φορικοῦ *οἴλα τε*=τούτοις ὅμοιοι.— *πῆχυνιον*: μικρόν· ἐκ τῆς λέξεως πῆχυς, δηλούστης τὸ ἀπὸ τοῦ ἀγκώνος μέχρι τοῦ καρποῦ μέρος τῆς χειρός. Οὗτω καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος ἐν 6, 27: τίς δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἥλικιν αὐτοῦ πῆχυν ἔνα; ἐλάχιστον δηλαδὴ χρό-νον;—*ἄνθεσιν ἥβης*: τῇ ἀκμῇ τῆς ἥβης καὶ ἐπομένως ταῖς ἥδοισι τῆς ἥβης.—4. πρὸς θεῶν: ἀπὸ μέρους τῶν θεῶν· τὸ δὲ θεῶν μέ-τρησον κατὰ συνίζησιν.— *εἰδότες . . . ἀγαθόν*: ἀπειροὶ δηλαδὴ, ὅν-

τες κακοῦ τε κάλγαθοῦ. Οὗτω καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Αἴ. 554 «ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν ὕδιστος βίος, "Εως τὸ χαίρειν καὶ τὸ λυπεῖσθαι μάζης». — 7. μίμυνθα : ἐπίρρ. χρον. ὡς κατηγορούμενον = μίμυνθάδιος, ὀλιγοχρόνιος. Ἰδὲ καὶ Ἰλ. ζ. 130 «οὐδὲ γὰρ οὐδὲ — Λυκόσοργος Δὴγ ἦν». — 8. κίδναται : σκεδάνωται, ἐξαπλοῦται Ἰλ. θ. 1. «Ἡώς.... ἐκίδνατο πάσαν ἐπ' αἰαν». — ἥλιος : ὁ ἥλιος, τὸ ἥλιακὸν φῶς. — δοσον τ' ἐπὶ γῆν ἥλιος : ἐφήμερος. — 9. παραμείψεται : ὑποτ. ἀντὶ παραμείψηται = παρέλθῃ. — τέλος ὅρης : ἵδε στίχ. 6. — 10. αὐτίκα : εὐθὺς, πάραντα. — τεθράμεναι : τὸ τεθνάναι, ὁ θάνατος. — βίοτος : ὁ βίος, ἡ ζωὴ. — 11. ἐν θ. γίγνεται : ἐντὸς τῆς φυχῆς εἰσχωροῦσιν (ἥτοι αἰσθανόμεθα, πάσχομεν). — ἄλλοτε : ἡ ἀπόδοσις αὐτοῦ ἄλλος δὲ ἐν στίχ. 13. Δὲν ἐκθλιβεται δὲ διὰ τὸ δίγαμπα τοῦ οἰκος. — 12. τρυχοῦνται : φθείρεται· ἔτερος τύπος τοῦ τρύχεται. — 13. ἐπιδεύνεται : στερεῖται (τέκνων). — 14. ἴμείρων : ποθῶν (ἐκ τοῦ ἴμερος = πόθου). — 15. θυμοφθόρον : δλεθρίαν, καταστρεπτικὴν τῆς ζωῆς. — 16. μὴ διδοῦ : δὲν δίδει (κατά τὴν γνώμην μου). Τὸ μὴ δηλοῖ τὸ ἐξ ὑποκειμένου, τὴν γνώμην τοῦ λέγοντος.

B. Πραγματικά : στ. 5. Κῆρες : προσωποποίησις τῶν διαφόρων φοβερῶν μεριφῶν ἡ τρόπων τοῦ θανάτου, δίεν μέλαιναι. Μυρίαι οὖσαι αὗται, ἐνταῦθα φαίνονται δύο μόνον, ἡ μὲν ἔχουσα τέλος γῆραος (περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ γῆρας), ἡ δ' ἐτέρα θανάτου (πραώρου καὶ βιαίου). ἡ μὲν δηλαδὴ φέρουσα τὸ ἐπίπονόν (ἀργαλέον) γῆρας, ἡ δ' ἐτέρα τὸν πρόωρον, βίαιον θάνατον. — 14. Η ἐξαφάνισις τῆς γενεᾶς καὶ ἔκλειψις καὶ πάλαι καὶ νῦν ἔτι νομίζεται δυστύχημα.

G. Ἐν τῷ προκειμένῳ ἀποσπάσματι ὁ ποιητὴς θρηνεῖ διὰ τὸ ὀλιγοχρόνιον τῆς ἥβης.

Γενικῶς ἐκ τῆς ποιήσεως τοῦ Μίμυερμου ἔρχεται πρὸς ἡμᾶς πνοὴ βιθυνίας δυσθυμίας. Ἐν μαλακοῖς θρηνώδεσι τόνοις ἀναφέρει οὗτος τὰ θέλγητρα τῆς ἐφημέρου νεότητος καὶ τὰ φόβητρα τοῦ γήρατος καὶ συνάπτει τὴν συμβουλὴν τῆς ἀπολαύσεως τοῦ βίου. Ο Μίμυερμος ἀρα εἶναι ὁ δημιουργὸς τῆς κυρίως αἰσθηματικῆς ποιήσεως, δι' ὃ καὶ ὑπὲρ πάσας ὀνομασταὶ ἦσαν αἱ ἐρωτικαὶ αὐτοῦ ἐλεγεῖαι, ὧν πολλαὶ καὶ ηὐλωδοῦντο.

"Η γλῶσσα αὐτοῦ, ἐπικὴ μετά τινων τύπων τῆς νεωτέρας Ἰάδος είναι ὑπερβαλλόντως ἀδρὰ καὶ τερπνή. Ἡδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἀνεγνωρίσθη τοῦτο μεγάλως, ἐφ' ὃ καὶ τὸ ἐπίθετον αὐτοῦ Λιγυαστάδης (τερπνὸς φάλιτης).

7.

Σόλων ὁ Ἀθηναῖος νομοθέτης, ἡτού διὸς Ἐξηκεστίδου, Κοδρίδης. Ὁ χρόνος τοῦ διού αὐτοῦ πίπτει περὶ τὸ τέλος τῆς ἑβδόμης καὶ τὸ πρῶτον ἥμισυ τῆς ἔκτης πρὸ Χριστοῦ ἐκαίσαντας τηρίδος (640—559 π. Χ.). Ἐλαττώσαντος τοῦ πατρὸς τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, ὁ Σόλων ἤναγκάσθη νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἐμπορίαν, οὗτω δὲ περιγλύθε τὴν Ἑλλάδα καὶ μικρὰν Ἀσίαν, ὡς λέγεται δὲ καὶ τὴν Αἴγυπτον. Ἔνεκα τῶν ἀποδημιῶν αὐτοῦ τούτων ἔμαθε πλείστα δᾶσα, ἐγένετο φίλος σοφῶν (λ. χ. Θαλοῦ τοῦ Μιλησίου καὶ Βίαντος τοῦ Πριηνέως) καὶ συγκατετάχθη καὶ αὐτὸς μεταξὺ τῶν 7 σοφῶν τῆς Ἑλλάδος, ἀνεδείχθη δὲ καὶ ποιητὴς ἀξιολογώτατος, μεττὸς φιλοπατρίας, φιλοδοξίας καὶ δικαιοσύνης.

Ο χρόνος, καθ' ὃν ἀνεφάνη ὁ Σόλων, ἡτού ἐν Ἀθήναις περίοδος ζυμώσεως. Οἱ θεσμοὶ τοῦ Δράκοντος εἰχον εὑθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ αὐτῶν ἀκυρωθῆ καὶ ἄγριος κομματικὸς ἀγῶν εἶχεν ἐξαρθῆ. Οἱ πένητες ἐπιέζοντο ὑπὸ τῶν πλουσίων ὑπερβολικῶν, διότι οὗτοι, δανειζοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἐφυλάκιζον τοὺς ἀδυνατοῦντας νὰ ἀποτίσωσι τὰ ὅφελόμενα καὶ ἐπώλουν ὡς δούλους καὶ αὐτοὺς καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰς γυναικας αὐτῶν. Ἐν τῇ ἀνάγκῃ ταύτη ὁ λαὸς τρέφων πίστιν ἐπὶ τὸν Σόλωνα ἀνέθετο αὐτῷ τὴν ἀρχὴν καὶ νέαν νομοθεσίαν (594 π. Χ.).

Τὸ κύριον ἔργον τοῦ Σόλωνος ἡτού νὰ πραῦνῃ διὰ τρόπου λογικοῦ, μηδεμίαν τῶν πολιτικῶν μερίδων παραβλάπτοντος, τὴν ἀφόρητον πίεσιν, γην οἱ πλούσιοι ἥσκουν εἰς τὸ πλῆθος, καὶ τὸ πρόβλημα τοῦτο ἐπέτυχε νὰ λύσῃ εὐτυχῶς.

Διειθετήσας τὰ πράγματα ἀπεδήμησεν ἐπὶ δεκαετίαν εἰς Αἴγυπτον καὶ Κύπρον. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον εὑρεν ἐν Ἀθήναις ἴσχυροῦ κόμματος ἀρχηγὸν τὸν συγγενῆ αὐτοῦ Πεισίστρατον, ἐπειδὴ δὲ τὴν ὑπο-

στήριξιν τοῦ φιλοδόξου τούτου ἐνόμισε ἐπικίνδυνον τὴν πατρίδην ἐκῆμπττεν ἀναφανδὸν κατ’ αὐτοῦ καὶ ἀπέτρεπε τὸν δῆμον ἀπὸ τῆς ἀπατηλῆς αὐτοῦ πολιτικῆς. Ἀνωφελῶς δὲ δημως. Ὁ Πειστράτος καταλαβὼν τὴν Ἀκρόπολιν ἐγένετο τύραννος. Ὁ Σόλων τότε δὲν ἀπεδειλίασεν ἐμέμφετο ἐν ταῖς ἐλεγείαις αὐτοῦ τοὺς Ἀθηναίους διὰ τὴν τύφλωσιν αὐτῶν, χωρὶς νὰ ἐπισύρῃ ἐφ’ ἑαυτὸν τὴν δργὴν τοῦ τυράννου· τούναντίον ἀπέλαυσε διαρκοῦς ἀγάπης καὶ σεβασμοῦ παρ’ αὐτοῦ καὶ οὐχὶ σπανίως παρεκλήθη διὸ αὐτοῦ εἰς συμβουλήν, τοῦ Πειστράτου καὶ μετὰ τὸν θάνατον ἔτι τοῦ Σόλωνος μὴ καταλύσαντος τοὺς νόμους αὐτοῦ.

Αἱ ἐλεγείαι αὐτοῦ είναι 1) **Σαλαμίς**, ἦτις περιεῖχε 50 δίστιχα, ἡς δημως δὲν διεσώθησαν, εἰμὴ 8 στίχοι. 2) **Ὑποθῆκαι πρὸς Ἀθηναίους** (συμβουλαί), δηλαδὴ γῆθικα παράτηρήσεις ἀναφερόμεναι εἰς γεγονότα τῆς πολιτικῆς αὐτοῦ ἐνεργείας, ἐν αἷς ἐξιστορεῖται γὰρ πολιτικὴ κατάστασις τῶν Ἀθηνῶν ἐν εἰδει ἐμμέτρου δημηγορίας. 3) **Ὑποθῆκαι εἰς ἑαυτόν**, οὐχὶ ἀμέσως εἰς τὴν πόλιν καὶ τὸ Κράτος ἀναφερόμεναι, ἀλλὰ παρέχουσαι ἡμῖν τὴν συνείδησιν τοῦ καθ’ ἑαυτὸν καὶ ἀνεξαρτήτως σκεπτομένου ἀνθρώπου, παρέχουσαι δηλαδὴ εἰδός τι πνευματικῆς χειραφετήσεως τοῦ ἀτόμου καὶ περιέχουσαι θεωρίας περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου. 4) **Πρὸς Φιλόκυπρον**, πρὸς Μίμνεμον καὶ πρὸς Κριτίαν. 5) **Πλὴν τούτων** ἔγραψεν ὁ Σόλων καὶ τροχαῖκὰ τετράμετρα καὶ λαμβικὰ τρίμετρα.

Α’. **Γραμματ. Στίχ. 1. Ἡμετέρα δὲ πόλις** : γὰρ πατρὶς δὲ ἡμῶν.—οὕποτ δλεῖται : οὐδέποτε θὰ χαθῇ.—κατὰ.... αἴσαν : κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ Διός, κατ’ ἀπόφασιν.—2. **φρένας** : φρένες είναι δὲ νοῦς, γὰρ διάνοια καὶ τὰ ἐν διανοίᾳ, δηλαδὴ αἱ σκέψεις=καὶ κατὰ τὰς σκέψεις.—3. **τοίη... μεγάθυμος** : τόσον μεγαλόψυχος.—**ἐπίσκοπος** : προστάτια, πολιούχος.—**δρειμοπάτρη** : λοχυροῦ πατρὸς θυγάτηρ· ἐκ τοῦ δρειμος (στιβαρὸς) καὶ πατήρ· ἐπίθετον τῆς Ἀθηνᾶς παρ’ Ομήρῳ.—4. **χεῖρας** ἔχει ὑπερθεν : τὰς χεῖρας κρατεῖ διπεράνω, σκέπει.—5. **αὐτοὶ δέ** : γὰρ ἀπόδοσις τοῦ κατὰ μὲν Διὸς=αὐτοὶ δημως, ἀλλ’ αὐτοὶ (οἱ πολίται).—**ἀφραδίησιν** : (ἀ-φράδομαί) διὰ τῶν ἀνογησιῶν των.—6. **χεήμασι** πειθόμενοι : πειθόμενοι διὰ χρημάτων, διὰ πλεονεξίας κινούμενοι.

—7. δήμους θ^ρ ἡγεμόνων : καὶ τῶν ἀρχηγῶν τοῦ λαοῦ.—έτοῖμον : ἐνν. ἔστι.—8. ὅβριος ἐκ μεγάλης : ἔνεκα τῆς μεγάλης αὐτῶν αδθαδείας, ἀλαζονείας.—9. κατέχειν κόρον : νὰ συγκρατῶσι, νὰ χαλιναγωγῶσι τὸν κόρον, τὸν χορτασμόν, τὴν ἐκ τῶν πολλῶν τροφῶν πλησμονήν, ἐπομένως τα πλούτη των.—κατέχειν : =συγκρατεῖν, νικᾶν, γίγνεσθαι κύριον.—10. κοσμεῖν : νὰ διευθετῶσι (καὶ ἐπομένως νὰ ἀπολαύσωσι).—εὐφροσύνας . . . δαιτός : τὰς π. εὐφροσύνας (ἡδονὰς) τοῦ συμπεσίου.—ἐν ἡσυχίᾳ : ἀντὶ ἐπιρρήματος ἡσύχως.—11. ἔργασι : ἔργοις.—πειθόμενοι : ἐνδίδοντες, ἐπομένως πράττοντες.—12. κτεάνων : κτημάτων κτέανον καὶ κτέαρ τὰ αὐτά. Λί γενικαὶ ἐκ τοῦ φειδόμενοι, τὸ δὲ τι =κατά τι ἐν ἀρνήσει δὲ (ώς ἐνταῦθα)=οὐδαμῶς.—13. ἀφαρπαγῇ : ἐπίρρ.=ληστρικῶς (ἀφαρπάζοντες).—14. φυλάσσονται : φυλάσσονται, ως καὶ παρ^ρ ἡμῖν, φοροῦνται.—σεμνὰ θ. Δίκης : τὰ σεβαστὰ (ἄγια) θεμέλια τῆς Δικαιοσύνης (τὰς σεβαστὰς βάσεις τῆς Δ., δηλαδὴ τοὺς θεσμούς).—15. πρό τ' ἔόντα : τὰ πρότερον ὄντα, τὰ παρελθόντα, τὰ πραγθέντα.—16. τῷ χρόνῳ : μετὰ πάροδον χρόνου, βραδέως (μὲ τὸν καιρόν).—πάντως : ἐξ ἀπαντος.—ἡλθ^ρ : ἀόρ. τῆς συνηθείας, γνωμικός =συνήθως ἔρχεται.—ἀποτισμένη : τελ. μέτοχ. = νὰ ἐκδικηθῇ. "Ο ἐνεστῶς ἀποτίννυμαι =ἀναγκάζω τινὰ νά με πληρώσῃ, ἐκδικοῦμαι. "Η ἔνγοια τούτων εἶναι ἡ ἔξις : Οἱ πολῖται οὔτε ἴερων οὔτε δημοσίων φειδόμενοι κλέπτονται ληστρικῶς ἄλλοθεν ἄλλος, οὐδὲ φοροῦνται τὴν Δικαιοσύνην, ἢτις καίπερ σιγῶς ἔχει δ^ο ὅμως συνείδησιν πάντων τῶν τε γιγνομένων καὶ γενομένων καὶ ἡ ὑποία πάντως μετὰ χρόνου συνήθως ἐκδικεῖται τοὺς κλέπτας κολάζουσα αὐτούς. "Ας ἔχωμεν ταῦτα πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἡμεῖς οἱ νεώτεροι καὶ ἀς ἀπεχώμεθα οὐ μόνον τῶν ἴερων καὶ κοινῶν, ἀλλ^ρ ἐν γένει παντὸς ἀλλοτρίου, ἐνθυμούμενοι, ὅτι πάντως ἡ θεία δίκη ἐπέρχεται κατὰ τῶν πονηρῶν καὶ διεφθαρμένων πολιτῶν βραδέως μέν, ἀλλ^ρ ἀσφαλῶς.—17. ἔλκος ἀφυκτον : πληγὴ ἀναπόφευκτος κατὰ προσωποποίησιν τῆς πόλεως.—18. ἥλυθε : ὑποκ. ἥ πόλις = ἐπικῶς ἀντὶ ἥλθε = περιέπεσε, συνήθως περιπίπτει.—δουλοσύνην : δουλείαν.—19. ἔμφυλον : ἔμφύλιον.—εῦδον^τ : κοιμώμενον, δηλαδὴ κυοφορούμενον.—ἔπεγείρει : ἐγείρει ἐπὶ τὴν πόλιν.

— 28. ὥλεσεν: ἀόρ. τῆς συγθείας=συνήθως καταστέψει.— ἔρα-
τὴν ἡλικίην: τὴν ἀγαπητὴν νεότητα (τὰ νιᾶτα, ὡς λέγομεν κοινῶς).
Ἡ λέξις ἡλικίη σημαίνει μὲν πᾶσαν ἡλικίαν, ἀλλὰ καὶ ἐξοχὴν τὴν
νεανικήν.— 21. ἐκ γδρ θυμενέων: αἰτιολογεῖ τὸν ἐξωτερικὸν πόλε-
μον=ἐκ μέρους τῶν πολεμίων, ὅπο τῶν πολεμίων.— πολυήρατον: τὸ
πολυπόθητον.— 22. τρύχεται: φθείρεται.— ἐν συγ-
κρούσεσιν, ἐν καιρῷ τῶν ἐμφυλίων σπαραγμῶν. «Οτι τὴν ἔννοιαν τῆς
συγκρούσεως ἔχει ἡ λέξις σύνοδος μάρτυρει τὸ παρὰ Θουκυδ. 5,70
«καὶ μετὰ ταῦτα ἡ ξύνοδος ἦν.» Ἡ δ' ἔννοια είναι, ὅτι ἐν καιρῷ τῶν
ἐμφυλίων συγκρούσεων καὶ σπαραγμῶν, τῶν ἐκ τῆς στάσεως γεννω-
μένων, ἐπιτίθενται κατὰ τῆς πατρίδος καὶ οἱ ἐξωτερικοὶ ἔχθροι, οἱ
καιροφυλακοῦντες, καὶ οὗτοι ἡ ἐμφύλιος στάσις τίκτει τὸν πόλεμον
(τὸν ἐξωτερικὸν), ἡ δέ πατρὶς φθείρεται τότε.— τοῖς ἀδικεῦσι: ιων.
ἀντὶ τοῖς ἀδικοῦσι, διότι τότε οὗτοι δύνανται ἀτιμώρητοι ν' ἀρπά-
ζωσιν, ὡς ὁ λόκος ἐν τῇ ἀνεμοζάλῃ.— 23. ἐν δῆμῳ: ἐντὸς τῆς πα-
τρίδος ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διότι ἡ λέξις δῆμος ἐσήμαινε τὸ πρώτον τὸ-
πον περικεκλεισμένον καὶ περιπεφραγμένον, χρησιμεύοντα τοῖς ἀνθρώ-
ποις εἰς οἰκησιν.— πενιχρῶν: τῶν πενήτων, τῶν ὅπο πενίας πιεσο-
μένων.— 24. ἵκνεῦνται: ιων. ἀντὶ ἵκνονται, ἀφικνοῦνται.— γαῖαν
ἔς ἀλλοδαπήν: εἰς τὴν ἑένην, εἰς τὸ ἐξωτερικόν.— 25. πραθέντες:
ἀόρ. τοῦ πιπράσκω=πωληθέντες.— δεσμοῖσι τ' δεικελίοισι: διὰ δε-
σμῶν ἀπρεπῶν, ἐπονειδίστων. Τὸ δεικέλιος ἐκ τοῦ αἱ στερ. καὶ εἴκε-
λος, ὁ πάλιν ἐκ τοῦ εἴκω=ἀεικής, ἀπρεπής.— 26. φέρουσι βίᾳ: φέ-
ρουσιν ἀναγκαστικῶς, ὑπομένονται.— στυγνά: μισητά, φρικτά.— 27.
δημόσιον κακόν: κακὸν τοῦ δημού, τὸ κοινὸν κακόν, τὸ λοματινόμε-
νον τὰ δημόσια πράγματα.— οἴκαδε ἔκαστω: εἰς τὸν οἶκον ἐκόστον,
ἴδιωτικως εἰς ἓνα ἔκαστον.— 28. ἔτ....οὐκ: οὐκέτι, ὅχι πλέον.—
ἔθέλοντοι: κατὰ πρωτοποιήσιν, ἀντὶ οὐ δύνανται, ἀδυνατοῦσι (δεν
δύνανται πλέον).— ἔχειν: νὰ κρατῶσι, νὰ κωλύωσι, νὰ ἐμποδίζωσι
(αὐτό).— 29. ὑπέρθισεν: ἀόρ. τοῦ ὑπερθρόφσκω (ὑπερπηδῶ). συνήθως
ὑπερπηδᾷ.— ὑψηλόν....ὑπὲρ ἔρκος: ὑπὲρ τὴν ὑψηλὴν αἰλῆν.— εὖρε
λέ π: ἐξ ἀπαντος δ' εὑρίσκει· ὡς ἀντικ. νόησον τὸν ἔνοικον.— 30.

εἰ... καὶ ἦ: καὶ ἐν μυχῷ ἀν εἶναι. Τὸ εἰ μεθ' ὑποτ. ἐπικῶς, ὡς καὶ
ἐν 1. 18 καὶ ἀλλαχοῦ πολλαχοῦ.—μυχός: τὸ ἐνδότατον τοῦ θαλά-
μου.—φεύγων: προσπαθῶν ν^τ ἀποφύγη (τὸ κακόν).—32. δυσο-
μία: ἡ κακὴ διοίκησις, ἡ καταπάτησις τῶν νόμων.—παρέχει: προ-
ένει.—33. εὐνομία: οἱ καλοὶ νόμοι, ἡ ἔννομος τάξις, ἡ καλὴ διοί-
κησις, ἡ τήρησις τῶν νόμων.—ἀποφαίνει: ἀποδεικνύει, κάρνει.—
εὐκοσμία καὶ ἄρετα: εἴτε κατατακτικά καὶ ἀρμονικά, τέλεια (σωστά).—
—34. καὶ θ' ἄμα: οὗτος ἐγράψαμεν ἀντὶ τοῦ φερομένου καὶ θάμα
φρονοῦντες ὅτι οὗτος διαφαίνεται λεπτοτέρα τις ἔννοια διὰ τοῦ καὶ θ'
καὶ τε = καὶ μάλιστα, καὶ ιδίᾳ, τοῦ ἄμα σημαίνοντος τὸ συγχρό-
νως, ὅτε τὸ καὶ θ' ἄμα=καὶ μάλιστα συγχρόνως. «Οτι τὸ καὶ τε
ἔχει τὴν σημασίαν ταύτην, ίδε Ομήρ. Οδ. ρ, 485 «καὶ τε θεοὶ ξεί-
νοτιν ἐσικότες ἐπιστρωφώσι πόλης», ἔνθα τὸ καὶ τε συνάπτει πρὸς
γενικὸν εἰδικόν τι.—ἀμφιτιθῆσι πέδας: περὶ τοῖς ἀδίκοις τίθησι πέ-
δας, περιβάλλει τοὺς πόδας τῶν ἀδίκων διὰ δεσμῶν, ἐπομένως δε-
σμεύει τοὺς ἀδίκους. — 35. τραχέα λειαίνει: τὸνώμαλα κάρνει
λεια, δημαλά.—κόρον: τὴν (πληρομονὴν καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς) ἀηδίαν.
—ὑβριν ἀμαυροῦ: τὴν ἀλαζονίαν ἐξαλείφει.—36. αναίνει: ἐηραίνει.
—ἄτης ἀνθεα: τὰ σπέρματα τῆς ἀπάτης, τοὺς βλαστούς.—φυό-
μενα: βλαστάνοντα, εὐθὺς ὡς βλαστήσωσιν.—37. εὐθύνει: ἴσαζει.
—σκολιάς: τὰς στρεψοδίκους, τὰς στραβάς.—39. χόλον: τὴν ὀρ-
γὴν.—ὑπ' αὐτῆς: τὸ ἀναγκ. αἴτιον ἐξ αἰτίας αὐτῆς.—40. κατ'
ἀνθρώπους: μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.—ἄρετα καὶ πινυτά: ἀρμονικά
(τέλεια, σωστά) καὶ φρόνιμα.

B'. **Πραγματικά:** στίχ. 10. δαιτός: Παραβάλλεται ὁ βίος τῶν
πλουσίων πρὸς ἡδονικὸν συμπόσιον, οὗ τὰς ἡδονὰς δὲν δύνανται οὗτοι
νὰ ὑπομείνωσιν ἡσύχως, ἀλλ' ὑβρίζουσι (δηλ. φέρονται ὑβριστικῶς) ἀφ'
οὗ κορεσθῶσιν.—14. Δίκη: προσωποποίησις τῆς δικαιοσύνης.—28.
αὐλεῖοι θέραι: αἱ θύραι τῆς αὐλῆς, δι' ὧν ἐκ τῆς ὁδοῦ εἰσερχόμεθα
εἰς τὴν αὐλὴν τῆς οἰκίας, αἱ ἐξώθυραι.—29. ἔρκος: ἐκ τοῦ εἰργω-
=περίφραγμα, φραγμός, αὐλὴ διὰ τοίχου περιπεφραγμένη.

G'. **Χαρακτηρισμός:** Η ποίησις τοῦ Σόλωνος είναι πολιτική, στρε-
φομένη δ' ὅμως καὶ πρὸς τὴν γνωμικὴν διεύθυνσιν, ἡς κύριος ἀντιπρό-

σωπος είναι ὁ Θεόγνις. Τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ, καταδηλοῦν φαιδρὰν ἡ-
ρεμέαν τοῦ ἀληθινοῦ σοφοῦ, ἀπλότητα μετὰ βαθείας ἀληθείας καὶ
καθαρῶς ἀγαθὸν φρόνημα συνδεδεμένον πρὸς τὴν ἀπόλαυσιν τῶν τοῦ
βίου, διακρίνεται ἐπὶ σαφηνείᾳ, οἷα παρ' οὐδενὶ ἄλλῳ τῶν παλαιῶν
ἐλεγειακῶν καταφαίνεται, εὑρητα: δὲ παρ' αὐτῷ καὶ εἰδικόν τι ἀτ-
τικὸν στοιχεῖον.

Ως πρὸς τὴν διάλεκτον ἀνέμειξεν ὁ Σόλων τὸ ἐπικὸν ἰδιωμα-
μετ' ἰδιαιτέρων ἀττικῶν στοιχείων. Ἐντεῦθεν ἀπαντᾷ τὸ ἀττικὸν
μακρὸν αἱ ντὶ τοῦ ἐπικοῦ η (ώς λ. χ. ἡμετέρα, ἥγραν, ἀντὶ ἡμετέρη-
ᾶγρην), εὑρηται δ' ὅμως πρὸς τούτοις καὶ τὸ η (ώς σοφίης, ἡμετέρην)
καὶ ἄλλα τοιαῦτα.

8.

Τὸ ἄδικον οὐκ εὐλογεῖται.

A.' Γραμματικά : Στίγ. 1. ἀγλαά : ἐκ τοῦ ἀγάλλω· λαμπρά.—
Πιερίδες : ἐκ Πιερίας.— κλῦτέ μοι εὐχομένῳ : εἰσακούσατε τῆς δεή-
σεώς μου. Τὸ κλύω παρὰ τοῖς ἐλεγειακοῖς συχνὰ εὑρηται μετὰ δοτοῦ
κῆς· ἵδε καὶ Θεόγνιδος 4: «σὸ δέ μοι κλῦθι». Τὸ δὲ εὐχομαι=προ-
σεύχομαι, αἵτῳ προσευχόμενος, δέομαι.— 3. δλβον : εὐτυχίαν, εὐ-
δαιμονίαν.— πρὸς θεῶν : ἐκ μέρους τῶν θεῶν. Ὁ δλβος ἔρχεται ἐκ
μέρους τῶν θεῶν διδόντων, ἐν φῇ κατωτέρῳ ἀναφερομένη δόξα ἐκ
μέρους τῶν ἀνθρώπων. Τὸ δλβον δὲν είναι κατηγόρημα, ἀλλ' ἀντικεί-
μενον, νοούμενον καὶ ἐνταῦθα τοῦ ἔχειν· ὅπετε ή σειρὰ τῶν λέξεων
είναι· δότε μοι ἔχειν πρὸς θεῶν (μὲν) δλβον, πρὸς ἀπάντων (δ') ἀν-
θρώπων δόξαν ἀγαθήν.— 4. αἰεί: κατ' ἔκτασιν ἀντὶ ἀεί.— δόξαν...ἀγα-
θήν : καλὴν φήμην, καλὸν ὄνομα· διότι ή λέξις δόξα είναι μέση λέξις
δηλοῦσα ἀπλῶς φήμην, ήτις δύναται καὶ καλὴ νὰ είναι καὶ κακή. Παρ'
ήμεν ή δόξα σημαίνει κατ' ἔξοχὴν τὴν καλὴν φήμην.— 5. εἴναι : εἶσαρ-
έν τοῦ δότε=νὰ είμαι δέ.— γλυκὺν δόδε : οὗτω γλυκός, τόσον ἀγα-
πητός.— πικρόν : μισητός.— 6. τοῖσι μὲν αἰδοῖσιν : νοεῖται τὸ ὕστε-
ῶστε εἰς ἐκείνους μὲν (τοὺς φίλους) νὰ είμαι σεβαστός.— τοῖσι δ-
εινὸν ἰδεῖν : εἰς τούτους δὲ φοβερὸς τὴν ὅψιν (νὰ προξενῶ δηλ. φο-

δον διὰ τῆς δυνάμεως μου ὄρώμενος). Συνήθως ὁ μέν, δὲ σημαίνει οὗτος μέν, ἐκεῖνος δέ, ἐνταῦθα δὲ δύμως τὰνάπαλιν. Τὸ ἰδεῖν εἶναι αἰτ. τῆς ἀναφορᾶς. "Ορα καὶ 2, 29.—7. ἴμείρω: ίων. ἐπιθυμῶ, ποθῶ.—πεπᾶσθαι: πρκμ. = κεκτησθαι (γὰ ἀποκτήσω αὐτά, νὰ τὰ ἔχω).—8. ἥλθε δίκη: ἔρχεται συνήθως ἡ τιμωρία.—9. πλοῦτον: καθ' ἔλειν ἀντὶ πλοῦτος.—δῶσι: κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντὸν ὃν δῶσι.—παραγγίνεται: παραμένει, παρακάθηται.—10. ἔμπεδος: σταθερός, ἀσφαλής. Ο δικαίως δηλ. κτηθεὶς πλοῦτος στηρίζεται ἐπὶ ἀσφαλῶν βάσεων καὶ μένει ἀσφαλής.—ἐκ νεάτου πυθμένος: ἐκ τοῦ κάτω κάτω τοῦ πυθμένος μέχρι τῆς κορυφῆς, δηλ. ὅλος, ὅλοκληρος. Τὸ νεάτος ὑπερθ. τοῦ νέος· κατώτατος, ἀκρότατος, ὕστατος.—11. μετίωσιν: διποτ. τοῦ μέτειμ (μετέρχομαι) κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντὸν δὲ ὃν ἐπιδιώκωσιν οἱ ἀνθρωποι.—ἔνθ' ὕβριος: ὕβριζοντες, ὕβριστικῶς φερόμενοι, παρανομοῦντες, ἀδίκοις ἔργμασι πειθόμενοι, ώς εἴπεν ἐν 7, 11.—οὐ κατὰ κόσμον: οὐχὶ ἐν τάξει, ἀτάκτως.—11. πειθόμενος: ἵδε 7, 11.—οὐκ ἔθέλων: ἀκον., παρὰ τὴν θέλησίν του.—ἀναμίσγεται: αὐτῷ, δηλ. τῷ πλούτῳ.—ἄτη: τιμωρία, βλάβη.—14. ἀρχή. τῆς τιμωρίας (ἄτης).—ἔξι δλίγον: ἐκ μικροῦ.—ώς τε πυρός: ώς πυρός· ώς δηλ. ἔρχεται τὸ πῦρ ἐκ μικρᾶς αἰτίας, μικρὸν κατὰ μικρόν, οὗτον καὶ ἡ τιμωρία. Καλὴ ἡ εἰκὼν αὐτη τῆς παραμοιώσεως τῆς ἀρχῆς τῆς θείας δίκης πρὸς τὴν τοῦ πυρός, καλλιστη δὲ δύμως καὶ λαμπροτάτη ἡ ἐπομένη παραβολὴ αὐτῆς πρὸς τὴν ἑαρινὴν θύελλαν (ἵδε στίχ. 18 καὶ ἔξης).—15. φλαύρη: ἀσήμαντος.—ἀπηρῇ: ἀνιαρὰ δὲ καταντῷ ἐπὶ τέλους, πρόξενος ἀνίας, λύπης, στενοχωρίας.—16. δήν: κατηγορ. ώς καὶ ἐν 6, 7 = πολυχρόνια. Τὰ ἔργα τῆς θύρεως οὐ πέλει (δὲν τυγχάνουσι) δὴν (πολυχρόνια) τοῖς θυγτοῖς, δὲν διαρκοῦσιν ἐπὶ πολό. Eἰς τὸ ἀύτὸν καταλήγομεν καὶ ὃν ἔτι τὸ δὴν ἐκληφθῆ ἀπλῶς ώς ἐπίρρημα, τοῦ πέλει ἐρμηνευομένου τότε διὰ τοῦ ὑφίστανται. Κοινῶς λέγομεν διεμομαζώματα διαβολοσκορπίσματα.—17. ἔξαπίνης: ἐπίρρ.=ἐξαίφνης, αἰφνιδίως.—18. ὠστ' ἀνεμος . . . διεσκέδασεν: ώς ἀκριβῶς ἀνεμος (θύελλα)...συνήθως διασκορπίζει.—αἴφα: ἵδε 6, 2. Τὴν ἀπόδοσιν τῆς παραβολῆς ἔχεις ἐν στίχῳ 25.—19. ἡρωός: ἑαρινός· ἐκ του ἔαρ, οὐ γεν. ἔαρος, εἴαρος καὶ ἡρος.—

πολυκόμονος : πολυκυμάντου, πολλὰ κύματα ἔχοντας. — πόντον : πελάγους. — διρυγέτοι : ἐκ τοῦ αἱ ἐπιτατ. καὶ τρύζω (κάρμνω τρυντρυν, ὡς γέ τρυγών) κροτῶ, ὥστε διρύγετος=πολυθόρυβος, πολύφλοισθοῖς.—20. πυροφόρον : τὴν φέρουσαν πυρούς, σιτοφόρον, ἐν φέρεται πῦρ λέγεται πυροφόρος. — 21. καλὰ ἔργα : τοὺς ὥραιοὺς ἀγρούς, τοὺς καλλιεργημένους ἀγρούς.—ἰκάνει : φάνει ὁ ἀνεμος. Ἡ λογική σειρὰ θὰ είχεν ὅδε : ὥστε δὲ ἀνεμος ἐξαπίνης νεφέλας διεσκέδασεν. . . ὅς. . . ίκάνει θεῶν ἔδος, αἰπὺν οὐρανόν, ἔθηκεν δὲ αὐτοῖς ἵδειν αἰθρίην· λάμπει δ. μ. ἡλίοιο.. . . ἀτὰρ οὐδὲν ἔτ' ἔστιν ἵδειν νεφέων· τοιαύτη κ. λ.—ἔδος : ἀντικ. τοῦ ίκάνει κατ' ἐπικήν συνήθειαν παραλειπομένης τῆς προθέσεως = εἰς τὴν ἔδραν, κατοικίαν τῶν θεῶν.—αἰπὺν... οὐρανόν : ἐπεξῆγ. τοῦ ἔδος (δηλαδὴ τὸν ὄψη λόν οὐρανόν).—22. αἰθρίην : αἰθρίαν (καλωσύνην, ὡς λέγομεν κοινῶν, ξαστεριάν).—ἔθηκεν ἵδεῖν : ἔκαμεν νὰ ἴδωμεν. Οὕτω καὶ παρ “Ομρ. ἐν Ἰλ. ζ, 6 : «φόις ἑτάροισι» κ.λ.—23. ἡλίοιο μέρος : περιφρ. = ὁ ἥλιος.—κατὰ πίστα : ἀνὰ τὴν παχεῖαν, τὴν εὖφορον γῆν. Ἔνταῦθα τὸ πίστα δικατάληκτον, ἀλλ᾽ ἔχει καὶ θηλ. πίστα, ὡς πέπων-πέπειρα.—24. καλόν : ὥραια. — ἀτὰρ νεφέων : τῶν δὲ νεφῶν· τὸ ἀτὰρ σύνδεσμος ισοδύναμος ἐνταῦθα τῷ δέ. — οὐδὲν ἔτι : οὐδὲν πλέον.—ἔστιν ἵδεῖν : είναι δυνατὸν νὰ ἴδῃ τις.—25. τοιαύτη : ἡ ἀπόδοσις τῆς παραβολῆς.—τίσις : ἡ ἐκδίκησις.—πέλεται : ἐστὶ τυγχάνει.—ἔφ' ἐκάστῳ : οὐδέτερον· νόησον ἀδίκῳ ἔργυματι δι' ἔκαστον ἀδίκημα.—26 δεξύχολος : δεξύθυμος = ὁ Ζεὺς δηλαδὴ (ὁ Θεός) ἦτοι δὲν δργίζεται εὐθὺς δι' ἐν ἔκαστον ἀδίκημα ἡμῶν, ἀλλὰ βραδύνει νὰ ἐκδικηθῇ ἡμᾶς, δὲν λησμονεῖ δρμως.—27. οὐ δὲ λέληθε δὲν διαφεύγει αὐτόν, τὴν προσοχὴν αὐτοῦ. Τὸ δὲ είναι ἡ αἰτιατικὴ τοῦ γέ προσώπου τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας ἐγκεκλιμένη, τὸ δὲ λέληθε πρκρμ. τοῦ λανθάνω μετὰ σημασίας ἐνεστώτος.— διαμπερές : ἐπιτατικὸν τοῦ δεῖ = αἰωνίως, πέρα πέρα.—ἀλιτρὸν θυμόν : ἀμαρτωλὴν φυχήν· τὸ ἀλιτρός ἐκ τοῦ ἀλιτράνω, ἥλιτον = ἀμαρτάνω, ἥλιτρον.—28. ἔχη : κατὰ παράλειψιν τοῦ ἄν. — ἐς τέλος: μέχρι τέλους.—ἐξεφάνη : γνωμ.ἀδρ.=συνήθως γίγνεται φανερός, ἔρχεται εἰς τὸ φανερόν.—29. δὲν : ἀλλος μέν.— ἔτισεν : ἀόρ. τοῦ τίνω· συνήθως

πληρώνει. — εἰ δὲ φύγωσιν : τὸ εἰ μεθ' ὑποτ. ἐπικῶς· ἐὰν δὲ διαφύγωσιν αὐτοῖς.— 30. μηδέ : καὶ δέν.— κίχη : ἀδρ. τοῦ κιχάνω = προλάθη, προφθάσῃ, φθάσῃ (αὐτούς).— θεῶν μοῖρ² : ἡ ἀπόφασις τῶν θεῶν· ως καὶ ἐν 7, 2 «Διός ... αἰσαν». — 31. ἥλυθε π. αὐθις : ἐξ ἀπαντος ἔρχεται πάλιν. Τὸ ἥλυθε ἐπικ. ἀντὶ ἥλθε.— ἀναίτιοι : ἀθῆσι.— ἔργα : τὰς κακὰς πράξεις, τὰ κακὰ ἔργα, τὰ κακουργήματα (τῶν ἀμαρτόντων).— 32 : παῖδες : τὰ παιδιά των.— γένος ἔξοπλοι : ἡ κατόπιν, ἡ μέλλουσα γενεά, οἱ ἀπόγονοι. Ηρόδ. 4,30.

B'. *Πραγματικά* : στ. 1. *Μηνημοσύνης* : αὐτῇ ἡ τοῦ μῆτηρ τῶν Μουσῶν, θεὰ τῆς μνήμης.— 2. *Μοῦσαι*: ἦσαν 9 τὸν ἀριθμόν, θεαὶ τῆς φύσης καὶ τῆς ποιήσεως, ἐμπνέουσαι τοὺς ποιητὰς καὶ παρέχουσαι αὐτοῖς χάριν καὶ γένοντιν. Τὰ ὄνόματα αὐτῶν ἦσαν : Κλειώ, Εὐτέρπη, Θάλεια, Μελπομένη, Τερψιχόρη, Ερατώ, Πολύμνια, Οδρανία, Καλλιόπη.— *Πιερίδες* : ἡ Πιερία ἡτο ἡ περὶ τὸν Ὄλυμπον Μακεδονικὴ χώρα.— 5. *Μία* τῶν μεγίστων ἡθικῶν [ἀρχῶν τῶν ἡμετέρων προγόνων ἡτο αὐτῇ, τὸ εὐεργετεῖν μὲν τοὺς φίλους πάσῃ δυνάμει, τιμωρεῖσθαι δὲ τοὺς ἐχθροὺς παντὶ σθένει. Οἱ Χριστιανισμὸς ἐξημέρωσε κατὰ τοῦτο τὴν νεωτέραν κοινωνίαν διπαγορεύων τὴν καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἀγάπην. Φυσικῶς μόνον τὸ πρὸς τοὺς ἀσπόνδους πολεμίους τοῦ ἔθνους ἡμῶν μίσος σῆμερον ἐπιτρέπεται, οὐχὶ δ' ὅμως καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς ἡμῶν τοὺς ἀτομικούς.

9.

Ἐπίδρασις τῆς μοίρας ἐπὶ τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων.

A'. *Γραμματ.* Στίχ. 1. *Θυητοί* : οἱ ἀνθρωποι— ὁδε : ώς ἔξης.— *νοεῦμεν* : νοοῦμεν, κρίνομεν, σκεπτόμεθα.— *δμῶς* : δμοῖως, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον· ἐκ τῆς ἀντων. δμός=δ αὐτός.— 2. Η σειρὰ είναι : ἔκαστος ἔχει δόξαν εὐθυγενεῖν αὐτός· δηλ. ἔκαστος νομίζει ὅτι αὐτὸς προκόπτει, προοδεύει, εύτυχει.— 3. *τότε* : ὅταν πάθη.— *τούτου* : τοῦ παθείν.
— 4. *τερπόμεθα* : χορταίνομεν, διασκεδάζομεν (διὰ κενῶν ἐλπίδων).— 5. *χῶστις* : κρᾶσις· ἀντὶ καὶ δστις.— ν. ὑπὸ *ἀργαλέησι* : ὑπὸ βαρειῶν

N. *Μπαξεβανδη*, "Ελληνες Αυρικοι Ένδοσ. δ'.

5

νόσων.—6. κατεφράσατο : γνωμ. ἀόρ.=συνήθως σκέπτεται, πολυ-
σκέπτεται.—τοῦτο: τὸ ὡς ὑγιῆς ἔσται, τὸ πῶς θὰ γίνη καλά, πῶς θὰ
θεραπευθῇ· ὅπερ ἡ πρότασις αὗτη πλαγία ἐρώτησις.—7. δχρήμαν :
ἄνευ χρημάτων, ἀκτήμων.—μίν : αἰτιατ. τῆς τριτοπρ. ἀντων.=χύ-
τον.—βιᾶται : ἀρχαιότερος τύπος τοῦ βιάζομαι· πιέζει, ἀναγκάζει.—
ξέργα πενίης : περιφρ. ἡ πενία. Ἐνταῦθα παραβάλλεται ἡ πενία
πρὸς τὴν νόσον, ὡς δὲ ὁ νοσῶν σκέπτεται πάντοτε πῶς θὰ θερα-
πευθῇ, οὕτω καὶ ὁ πένης διανοεῖται πῶς τῆς πενίας θὲ ἀπαλλαγῇ.
—8. δοκεῖ : νομίζει, ἐλπίζει· νοεῖται : ἔστι φ. —9. σπεύδει : εἰς
τοῦτο (δηλ. τὸ κτήσασθαι), εἰς τὴν κτήσιν· ἀπολεῖται.—ἄλλοθεν
ἄλλος : ἄλλος κατ’ ἄλλον τρόπον. Τὸ τοπικὸν ἐπίρρημα μεταπίπτει
εἰς τροπικὸν ἔνεκα τῆς σημασίας τοῦ σπεύδει.—δέ μέν : εἰς τοῦτον
ἀποδίδεται ἔπειτα τὸ κατ’ ἐπανάληψιν λεγόμενον ἄλλος, ἄλλος, πα-
ραλειπομένου τοῦ δέ.—ἀλλάται : πλανάται (ἀνὰ τὸ πλῆρες ἰχθύων
πέλαγος). Ὅπερ τὸ ἐν στίχῳ 11 ἰχθυδεντα συναπτέον πρὸς τὸ πόντον.
—10. χρήζων : χρείαν ἔχων, ζητῶν. —11. φορεύμενος : ἴων. ἀντὶ
φορούμενος=φερόμενος τὴν εἰκόναν, παρατυρόμενος.—δογαλέοισιν:
ὅπὸς τῶν φοβερῶν (ἀνέμων). Ἡ λέξις ἐκ τοῦ ἔργου, δὲ δηλοῖ τὸ
δυσχερὲς καὶ ἐπίπονον.—12. φ. οὐδ. θέμενος. περιφράστ.=οὐδα-
μῶς φεισάμενος.—ψυχῆς : τῆς ζωῆς.—13. ἄλλος... λατρεύει : ἄλ-
λος ὑπηρετεῖ ἐπὶ μισθῷ.—τέμνων : τῷ ἀρότρῳ ἀροτριῶν, γεωργῶν.
—γ. πολυδένδρεον : τὴν πολύδενδρον γῆν.—εἰς ἐνιαυτόν : ἐνιαυσίως,
ἐτησίως.—14. τοῖσιν : οἵσιν, οἵς (μέλει), ὅσοι φροντίζουσιν, ὅσοι
ἀσχολοῦνται περὶ τὰ κ. ἀροτρα. Ὁ πληθυντ. κατὰ σύνεσιν, νοοημέ-
νων τῶν γεωργῶν.—Ἀθηναῖας : Ἀθηνᾶς (τῆς Ἐργάνης).—πολυτέχ-
νεο : κατὰ συνίζησιν τετρασύλλαβον· πολυτέχνου, (πολυτεχνίτου καθ’
ἡμάς), νοοῦνται δὲ οἱ μεταλλουργοὶ μάλιστα διὰ τούτων.—16. δαείς:
διδαχθείς· παθ. ἀόρ. τοῦ δαίω, οὗ ἡ βίζα δα- σημαίνει τὸ καίσιν
καὶ φωτίζειν.—βίοτον : βίον, τὰ πρὸς τὸ ζῆν.—χ. ξυλλέγεται : συλ-
λέγει ἔστι φ. διὰ τῶν χειρῶν, ἔστιν ἀποχειροῦτως.—17. ἄλλος :
νοεῖται «ξυλλέγεται βίοτον» ἀπὸ κοινοῦ.—Ολ. Μ. πάρα : ἀνα-
στροφὴ ἀντὶ «παρ’ Ολ. Μ.», ἀπὸ μέρους τῶν Ολ. Μονισῶν.—
Φῶρα : τὰ δῶρα αὐτῶν (δηλ. τὴν ποίησιν καὶ φῶρην).—18. ἵμεριῆς :

ἐπιθυμητῆς.—σοφίης : τὴς ποιήσεως.—μέτρον : τὸ πρασῆκον, πλῆ-
ρες μέτρον, τὴν τελείαν σοφίαν.—19. ἔθηκεν : κατέστησεν, ἀνέδει-
ξεν, ἔκαμεν.—ἔκάρεργος : (ἐκ τοῦ ἐκάς καὶ ἔργου) ὁ μακρόθεν ἐνερ-
γῶν (λάμπων). Πρόλ. καὶ τὸ ἐκηβόλος (ἐκάς-βάλλω), ὁ μακρόθεν
βάλλων (τὰς ἀκτίνας δῆλον ὅτι), ἐπομένως ὁ μακρόθεν λάμπων καὶ,
ἐπειδὴ αἱ ἀκτίνες παραβάλλονται πρὸς βέλη, ὁ τοξότης.—³Απόλλων:
ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἔλλω καὶ σημαίνει τὸν ἀπελαύνοντα τὸ κακόν, τὸν
ἀλεξικακόν.—20. ἔγγω : συνήθως δὲ παρατηρεῖ, βλέπει, προμα-
τεῖται.—ἔρχ. ἀνδρὶ τηλόθεν : ἐρχόμενον κατ' ἀνδρὸς μακρόθεν.
Ὑποκείμενον δ τοιοῦτος, δ μάντις.—21. φ.. συνομαρτήσωσι : ἀνοι-
στολ. πρότασις κατὰ παράλειψιν τοῦ ἄν. φ ἀν συνακολουθήσωσι,
συμπράξωσι, βοηθήσωσι, ἐπομένως, διατα βοηθήσωσιν αὐτῷ.—τὰ...
μόροιμα : τὰ πεπρωμένα.—δύσεται : ἀναχαιτίσει (δύναται ν' ἀνα-
χαιτίσῃ, ν' ἀποισοδήσῃ). — πολυφαρμάκον : τοῦ πολλὰ φάρμακα
εἰδότος. — 24. ἵητροί : νόγου εἰσί. — καὶ τοῖς : καὶ τούτοις. —
τέλος : ἀσφαλὲς τέλος, ἀσφάλεια καὶ οὗτοι δηλαδὴ δὲν ὁδηγοῦ-
σιν εἰς ἀσφάλειαν. — 25. ὀδόντης : πόνος. — ἄλγος : ταλαιπω-
ρία.—26. κούκῳ ἀν τις λ. : καὶ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ καταπαύσῃ τις
αὐτήν, τὴν ταλαιπωρίαν.—ἡπια : πραΰτικά.—27. τὸν δέ : ἄλλον
δέ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἐν τῷ 25 στίχῳ.—κακούμενον : βασανι-
ζόμενον.—28. τίθησθε : κάμνει.—ἄψαμ. χειροῦ : ἀψάμενος διὰ τῶν
χειρῶν, δι' ἀπλῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν· ὥστε ἡ Τόχη³ τὸ πᾶν.—29.
Μοῖρα : ἡ Μοῖρα, ἡ Τόχη.—τοι : βεβαιώς.—30. ἄφυκτα : ἀναπό-
φευκτα.—31. πᾶσι... ἐπ' ἔργμασιν : εἰς πάντα τὰ ἔργα (ὑπάρχει
κινδυνός).—οὐδέδε τις οἴδεν : καὶ δὲν ἡξεύρει κανεῖς.—32. ἢ : ποι
(ποῦ).—σχήσειν : νὰ σταματήσῃ, νὰ σταθῇ, νὰ καταλήξῃ.—χεήμα-
τος δρκόμένου : ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔργου· ἀποδοτέον εἰς τὸ οἴδεν.—33. εὖ
ἔρδειν πειρώμενος : ἐν φ προσπαθεῖ νὰ κατορθώσῃ καλῶς (νὰ φέρῃ
εἰς καλὸν πέρας) τὸ ἔργον (οὖ ἡρεῖτο).—οὖ προνοήσας : χωρὶς νὰ
δηποτεύσῃ αὐτό.—35. τῷ δέ... ἔρδοντι : τῷ δὲ κακῶς ἐνεργοῦντι.
—περὶ πάντα : ἡ περὶ δηλοὶ ἀναφοράν· ἐν σχέσει πρὸς πάντα, ἐν
γένει.—36. ουντυχήν διαθήν : καλήν ἐπιτυχίαν.—ἔκλυσιν : ἀπαλ-
λαγήν.—ἄφροσύνης : ἀπὸ τῆς ἀνοησίας του· ὁ Θεὸς δηλαδὴ ἀνα-

πληροὶ ἔτι ὁ ἀνθρωπος ἀφρόνως φερόμενος ἐκτελεῖ κακῶς καὶ ἐλιπώς.

B'. *Πραγματικά*: 22. οἰωνός: σημείον (προφητικὸν) ἐκ τῆς πτήσεως τῶν πτηγῶν λαμβανόμενον. — ἴερά: τὰ σημεῖα τὰ ἐκ τῶν σπλάγχνων τῶν θυράτων καὶ γενικῶς τὰ σφάγμα.—23. *Παιῶνος*: Παιῶν, ὁ παρ' Ὁμήρῳ Παιῆων, ὁ ιατρὸς τῶν θεῶν, συγχεόμενος παρὰ τοῖς θστερον πρὸς αὐτὸν τὸν Ἀπόλλωνα.

10.

Τὰ δέκα δεύτερα τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Τὴν ἐλεγείαν ταῦτην πολλοὶ ἐκήρυξαν νόθον οὐχὶ ἀδίκως, διά τε τὸ πεζὸν τῆς γλώσσης αὐτῆς καὶ διότι ἀντιφάσει περὶ τὸ τέλος πρὸς ἄλλην γνώμην τοῦ Σόλωνος (Πρᾶλ. 20 τῆς στερ. Anthol. Lyr. Th. Bergk), καθ' ἥν οὗτος πρὸς Μέμνερμον ἀποτεινόμενος λέγει «δῆδωκονταέτη μοῖρα κίχοι θανάτου».

A'. *Γραμματ. νήπιος*: (ἐκ τοῦ νή καὶ ἔπος)· ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ὅμιλησῃ.—*ἔρωτος* δδόντων: τὴν σειρὰν τῶν δδόντων, τὴν δδοντοστοιχίαν. Ἡ λέξις ἔρωτος κυρίως σημαίνει φραγμόν, περίβολον, τόπον περιπεφραγμένον, ἡ σειρὰ δὲ τῶν δδόντων πράγματι τοιούτον ἀποτελεῖ. —2. *ἐκβάλλει*: ἀλλάσσει.—ἐν ἔπτ. ἔτεσιν: ἐντὸς ἔπτα ἐτῶν.—3. *δτε δή*: μεθ' ὑποτ. ἀντὶ δταν· δταν ἥδη.—4. *ἐκφαίνει*: δεικνύει.—*σήματα*: σημεῖα.—*γεννομένης*: ἐπικῶς=γεννωμένης, ἀρχομένης. Κατ' Ἀριστοτέλη ὁ ἀνθρωπος παῖς μέχρι 14 ἐτῶν, ἐπειτα δ' ἔφηδος.—5. *τῇ τριτάῃ*: τῇ τρίτῃ (έθδομάδι ἐτῶν).—*γένετον λαχνοῦται*: τριχοῦται τὸ γένειον, φύεται. —*δεξομένων*: αὐξομένων, αὐξανόντων ἔτι.—*γυνίων*: τῶν μελῶν (τοῦ σώματος).—6. *χροιῆς*: τῆς χροιᾶς, τοῦ χρωματος τοῦ προσώπου.—*ἀμειβομένης*: ἀποθαλλούσης, χανούσης. —*ἄνθος*: τὴν χάριν, τὴν γλυκύτητα (τὴν παιδικήν).—7. *τῇ δὲ τετάρτῃ...* ἐν ἔβδομάδι: ἡ σειρὰ είναι «ἐν τῇ τετάρτῃ ἔβδομάδι»=διαρκούσης δὲ τῆς δὲ ἔβδομάδος (ἥτοι τῶν 28 ἐτῶν).—*μέγ' ἀριστος*: τὸ μέγα ἐπιτατικὸν τοῦ ἀριστος.—8. *ἰσχύν*: αἰτ. τοῦ κατά τι κατὰ τὴν δύναμιν (τὴν σωματικήν).—*σήματος*: ἀντὶ ἐνικοῦ.—*δρειῆς*:

ἀνδρείας.—9. πέμπτη : ἑδομάδει ἦτοι, σταν είναι τις 35 ἔτῶν.—
ῳδιον : νόγσον ἔστι· είναι δηλαδή ὥρα, καιρός.—μεμυημένον είναι:
περιφρ. ἀντὶ μεμνῆσθαι=νὰ ἐνθυμῇται, νὰ ἐνθυμῇῃ τις.—10. εἰσο-
πίσω : εἰς τὸ μέλλον, χάριν τοῦ μέλλοντος.—11. περὶ πάντα : ἵδε
9, 35.—καταρτύεται : ὠριμάζει.—12. οὐδὲ...ἔθ...θέλει : οὐκέτι
δὲ θέλει=δὲν θέλει: δὲ πλέον.—δύως : δύοις (ώς καὶ πρότερον).—
ἀπίλαμψα : ἀμήχανα, ἀδύνατα.—13. ἐπτὰ δὲ ἐν ἑβδομάσιν : ἐντὸς
δὲ τῶν 7 ἑδομάδων (ἦτοι τῶν 49 ἔτῶν).—μέρ' ἄριστος : ἰσχυρότα-
τος (τὸν νοῦν καὶ τὴν γλωσσάν).—15. δύναται : ἀποικύως=ἔχει
δύναμιν.—μαλιάτερα : ἐκ τοῦ μάλιου=καλύτερα, καταληγότερα.—
16. πρὸς μεγ. ἀρετὴν : πρὸς τὴν ἔργα, πρὸς μεγάλα κατορθώ-
ματα.—18 οὐκ ἀν...ἔχοι : ή σειρὰ είναι «ἔχοι ἀν μ θ. οὐκ ἄωρος
ἐών». τὸ δὲ μ. θανάτου περιφρ. ἀντὶ θάνατον, ἦτοι: δύναται ν'
ἀποθάνη οὐχὶ ἄωρος ὥν, χωρὶς νὰ είναι ἄωρος.

11.

Φωκυλίδης ὁ Μιλήσιος ἤκμασε περὶ τὸ 540 π. Χ. Τὰ ποιήματα
αὐτοῦ ἡσαν ἐλεγεῖαι καὶ ἔπη, ἀπετέλουν δὲ σειρὰν παραινέσσεων καὶ
γνωμῶν καὶ εἰχον τὸ χαρακτηριστικὸν διτὶ ἡρχοντο συνήθως διὰ τῆς
φράσεως «καὶ τόδε Φωκυλίδεω», ἐκαλούντο δὲ Κεφάλαια. Ἐπειδὴ ἐν
αὐτοῖς διεφαίνετο ὅγιῆς νοούς καὶ κρίσις, ἀνεγιγνώσκοντο λίαν ὑπὸ^{τόντον}
τῶν παλαιῶν, ὃ δὲ Φωκυλίδης ἐνομίζετο ὁ πρώτος τῶν γνωμικῶν
ποιητῶν. Δυστυχῶς ὀλίγοι μόνον στίχοι τῶν ἔργων αὐτοῦ διεσώθησαν.

Ἐν τῷ χ' δίστιχῳ τῷ δέκτερῳ παρατιθεμένῳ περιέχεται ἡ περὶ
Δερίων γνώμη τοῦ ποιητοῦ, ἐν δὲ τῷ β' ἡ περὶ εὐνομούμενης πόλεως.
τὸ γ' τέλος δίστιχον παραινεῖ ν' ἀποφεύγωμεν δάγειον ἀγενοῦς ἀν-
θρώπου, ἵνα μὴ οὗτος ἡμᾶς ἀνιάτη παρὰ καιρὸν ἀπαιτῶν τὰ ὄφει-
λόμενα.

Τὸ μέτρον τοῦ μὲν α' ἐλεγειακόν, τῶν δὲ ἀλλων δακτυλικόν, ἀτε
ἀνηκόντων τούτων ἔτις τὰ ἔπη τοῦ ποιητοῦ.

α'. Φωκυλίδεω : πανταχοῦ κατὰ συνίζησιν τετρασύλλαβον.—δ
μέν, δε δ' οὐ : οὐτος μὲν (ναι, κακὸς δηλαδή), ἐκείνος δὲ ὄχι.—
Προκλέους : δισύλλαβον κατὰ συνίζησιν.

β'.) ἐν σκοπέλῳ : ἐπὶ βράχοι.—κατὰ κόσμον : κοσμίως, ἐν εὐ-
νοϊᾳ, ἐν τάξει.—οἰκεῦσα : Ἰων. οἰκοῦσα.—σμικρή : συναπτέον τῷ
πόλις.—κρέσσων : κρείσσων, ἀνωτέρα, καλυτέρα.—Νίνου : τῆς
Νίνου ἡ Νινευή, δηλαδὴ μεγίστης καὶ ἀχανοῦς.—ἀφραινούσης : ἀ-
νοηταινούσης, ἀνοήτως φερομένης.

γ'.) χρήστης : (ἐκ τοῦ κίχραμαι=δανείζομαι) χρεώστης.—ἔμ-
μεναι : ἐπικ. τύπος τοῦ εἶναι.—φεύγειν : ἀντὶ προστακτ. φεῦγε=
ἀπόφευγε.—ἀνηση : λυπήσῃ.—παρὰ καιρόν: παρακαίρως, ἀκαίρως,
ἐν οὐχὶ καταλλήλῳ ώρᾳ.—ἀπαιτέων : τρισύλλαβον κατὰ συνίζησιν
ἀπαιτῶν ὅπισθ τὰ ὄφειλόμενα.

12.

Ξενοφάνης ὁ Κολοφώνιος ἡτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐν Ἰταλίᾳ Ἐλεα-
τικῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς. Περὶ τοῦ χρόνου τῆς γεννήσεως καὶ τῆς
τελευτῆς αὐτοῦ δὲν ἔχομεν δυστυχῶς ἀκριβεῖς καὶ ὠρισμένας μαρτυ-
ρίας. Ἐκ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ ἔξαγομεν μόνον, ὅτι πέντε καὶ εἴκο-
σιν ἑτῶν ἔφυγεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος καὶ ἐπὶ 67 ἔτη περιώδειεν
ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς χώρας, ὥστε ἔζησε πλέον τῶν 92 ἑτῶν, μακρο-
βιώτατος γενόμενος. Φαίνεται δ' ὅτι ἔζη καὶ ἔδρα κατὰ τὸ β' ἥμισυ
τοῦ βου π. Χ. αἰώνος τελευτήσας πρὸ τοῦ 475 καὶ μετὰ τὸ 500
π.Χ., ἐπομένως ὅτι ἐγεννήθη περὶ τὸ 580—576.

Ο Ξενοφάνης ἐφημίζετο ὡς ἔξεχων ἐπὶ πολυμαθείᾳ καὶ ἐτάσ-
σετο ἐν ἵση μοίρᾳ πρὸς τὸν Ἡσίοδον καὶ Πυθαγόραν. Τοῦτο οδδα-
μῶς θαυμαστόν, ὃν ἐνθυμηθῶμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς αὗτος ἡτο τέκνον
τῆς Ἰωνίας, τῆς μητρὸς τῆς πολιτεικῆς καὶ διανοητικῆς ἐλευθερίας,
τῆς ἑστίας πάσης τέχνης καὶ ἐπιστήμης, τῆς πατρίδος τῆς ποιή-
σεως, τῆς μουσικῆς, τῆς φιλοσοφίας, καὶ ὅτι ἐγεννήθη ἐν πόλει
δυομαστῇ διά τε τὸν πλοῦστον αὐτῆς καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν δια-
νοητικὴν ἀνάπτυξιν.

Τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος Κολοφώνος ἔξελθὼν καὶ τὴν Ἐλλάδα πε-
ριερχόμενος ὁ Ξενοφάνης καὶ τὰ ἑαυτοῦ ποιήματα ῥαψῳδῶν ἐκήρυ-
τεν ἐν ποιητικῷ ἐνθουσιασμῷ τὰς δύφηλὰς θεολογικάς, ἡθικάς καὶ

ἐπιστημονικὰς αὐτοῦ πεποιθήσεις. Τίς ή αἰτία τῆς ἐκ τῆς πατρίδος ἀπομακρύνσεως αὐτοῦ ἀδηλον· εἰκάζεται δ' ὅμως ὅτι φέγων διὰ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ τὸν ἐκδεδιηγμένον βίον τῶν ἔχυτοῦ πολιτῶν ἐπεσπάσατο τὴν δυσμένειαν αὐτῶν καὶ οὕτως ἡγαγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πατρίδα. Διέτριψε δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν Ζάγκλῃ καὶ Κατάνη τῆς Σικελίας, μάλιστα δὲ ἐν Ἐλέᾳ τῆς Ἰταλίας, ἵς καὶ τὴν κτίσιν ἐξύμνησε καὶ ἐν ᾧ δύρυσε τὴν ἀπὸ τοῦ δύναμιος αὐτῆς κληρονομίαν φιλοσοφικὴν Σχολήν· φαίνεται δ' ὅμως ὅτι καὶ τὰς Ἀθήνας ἐπεσκέψθη ἐπὶ Πεισιστρατιδῶν καὶ τὰς Συρακούσας ἐπὶ Πέρωνος.

Τὰ ποιήματα τοῦ Ξενοφάνους ἦσαν ἔπη, ἐλεγεῖαι καὶ λαμβοὶ, τὸ δὲ περιεχόμενον αὐτῶν ἦτο ἐν γένει θεολογικόν, φιλοσοφικὸν καὶ ἥθικόν, διὸ καὶ ἀνάγεται οὗτος εἰς τοὺς διδαχτικοὺς ποιητάς.

• “Η ςπ” δριθ. 12 ἐλεγεῖα εἶναι περιγραφὴ συμποσίου.

Τὸ συμπόσιον (ὁ πότος) γίρχετο παρὰ παλαιοῖς μετὰ τὸ δεῖπνον· Ἄφ' οὖ δηλαδὴ είστιωντο πρώτον καλῶς οἱ κεκλημένοι, ἀπεσύροντο τὰ φαγητά, σαρωνόμενον ἐκαθαρίζετο τὸ ἔδαφος ἀπὸ τῶν διαφόρων λειψάγων τοῦ δείπνου (διτῶν π. χ. καὶ τῶν τοιούτων), τῶν ριπτομένων καίτια ὅπὸ τῶν ἔστιωμένων, ἐνίπτοντο αἱ κείρες ἀπάντων καὶ ἐκαθαρίζοντο ἀπὸ τοῦ λίπους τῶν ἐδεσμάτων (διότι οἱ παλαιοὶ ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων τῶν χειρῶν), ἐπλόνοντο αἱ κύλικες (τὰ ποτήρια), παρετίθεντο τὰ ἐπιδόρπια, παρεσκευάζοντο ἐν γένει τὰ πάντα καὶ τότε, ἐκλεγομένου ἢ δριζομένου ἐνὸς τῶν συμποτῶν βασιλέως ἢ συμποτιάρχου, γίρχετο τὸ συμπόσιον παρατεινόμενον μέχρι βαθείας νυκτὸς ἢ καὶ μέχρι ὅρθρου. Καὶ αἱ συνήθεις δὲ προπόσεις μετὰ τὸ τέλος τῶν φαγητῶν ἀείποτε ἐγίγνοντο, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ Ὁμηρος πολλαχοῦ μαρτυρεῖ. (1) Συνήθιζον δ' οἱ παλαιοὶ Ἑλληγες νὰ στεφανῶνται ἐν τοῖς συμποσίοις διὰ στεφάνων μύρτων καὶ ὥδων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, νὰ ἀκείφωνται διὰ μύρου, νὰ καίωσι λιθαγωτὸν ἐν τῷ διῷ ἀγθέων κεκομημένῳ τῇς οἰκίας βωμῷ, νὰ σπένδωσιν εἰς τοὺς

(1) Ἡλ. α, 469. Ὁσ. α, 150 κτλ.

Θεοὺς καὶ μετὰ ταῦτα νὰ πίνωσιν οἵνον κεκραμένον (όθεν τὸ ἡμέτερον κρασί) διὰ τριῶν ἢ δύο τοῦλάχιστον μερῶν ὕδατος, τὴν ἀκρατοποσίας ἐν γένει βαρβάρου θεωρουμένης. Περιεφέρετο δὲ τὸ ποτήριον ἐπὶ δεξιά, τοῦ πρώτου διγλαδή πίνοντος προσφέροντος αὐτὸς πρὸς τὸν δεξιὰν αὐτοῦ καθήμενον, πλὴν ἂν ἐγίγνετο πρόποσις, ὅτε τοῦτο προσεφέρετο τῷ ὑπὲρ οὗ ἡ πρόποσις. Τὴν δὲ εὐθυμίαν κατὰ τὸ συμπόσιον προεκάλουν μουσική, ἄσματα, χορός, διάφοροι χατεῖσμοι καὶ χαριεντισμοί, παίγνια καὶ εὐφυεῖς συνδιαλέξεις, μεταξὸν μάλιστα σπουδαίων ἀνδρῶν ἐγίγνοντα καὶ σπουδαῖαι συζητήσεις.

A'. **Γραμματ.** Στίχ. 1. **Νῦν γὰρ δή :** Νῦν γὰρ δή τῷ ὅντι (πράγματι). Περὶ τοῦ γὰρ ἵδε 2, 1.—**ζάπεδον :** τὸ δάπεδον (πάτωμα). ὅπὸ τῶν δούλων δηλαδὴ ἡ παιδῶν.—2. **κύλικες :** τὰ ποτήρια.—**πλεκτούς :** πεπλεγμένους.—**ἀμφιτιθεῖ :** περιτίθησι, περιβάλλει στεφάνους (τὴν κεφαλὴν ἢ τὸν τράχηλον τῶν συμποτῶν).—3. **ἄλλος :** παῖς, δοῦλος.—**δ' ἄλλος :** ἄλλος δέ, πάλιν παῖς.—**πορσύνει :** ἔτοιμάζει, πορίζει.—4. **ἐνυφροσύνης :** εὐθυμίας, οἴνου· ὁ οἴνος ἐλέγετο εὐφροσύνη ὡς αἴτιος αὐτῆς· οὕτῳ καὶ παρ' ἡμῖν λέγεται «καλὴ καρδιά».—5. **ἄλλος δ' οἰνος :** πλὴν τοῦ ἐν τῷ πρατήρι. —**οὐδοτε :** οὐδέποτε, οὐδέποτε συναπτέον τῷ προδώσειν=στι οὐδέποτε θὰ προδώῃ ἡμᾶς, θὰ ἐκλίπῃ. Προσωποποιεῖται ὁ οἴνος χάριν ἐμφάσεως.—6. **μείλιχος :** γλυκύς.—**ἐν κεράμοις :** ἐντὸς κεραμεών, πηλίνων ἀγγείων, πιθῶν.—**ἄνθεος διζόμενος :** ἀναδίδων δισμῆν ἀνθους, ἀνθοσμίας, μοσχάτος. Ἡ γεν. **ἄνθεος,** διότι τὸ διζόμενος εἶναι αἰσθήσεως σημαντικόν.—7. **ἐν δὲ μέσοις :** ἐν τῷ μέσῳ δῆμῳ (τῶν συμποτῶν). —**ἴησιν:** ἀναπέμπει, ἀναδίδει.—8. **ἔστιν :** ὑπάρχει, πάρεστιν.—9. **πάρκεινται :** παράκεινται, ἔχουσι παρατεθῆ. —**γεραρή...τράπεζα :** σεβαστή, μεγαλοπρεπής, ἀξιαλόγου τράπεζα. Νοεῖται ἡ δευτέρα καλούμενη τράπεζα, τὰ τραγήματα.—10. **ἀχθομένη :** κατάφορτος, πλήρης.—11. **ἄν :** κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ ἀνά.—**πεπύκασται :** πρεμ. τοῦ πυκάζομαι=εἶναι πυκνῶς κεκαλυμμένη, κατεσκεπασμένη.—**πάντη :** καθ' ὅλοκληραν.—12. **ἀμφὶς ἔχει :** πληροὶ πανταχόθεν.—**μοιλή :** ἄσμα.—**θαλλὶ :** χαρά.—13. **Χρὴ δή :** πρέπει λοιπόν.—**εὐφρονας ἄνδρας :** οἱ φρόνιμοι ἀνδρεῖς, οἱ εὐθυμιῶντες.—14. **εὐφήμοις μύθοις :** διὰ καλῶν, ἡμίκων.

εὐλαβῶν διηγημάτων καὶ καθαρῶν λόγων. Ὁ μῦθος σημαίνει μυθικὸν διήγημα, ὁ δὲ λόγος ἀλγήσεις.—15. εὐξαμένους : ἐπειδὴν διὰ προσευχῆς αἰτήσωνται, ἀφ' οὗ προσευχηθέντες ζητήσωσι.—δύνασθαι : νὰ καθιστῶνται ίκανοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.—16. πρόσσειν : πράσσειν, πράττειν.—γὰρ ὅν : γὰρ οὖν· διότι βεβαίως, διότι φυσικῶς.—ταῦτα : τὰ πράττειν τὰ δίκαια.—προχειρότερον : πρότερον (καθήκον).—17. οὐχ ὕβρις πίνειν : δὲν είναι ὕβρις τὸ νὰ πίνῃς. Τὸ δὲ πρός. ἄτε λαμβανομένου τοῦ πράγματος γενικῶς ὡς καὶ παρ' ἡμῖν.—ἀφίκοιος κεν : ψήλεν είναι δυνατὸν νὰ φθάσῃς, θὰ ἥδυνασο νὰ φθάσῃς.—18. οἰκαδ': εἰς τὴν οἰκίαν σου.—προπόλου : ὑπηρέτου. —μὴ π.γηραλέος : ὥν· θὺ δὲν είσαι πολὺ γέρων.—19. αἰνεῖν : ἐννοεῖται χρή.—πιῶν : ὅταν πίῃ.—ἀναφαίνει : φέρει εἰς φῶς.—ἔσθλα : ἀγαθὰς σκέψεις.—20. ὃς οἱ μημοσύνη : ἐπεξήγησις τῶν ἀνωτέρων ὅτι ἔστιν αὐτῷ μημη, ὅτι δηλαδὴ μέμνηται τῆς ἀρετῆς καὶ πονεῖ (κοπιάζει) ὑπὲρ αὐτῆς.—21. διέπειν : ἐκ τοῦ χρή· οὐδαμῶς χρὴ διέπειν· οὐχὶ νῷ διηγῆται τις καθόλου μάχας κ. λ., οὐδαμῶς δηλαδὴ πρέπει τοῦτο ἐν συμποσίῳ.—Τιτήνων : συναπτέον τῷ μάχας, ὡς καὶ τάλλα δύο τὰ ἐπόμενα· Τιτανομαχίας, οὐδὲ Γιγαντομαχίας κ. λ.—22. οὐδὲν αὖ Κενταύρων : οὐδὲ κενταύρομαχίας πάλιν (ἀφ' ἔτερου).—τῶν προτέρων : ἀοιδῶν.—23. σφεδανάς : σφοδράς.—τοῖς : οὐδέτερον· τούτοις (τοῖς προειρημένοις δηλ. πᾶσι).—χρησιόν : ὅφελος.—24. ἀγαθόν : τὸ ἔχειν προμηθείην=τὸ σέβεσθαι τοὺς θεούς, τὸ μετὰ σεβασμοῦ φέρεσθαι πρὸς τοὺς θεούς.

B'. Πραγματικά: στ. 2. στεφάνους περιεβάλλοντο καὶ ἀπὸ τοῦ ἔρχήλοι πρὸς τὸ στῆθος, ὡς ἀποτρεπτικοὺς τῆς μέθης, καλοῦντες αὐτοὺς τότε ὑποθυμίδας.—3. ἐν φιάλῃ : ἡ φιάλη ἡτο ἀγγείον ἀνοικτόν, ἀδαμές, κυκλικόν, ὅμοιον πρὸς τὰς σημερινὰς ἔυλίνας ρωσικὰς κιάσκας, δι' ὧν οἱ πενέστεροι Ῥώσοι πίνουσι τὸ τέλον ἢ τὸ γάλα· διτε κακῶς λέγεται σήμερον φιάλη παρ' ἡμῖν ὑπὸ πολλῶν ἡ παρὰ Γάλλοις bouteille (Ιταλιστὶ bottiglia), ἐν ᾧ οὐδὲν ἄλλο είναι αὗτη ἢ λήκυθος.—μύρον : τὸ μύρον ἐχρησίμευεν οὐ μόνον εἰς ἄλειψιν, ἀλλὰ καὶ εἰς πόσιν μετὰ τοῦ οἴνου ἀναμιγνυόμενον.—4. κρητήρ: κρατήρ: μέγα ἀγγείον, ἐν φ' ἐκιρνάτο ὁ οἶνος μεθ' ὕδατος, ἐξ αὐτοῦ

δ' ἐλάμβανον διὰ τῆς οἰνοχόης καὶ ἔχεον εἰς τὰ ποτήρια.—7. ἄγνη : διότι ὁ λιθανωτὸς ἐγρηγόριμεν, ώς καὶ σύμερον, εἰς τὴν λατρείαν τοῦ θείου καὶ μάλιστα εἰς τὰς θυσίας.—11. βωμός : ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς αίθουσῆς γάριν τῶν σπονδῶν κείμενος.—18. Εἰς τὸν γέροντας ἐπετρέπετο διὰ τὴν γῆλικίαν ἡ χρῆσις ὑπηρέτου, θστις νὰ ὑποκατάζῃ αὐτούς, ἵνα μὴ πίπτωσι· διστε ἡ ἔλλειψις ὑπηρέτου ἀπὸ τῶν νέων ἀναγωρούντων ἀπὸ συμποσίου οἴκαδε ἡτο ογκειον ἐγκρατείας, ἐν Σπάρτη δὲ καὶ νόμος ὑπῆρχε κατὰ Πλούταρχον (ἐν Λυκ. 12) λέγοντα : «πιόντες δὲ μετρίως ἀπίστι δίχα λαμπάδος· οὐ γὰρ ἔξεστι πρὸς φῶς βαδίζειν».—21. Οἱ Τιτᾶνες ἦσαν παιδεῖς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, ἐξ τὸν ἀριθμόν, Ὄκεανός, Κοῖος, Κρείος, Ὑπερίων, Ἱαπετός, Κρόνος. Οὗτοι ἐπαναστάντες κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐξεβρόνταν αὐτόν, καταλαβόντος τὴν βασιλείαν τοῦ Κρόνου· μετ' οὐ πολὺ διμως ὁ Κρόνος κατεκρήμνισεν αὐτοὺς εἰς τὸν Τάρταρον. Τούτου ἔνεκα δργισθείσα ἡ Γῆ ὑπεκίνησε τὸν νίèν τοῦ Κρόνου Δία, θστις ἐκθρονίσας τὸν πατέρα καὶ ρίψας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον ἔλαβε τὴν βασιλείαν. Αἱ τιτανομαχίαι ἅρα ἦσαν μάχαι μεταξὺ ἀδελφῶν, ὁ δὲ Ξενοφάνης διὰ τοῦτο ἀπὸ ἥθικῆς ἀρχῆς ἀπαγορεύει τὴν κατὰ τὰ σιμπόσια ἐξιστόρησιν αὐτῶν. Ἐσύμαινον δ' οἱ Τιτᾶνες τὰς βιαίας φυσικὰς δυνάμεις, τὰς μεταβαλλούσας καὶ μεταποιούσας τὸν κόσμον.—Γιγάντων : Καὶ οὗτοι ἦσαν κατὰ τὸν μῆθον νίοι τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γῆς, τεράστια ἀνθρώπινα δύντα τό τε ὄφος καὶ τὴν δύναμιν, ἔχοντες πόδας δριοειδεῖς. Ἐπαναστάντες καὶ οὗτοι ἀσεβῶς κατὰ τὸν Ὄλυμπίων θεῶν ἐκεραυνώθησαν πάντες δπὸ τοῦ Διός, βοηθούντος καὶ τοῦ Ἡρακλέους. Κατὰ τοὺς νεωτέρους είγαι καὶ οἱ Γιγάντες σύμβολα τῶν ἀκαταδαμάστων ἀγρίων δυνάμεων τῆς φύσεως.—22. Οἱ Κένταυροι ἦσαν λχὸς θεσσαλικός, οἰνοπότης, ἀγριός, μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὁσσης οἰκῶν, ἐκδιωχθεὶς δ' ἐκεῖθεν ὑπὸ τῶν γειτόνων Λαπιθῶν. Ἔσαν θηριώδεις, μεγαλόσωμοι, ὀρεσίδιοι (θῆρες, φῆρες ὀρεσκῷοι), ἔχοντες κατὰ τὸν μῆθον πόδας ἵππου, δπερ ἐδήλων τὴν περὶ τὴν ἴππασίαν ἐμπειρίαν αὐτῶν, ἔπειτα δ' ἐπλάσθησαν ώς τέρατα ἔχοντα προτομὴν μὲν ἀνθρώπου, τὸ δ' ἄλλο σῶμα ἵππου.

Διὰ τὰς ἀγρίας αὐτῶν πράξεις ἀπαγορεύει ὁ Ξενοφάνης καὶ τὸν περὶ αὐτῶν λόγον ἐν συμποσίῳ.

13.

Ἐνταῦθα παραπονεῖται ὁ Ξενοφάνης, διτι αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις προτιμῶνται τῆς ἡμικῆς καὶ διανοητικῆς ἀσκήσεως.

Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν εὑρισκομεν καὶ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πανηγυρικοῦ τοῦ Ἰσοκράτους (α', 1—3).

Α'. *Γραμματ. 1. εἰ μέν* : ἡ ὑπόθεσις αὗτη ἐκτείνεται μέχρι τοῦ 6 στίχου ἐπαναλαμβανομένη πάλιν διὰ τοῦ ἐν τῷ 10 στίχῳ «εἴτε καὶ ἐπιποιοιν», ἡ δ' ἀπόδοσις ὅρχεται διὰ τοῦ ἐν τῷ 6 στίχῳ ἀστοῖσιν κ' εἴη κ. λ. ἐπαναλαμβανομένη διὰ τοῦ ταῦτά κε πάντα λάχοι ἐν τῷ 10 στίχῳ.—*εἰ...ἄροιτο* : ἂν γίθελεν ἄρει νίκην, ἂν γίθελε νικήσει.—*ταχυτῆτι ποδῶν* : διὰ τῆς ταχύτητος τῶν ποδῶν του, τρέχων.—2. *πενταθλεύων* : ἀγωνιζόμενος πένταθλον· ἵν δὲ τοῦτο δρόμος, ἄλμα, δίσκος, ἀκόντιον, πάλη.—*ἴνθα...τέμενος* : ὅπου ὑπάρχει τὸ τέμενος (ἄλσος) τοῦ Διὸς (δηλαδὴ ἡ οἰερὰ περιοχή, ἐν ᾧ ὁ ναὸς τοῦ Διός, ἡ παλουμένη "Ἀλτίς").—*πάρ* : κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ παρά.—*πάρ*. . . *δοῆς* : πλησίον τῶν ῥευμάτων.—*Πίσσαο* : τοῦ Πίσσου (ποταμοῦ).—*παλαιών* : νοεῖται «νίκην ἄροιτο».—4. *ἔχων* : εἰδὼς, γινώσκων, ἔμπειρος ὄν.—*πυκτοσύνην* : τὴν πυγμαχίαν, πυγμήν.—*ἀλγινόσσαν* : τὴν πλήρη ἄλγους, ἄλγεινήν.—5. *ἄειθλον* : ἔχων (ὡς ἀνωτέρω). Σημειωτέα ἡ χρῆσις τοῦ οὐδετέρου ἄειθλον ἀντὶ τοῦ ἀρσενικοῦ ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀγῶνος· διότι συνήθως ὁ ἀγώνι λέγεται ἄθλος, ἄθλον δὲ τὸ βραβεῖον τοῦ ἀγώνος.—*παγκράτιον* : πάλη καὶ πυγμή.—6. *ἀστοῖσιν κ' εἴη* : ἡ ἀπόδοσις τοῦ ὑποθετικοῦ γίθελεν είναι μεταξὺ τῶν ἀστῶν, θὰ ἐφαίνετο εἰς τοὺς ἀστούς.—*κυδρότερος* : (ἐκ τοῦ κῦδος) ἐνδιξότερος· ὁ β' δρός τῆς συγκρίσεως νοεῖται «παντὸς ἄλλου».—*προσοσφᾶν* : ἐκ τοῦ κυδρότερος=τὸ πρόσωπον, ὃστε νὰ προσθλέπωσι, νὰ θεωρῶσιν αὐτόν.—7. *καὶ κε...ἄροιτο* : καὶ γίθελεν ἄρει ἔαυτῷ, γίθελεν ἀξιωθῆ.—*ἐν ἀγῶνι* : ἐν καιρῷ ἀγώνων.—8. *καὶ κεν.. εἴη* : νόει «ἔαυτῷ». καὶ γίθελεν είναι αὐτῷ.—*οὕτα* : σιτησίς (ἐν

πρυτανείῳ). — δ. κτεάνων : ἐκ δημοσίων κτημάτων, δημοσίᾳ. — 9. ἐκ πόλιος : ἐκ μέρους τῆς πόλεως (τῆς πατρίδος). — δ οἱ...εῖη : τὸ ὄποιον γῆθελεν εἶναι εἰς αὐτὸν κειμήλιον, τὸ ὄποιον δηλαδὴ γῆθελε φυλάττει οὐτος ὡς κειμήλιον. — 10. εἴτε καὶ ἵπποισιν : νοεῖται πάλιν « νίκην τις ἀριστός », ἀν γῆθελε νικήσει καὶ δι' ἥππων, ἐν ἴπποδρομίᾳ ἢ ἀρματοδρομίᾳ. — ταῦτα κε...λάχοι : γῆθελε τύχει τούτων (τῶν τιμῶν, δηλ. πρεδίας, ἀτελείας, ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως). — 11. οὐκ ἔφεν : ἐν φρ δὲν είναι· ἔναντι μετοχή. — ἔγφ : εἰμὶ δηλαδή. — ὁρμης : τῆς σωματικῆς δυνάμεως. — ἀμείνων : ὑπερτέρα, ὠφελιμωτέρα. — 12. σοφίης : η ποιητικὴ δηλαδή καὶ φιλοσοφική. — 13. εἰκῇ μάλα νομίζεται : λίαν ἀλογίστως τοῦτο συνγίθεται, λίαν ἀλόγιστος (ἄτοπος) συνγίθεια είναι αὗτη. — τοῦτο : τὸ τιμᾶν τοὺς νικητάς. — 14. προκοπίνειν : προτιμᾶν. — τῆς δγαθῆς σοφίης : τῆς σωτηρίου σοφίας (δηλ. ποιήσεως καὶ φιλοσοφίας). — 15 εἰ....μετείη : ἀν γῆθελεν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν λαῶν. — πύκτης δγαθός : δεξιός, καλὸς πυγμάχος. — 16. πενταθλεῖν : ἐκ τοῦ δγαθός, ὡς καὶ τὰ κατωτέρω παλαισμοσύνην καὶ ταχιτῆτι ποδῶν· σγμειωτέα δ' γρ ποικίλια αὕτη τῆς συντάξεως τοῦ δγαθός. πενταθλεῖν δγαθδς=καλὸς εἰς τὸ πένταθλον. — παλαισμοσύνην : δεξιός εἰς τὴν πάλην. — 17. οὐδὲ μέν : οὐδὲ μήγε=οὐδὲ μάλιστα· ἔξαιρεται ὁ δρόμος, ὡς δ κατ' ἐξοχὴν ἀγών. — εἰ ταχ. ποδῶν : ἀν γῆθελεν ὑπάρχει τις ἀγαθὸς κατὰ τὴν ταχύτητα τῶν ποδῶν, ἀγαθὸς δρομεύς, δεξιός εἰς τὸν δρόμον. — τόπερ : διπερ. — πρότιμον : προτιμότερον· πάντων δηλ. τῶν ἔργων, ὅτα πέλει ἔργα ρώμης ἀνδρῶν ἐν ἀγώνι. — 19. τοῦνεκεν : τούτου ἔνεκα. — δή : δά. — 20. χάρμα : χαρά, ὅφε λος. — ἐπὶ τῷ : ἐπὶ τούτῳ. — 21. εἰ τις..... νικῷ : ἐπεξήγγησις τοῦ ἐπὶ τῷ ἄν τις γῆθελε νικᾷ, γῆθελεν είναι νικητής. Τὸ νικῷ γ' πρόσ. ἔνεστ. εὐκτ.=νικόφη. Ή ἐπανάληψις αὕτη τῆς ὑποθέσεως εἰρωνική. — δεθλεύων : ἀγωνιζόμενος. — 22. οὐ πιαίνει : μεταφορικῶς δὲν πληροῦσι, δὲν γεμίζουσι. — μυχοὺς πόλιος : τὰ ταμιεῖα τῆς πατρίδος.

B'. *Πραγματικά* : στ. 1. Τίθεται πρώτον τὸ ἀγώνισμα τοῦ δρόμου ὡς τὸ ἀρχαιότατον καὶ δ κατ' ἐξοχὴν ἀγών. Πρότ. καὶ Τυρτ. 4 (12), 2.—3. 'Ο Πίσης ἦτο παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ τὴν Ολυμπίαν ῥέων. — 7. Οἱ Ὀλυμπιονῖκαι πλὴν τοῦ στεφάνου, οἱ ηξι-

οῦντο, εἰχον καὶ ἄλλας τιμάς, οἵτις ἡ ἐν πρωτανείφ στησις, ἀτέλεια, προεδρία (τὸ δικαιώματα δηλ. τοῦ νὰ κάθηνται ἐπὶ τῶν ἑδωλίων τῆς α' σειρᾶς ἐν θεάτροις ἡ ἐν ἀγῶσι) κ.λ. Ἐνταῦθα τοιαύτην πρεδρίαν νοεῖ.

14

Θέογνις, ὁ κυρίως ἀντιπρόσωπος τῆς γνωμικῆς ἐλεγείας, ἔκμασε περὶ τὸ 544 π.Χ., καθ' ὃν χρόνον μεγάλαι πολιτικαὶ μεταβολαὶ συνέβησαν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, τοῖς βοιωτικοῖς Μεγάροις. Ἡ πόλις δηλ. αὕτη ἀπὸ τῆς καθόδου τῶν Ἡρακλειδῶν εἶχε δώριον πολιτευμα καὶ ἀπὸ τῆς ἀποσπάσεως αὕτης ἀπὸ τῆς Κορίνθου διφεύτο ὑπὸ δωρικῆς ἀριστοκρατίας, ἣτις οὖν τῷ χρόνῳ κυρίᾳ γενομένη τῆς γῆς καὶ προιομιούχος κατεπίεζε δεινῶς τὸν ἀκτήμονα λαὸν. Τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ πιεζομένου πλήθους ἐκμεταλλεύθεις πρὸ τοῦ Σόλωνος ἥδη ὁ Θεαγένης ἐγένετο τύραννος· μετὰ τὴν πτώσιν δ' ὅμως αὐτοῦ οἱ ἀριστοκρατικοὶ ἐπεκράτησαν πάλιν καὶ τὰ Μέγαρα κατεστησαν θέατρον ἀγρίων κομματικῶν ἀγώνων. Μετ' ὅλιγον ἐπεσεν ἡ ἀριστοκρατία καὶ δημοκρατία ἀχαλίνωτος εἰσήγητη. Ὁ δῆμος κατεδίωξε τοὺς εὐγενεῖς ἀγριώτατα καὶ τὰ κτήματα' αὐτῶν πρὸς ἀλλήλους τὸ πλῆθος διένειμαν. Καὶ κατώρθωσαν μὲν καὶ πάλιν οἱ ἀριστοκρατικοὶ νὰ ἐκβιάσωσι ἀποκατάστασίν τινα αὕτων εἰς τὰ πρώην δικαιώματα, ἀλλ' εὐθὺς μετ' ὅλιγον ὁ δῆμος ἐπεκράτησε πάλιν, οἱ εὐγενεῖς ἐξωρίσθησαν καὶ μόλις βραδύτερον ἐπῆλθε φιλικός τις συμβιβασμός.

Εἰς τοὺς χρόνους τῆς πολιτικῆς ταύτης ἀνατροπῆς πίπτει ὁ βίος τοῦ Θεόγνιδος, ἐξ αὐτῆς δὲ καὶ αἱ ἐν τοῖς ποιήμασι μανιώδεις ἐκφράσεις αὐτοῦ (κακοὶ καὶ δειλοὶ κ.λ.) κατὰ τῶν δημοκρατικῶν. Ἀνήκεν οὗτος εἰς ἀριστοκρατικὴν οἰκογένειαν, ἀπώλεσε τὴν κτηματικὴν αὐτοῦ περιουσίαν καὶ ἐγκατέλιπε τὴν πατρίδα κατ' ἀνάγκην ὡς πολιτικὸς φυγάς. Μετὰ μακρὰν περιπλάνησιν ἀνὰ τὴν Εὔβοιαν καὶ Σπάρτην ἀφίκετο εἰς τὰ σικελικὰ Μέγαρα, δῆποι καὶ ἐκτήσατο τὰ πολιτικὰ δικαιώματα, μετὰ ἔτη δέ, γέρων ἥδη, κατῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα, ἦν, ὡς αὐτὸς λέγει ἐν τοῖς ποιήμασι, προετίμα πάσης ἀλλῆς πόλεως, εἰ καὶ πανταχοῦ διὰ τὴν σοφίαν αὕτου ἦτο εὐπρόσδεκτος.

Αἱ πλεῖσται αὐτοῦ ἐλεγεῖαι ἀπηρθόνοτο πρὸς νέον τινὰ Μεγαρέα, Κύρον Πολυπατίδην, ἀριστοκρατικόν, ὃν ὁ Θέογνις ἔζητει ν' ἀναθρέψῃ ως πατήρ καὶ νὰ διατηρήσῃ ἐν αὐτῷ τὸ φρόνημα καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν εὑγεγῶν αὐτοῦ προγόνων. Ἐν γένει διὰ τῶν ἐλεγειῶν τοῦ Θεόγνιδος πνέει ἀριστοκρατικὴ πνοή. Μισεῖ οὗτος τοὺς δημοκρατικούς, δι' ἀ ἔπαθεν ὅπ' αὐτῶν κακά, καὶ εὔχεται νὰ πίῃ τὸ αἰμά των λέγων «τῶν εἴη μέλκων αἵμα πιεῖν». Οὗτω φανατικὸς ἀριστοκρατικὸς ἦτο, ὥστε κατ' αὐτὸν προσωπικὴ ἵκανότης δὲν ὑπάρχει παρὰ μόνον ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ· οἱ εὐγενεῖς μόνον ἐσθλοί, πάντες δ' οἱ λοιποὶ δειλοί καὶ κακοί, ἀμαυρουμένης τῆς ἡθικῆς σημασίας τῶν λέξεων τούτων. Ἡ διοίκησις τῆς πολιτείας ἀνήκει μόνον τοῖς ἀριστοκρατικοῖς, ὁ δὲ δῆμος ὀφείλει νὰ κύπτῃ τὸν αὐχένα. Οὐδὲ πρέπει ὁ εὐγενῆς νὰ συναναστρέψηται τοῖς διαφθείρουσι τὰ ἡθη δημοκρατικοῖς, ἀλλὰ νὰ μένῃ ἐν τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ ταξει.

Πλὴν τῶν πρὸς Κύρον ἐλεγειῶν ὁ Θέογνις ἐποίησε καὶ συμποτικὰς ἐλεγείας, πρὸς δὲ καὶ πρὸς ὄλλους φίλους ὑποθήκας.

Ἡ μεγάλη ἡθικὴ ἀξία τοῦ Θεόγνιδος ἀρχαιότατα κατενοήθη, διὰ τοῦτο αἱ ἐλεγείαι αὐτοῦ ἥδοντο τὸ πᾶλαι ἐν συμποσίοις πρὸς αὐλόν, οἱ δ' Ἀθηναῖοι, καίπερ ὅντες δημοκρατικοί, πρωτίως εἰσῆγαγον τὸν Θέογνιν, ώς καθηρώς διδακτικὸν ποιητήν, εἰς τὰ σχολεῖα τάξαντες αὐτὸν μετὰ τοῦ Ησιόδου καὶ Ὁμηρου. Ἐγραψε δ' ὁ Θέογνις, καίπερ Δωριεύς, ἐν ἴωνικῇ μορφῇ καὶ διαλέκτῳ, διότι ἡ γλώσσα τῆς ἐλεγείας ἦτο ἡ ἐπική· ως Μεγαρεὺς δ' ὅμως ἔχει καὶ τινὰς ἐωρισμούς.

Τὸ ὅπ' ἀριθ. 14 ἀπόσπασμα είναι ὅμνος εἰς Ἀπόλλωνα, προσιμιον συμποτικῆς ἐλεγείας, ἀδομένης ἐν ὥρᾳ σπουδῆς (ἰδὲ 12). Καὶ ναὶ μὲν οἱ ἀρχαιότατοι ὅμνοι ἀνήκουσιν εἰς τὸ ἔπος (ώς οἱ Ὁμηροί) ἔχοντες μέτρον δακτυλικὸν ἔξεδμετρον, σὺν τῷ χρόνῳ δ' ὅμως ἐγράφησαν τοιοῦτοι καὶ ἐν γραφείων ὑπὸ τῶν ἐλεγειακῶν ποιητῶν.

Α'. Γραμματ. 1. Ὡ δρα: κλητ. τοῦ δραξ̄ ἐπὶ θεῶν ἔχει τοῦτο κλητικὴν διττὴν δρα καὶ δραξ̄, ἐπὶ ἀνθρώπων δὲ μόνον δραξ̄.—Διότι τέκος: τέκνον, γόνε τοῦ Διός.—οὐδοτε σεῖο λήσομαι : οὐδέποτε θά σε λησμονήσω· διότι δ' Ἀπόλλων ἦτο καὶ προστάτης τῆς μουσικῆς (καὶ ποιή-

σεως) και πολιούχος τῶν Μεγάρων, τῆς πατρίδος τοῦ παιητοῦ.—2. ἀρχόμενος: τῆς φύης καὶ τοῦ συμποσίου. Ἡ μετοχὴ χρονική· ὅταν ἄρχωμε, ἐν ἄρχῃ. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἀποπανόμενος=οὐδὲ κατὰ τὸ τέλος.—3. σέ: ἀντικ. τοῦ δείσω· θά σε ὑμῶν.—πρῶτον: ἐν ἄρχῃ (τοῦ συμποσίου).—ὕστατον: καὶ περὶ τὸ τέλος.—ἔν τε μέσουσιν: καὶ ἐν τῷ μέσῳ.—4. οὐ δέ μοι κλῦθι: Πρᾶλ. 8. 2—ἔσθλά: εὐτυχίαν.
—5. Φοῖβε: ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος, πιθανῶς σημανὸν τὸν φωτεινὸν (ἐκ τοῦ φάος, φόως-φῶς). Δὲν ἐκθλιθεται, διότι γέ έπομένη λέξις είχεν ἐν ἄρχῃ διγαμμικη.—πότνια: γέ σεβασμία, γέ δέσποινα.—6. φοίνικος....ἔφαψαμένη: ἐγγίσασα, ἐναγκαλισαμένη τὸν φοίνικα.
—δαδιηῆς χερσίν: διὰ τῶν ῥάδινῶν (εὐλυγίστων, κομψῶν) αὐτῆς χειρῶν.—7. κάλλιστον: ὥραιότατον· ἔνεκα τῆς αἴγλης τοῦ φωτός.
—ἐπί....λιμνη: πλησίον τῆς τροχοειδοῦς (κυκλοτεροῦς) λίμνης.—8. ἀπειρεσίη: γέ κυκλοτερής.—9. δδμῆς ἀμβροσίης: θείας δσμῆς, θείας εὐωδίας· δηλωτικὸν τοῦτο τῆς κατὰ τὰς πρωΐας (περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἥλιου) ἐν τε τῇ Δήλῳ καὶ ταῖς περὶ αὐτὴν νήσοις διαχεομένης ἐκ τῶν ἀγρίων ἀνθέων ἀθυνάτου τῷ δόντι εὐωδίας.—ἔγέλασσε: δηλωτικὸν τῆς ἐκ τοῦ φωτὸς παραγομένης ἐντυπώσεως, διότι τὸ φωτιζόμενον μέρος τῆς γῆς φαίνεται πράγματι ὅτι γελᾷ.—πελάρη: γέ πελωρία.—10. πόντος: τὸ πέλαγος.—ἄλδες πολιῆς: τῆς λευκιζούσης θαλάσσης.

B'. Πραγματικά. Ὁ Ἀπόλλων ἡτο θεὸς τοῦ φωτὸς (ὁ φωτοδότης καὶ ζωογόνος ἥλιος), υἱὸς Διὸς καὶ Λητοῦς (δηλ. τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ σκότους τῆς νυκτός, διότι πράγματι ὁ ἥλιος ἀνατέλλει εἰς τὸν οὐρανὸν διαλόων τὸ πρὸ αὐτοῦ νυκτερινὸν σκότος). Ὁ παλαιότερος αὐτοῦ τύπος ἡτο Ἀπέλλων (ὅθεν καὶ τὰ ὄνόματα Ἀπέλλας, Ἀπελλῆς, Ἀπελλικῶν καὶ ὁ μὴν Ἀπελλαῖος). Οἱ Θεσσαλοὶ μάλιστα ἔλεγον αὐτὸν Ἀπλῶν ἢ Ἀπλων, ἐν Ἰταλίᾳ δὲ οἱ Τυρρηνοὶ Apellun, Apulu καὶ Aplu. Τὸ Ἀπέλλων (ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ἔλλων) ἴσσοδυναμεῖ τῷ ἀπελαύνων (ἀπειργων, ἀπομακρύνων τὰ κακά), γῆν ἰδιότητα ἔχει τὸ ἥλιακὸν φῶς, ὁ ἥλιος· ὥστε ὁ Ἀπόλλων ἡτο θεὸς ἀλεξίακος καὶ εὐεργετικός.—6. Ἐμυθολογεῖτο, ὅτι γέ Λητὼ ἔτεκε τὴν Θεὸν ἐν Δήλῳ ὑποκάτω φοίνικος, οὗ τὸν κορμὸν ἐνηγκαλίσθη,

ἢνα ἀντίσχη εἰς τὰς ὠδῖνας. — 7. τροχοειδέη λίμνη : Ἡ λίμνη αὕτη σφίζεται ἐν Δήλῳ μέχρι σύμερον, οὗτα ἀκριθῶς τροχοειδής.

15.

Εὐχὴ εἰς Ἀρτεμιν, ὅπως προστατεύσῃ
αὗτη τὸν ποιητήν.

Α'. *Γραμματ.* 1. Θηροφόρη : ἀντὶ τοῦ συνίθους θηροφόρε· ἐις η τόπος εὔχρηστος ἐπὶ θεαινῶν οὗτω καὶ « Ἡρη γνιόγη » κ. λ. — 2. εῖσαβο : εῖσατο (ἐκ τῆς ρίζης ἐ, οὗτον καὶ τὸ ζω)=ἴδρυσεν. — εὐχομένῳ μοι κλῦθι : Πρᾶλ. 8,2.—ἀπό.....ἄλακνε: τρῆσις, ἀπομάκρυνον. Τὸ ἄλακνε είναι ἀόρ. β' τοῦ ἀλέξω. — κακάς....κῆρας : τὸν κακὸν θάνατον. Ἡ λέξις κῆρο κυρίως σημαίνει τὸν θάνατον καὶ τοὺς ποικίλους αὐτοῦ τρόπους. — 4. σμικρόν : ἔστι· μηδαμινόν. — μέγα : σπουδαῖον.

Β'. *Πραγματικά.* Ἡ "Ἀρτεμις εἰκόνιζε τὴν σελήνην, ἐνομίζετο δὲ καὶ θεὰ τῆς θύρας, ἀδελφὴ οὖς Ἀπόλλωνος. — 2. Ο λόγος ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς θεᾶς ἀναφέρεται εἰς τὸ ἄγαλμα αὐτῆς, δὲ ίδρυσεν ὁ Ἀγαμέμνων, διότι ἡ "Ἀρτεμις ἔσωσε τὴν κόρην αὐτοῦ Ιφιγένειαν ἀπὸ τῆς θυσίας ἐν Αὐλίδι ἀναρπάσσοντα αὐτήν, ἀντ' αὐτῆς δὲ καταπέμψασα ἔλαφον.

16.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο είναι ἐπίκλησις πρὸς τὰς Μούσας καὶ Χάριτας. Καὶ περὶ μὲν Μούσῶν ἰδὲ 8, 2, αἱ δὲ Χάριτες γίσαν θεαὶ τῆς χάριτος καὶ τῶν θελγῆτρων, θυγατέρες Διὸς καὶ Εὐρυνόμης, τρεῖς τὸν ἀριθμόν, Ἄγλαΐα, Εὐφροσύνη, Πασιθέα.

Α'. *Γραμματ.* 2. δείσατο : ἥσσατε, ἐτραγῳδήσατε, τραγῳδοῦσα! εἰπετε. — καλόν : ὡραῖον. — 3. διτι : ἐπικῶς=ο, τι. — φίλον : ἀγαπητόν. — οὐ καλόν : ὅχι ὡραῖον, ἀσχημόν. — 4. τοῦτο^{τ'} ἔπος : οὗτος ἔλογος. — ἥλιθε : ἐπέρασε διὰ μέσου ἀθανάτων στομάτων, ἐλέγθη ὅπερ ἀθανάτων στομάτων.

Β'. Πραγματικά. **Κάδμου:** Ούτος ἦτο τίος Ἀγήνορος, τοῦ βασιλέως τῶν Φοινίκων, καὶ ἀδελφὸς τῆς Εὐρώπης, ἣν ζητῶν κατὰ τὸν μὲθον ὑπὸ Διὸς ἀερπαγεῖσαν ἥλθεν εἰς Ἑλλάδα καὶ ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ τὰς Θῆρας, ὃν ἡ ἀκρόπολις ἀπὸ αὐτοῦ ὀνομάσθη **Καδμεία**. Οὗτος εἰσήγαγεν εἰς Ἑλλάδα καὶ τὰ γράμματα. Ἔνυμφεύθη τὴν Ἀρμονίαν, θυγατέρα Ἀρεως καὶ Ἀρροδίτης, εἰς τοὺς γάμους δ' αὐτοῦ παρέστησαν ἀπαντες οἱ θεοί, ἐν οἷς καὶ αἱ Μοῦσαι καὶ Χάριτες προσῆγηκαν, δ' ἔκαστος δῶρα, ἄλλοι ἄλλα, αἱ δὲ Μοῦσαι καὶ Χάριτες ἐτραγῳδησαν καὶ ἐχόρευσαν, τότε δ' εἶπον καὶ τὸ ἐν τῷ 3 στίχῳ ἀναφερόμενον, διπερ ἀπέβη παροιμιώδες.

17.

Α'. 1. πω: μέχρι τοῦδε.—**2. διταν...** ἀδη: διταν γίνη ἀρεστὸν τοῖς κακοῖς, διταν θελήσωσιν οἱ κακοί. Τὸ ἀδη εἶναι ἀδρ. τοῦ ἀνδάνω. —
3. δῆμον: τὸν λαόν.—**φιθείρωσι:** διαφθείρωσι, παραπλανῶσι. —**δίκας:** τὰς δίκας, τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, τὴν δικαστικὴν ἔξουσιαν. —**δίδωσιν:** ἀναθέτουσιν.—**4. εἴνεκα:** ἔνεκα, χάριν.—**οἰκείων κερδέων:** ἀτομικῶν συμφερόντων· τὸ κερδέων κατὰ συνίζησιν.—**κράτεος:** διπερισχύσεως.—**5. ἔλπεο μή:** μὴ ἔλπιζε, μὴ νόμιζε.—**ἀτρεμεῖσθαι:** διτὶ θὰ μείνῃ θησυχος.—**δηρόν:** πολὺν χρόνον —**7. εὗτ' ἀν:** διταν.—**φίλα... ταῦτα γένηται:** γένωνται ταῦτα ἀρεστά.—**8. δημοσίῳ σὺν κακῷ:** μετὰ δημοσίας συμφορᾶς, μετὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ λαοῦ. —**9. στάσιες:** γίγνονται.—**ἐμφυλοι:** ἐμφύλιοι ἀναφέρεται ἀπὸ κοινοῦ καὶ εἰς τὸ στάσιες.—**10. μούνιαρχοι:** κατ' ἔκτασιν ἀντὶ μόνιαρχοι=τύραννοι.—**μήποτε... ἀδοι:** εὐχή· εἴθε μηδέποτε νὰ γένωνται ἀρεστά, εἴθε νὰ μὴ ἀγαπήσῃ ποτέ.

Tίς ἡ κυρία ιδέα; —

18.

Διὰ τῶν ἐν τῷ ἀποσπάσματι τούτῳ ὁ ποιητὴς ἀποτρέπει τὸν Κύρον τοῦ νὰ προσλαμβάνῃ συμβούλους δημοκρατικούς.

A'. 1. Μήποτε: μηδέποτε· τὸ μὴ τίθεται, ἐπειδὴ ἡ πρότασις
N. Μπαξεβανάκι, "Ελληνες Δυρικοὶ Έκδοσ. δ'" 6

είναι ἐπιθυμίας.—βούλενε : κάμνε συμβούλιον.—κακῷ...σὺν ἀνδρὶ : μετὰ κακοῦ ἀνδρός (δημοκρατικοῦ).—πίσυνος : (ἐκ τῆς βίζης πιθ-τοῦ πείθω)=πεποιθώς, δίδων πίστιν εἰς αὐτόν.—2. εὗται : ὅταν.—τελέσαι : νὰ ἐκτελέσῃ.—3. μετ' ἔσθλὸν λέων : πορευθεὶς πρὸς χρη-στόν (ἀριστοκρατικόν).—πολλὰ μογήσας : πολλὰ κοκκάσας.—4. καὶ...ἔκτελέσας : καὶ διανύσας, βαδίσας.

19.

Σπάνιον ὁ πιστὸς φίλος.

Α'. 1. Παύροντος : (συγγεν. τῷ paulus, paucus, φλαύρος, φαῦ-ρος, φαῦλος)=οἰλίγους. Καὶ ἄλλαχοῦ λέγεται ὁ ποιητὴς τοιαῦτα :

«Ἐν μὲν ἔχοντος ἐμεῦ, πολλοὶ φίλοι· γὰρ δέ τι δεινὸν
συγκόρησῃ, παῦροι πιστὸν ἔχουσι νόσου».

Πολυπαῖδη : πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ Πολυπᾶῖς-ιδος (πολυπάμων=πολυκτήμων). Ἡ λήγουσα συστέλλεται, διότι ἐπεται φωνῆσιν.—Ἐταί-ρους : συντρόφους, φίλους.—2. ἐν χ. πρόγγυμασι : ἐν θυσιηγίαις, συμφοραῖς.—πιστούς : κατηγορούμενον.—3. ἀν τολμῶν : θὰ ἐτόλ-μων.—δμ. θυμόν : τὴν αὐτὴν γνώμην.—4. λεον : παρὰ ποιηταῖς
ἐκτείνεται τὸ λεων.—5. δήεις : μέλλων (ἐκ τοῦ δα)=θὰ εἴρηγξ.—διεή-μενος : ζητῶν, ἀν ζητῆσε.—οὐδὲ^τ ἐπὶ π. ἀνθρώπους : οὐδὲ καθ' ὅλην
τὴν γῆν.—6. οὔς..μὴ....ἄγοι : ὥστε δὲν γίθελε περιλάβει αὐτούς.—
7. οἶσιν : σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος· ὡν ἐπάνω εἰς τὴν γλώσσαν
καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπάρχει (ἐπικάθηται) αἰδώς.—8. οὐδὲ^τ αἰσχρόν :
ἡ σειρὰ είναι ή ἔξης : οὐδὲ^τ ἄγει (αὐτοὺς τὸ) κέρδος ἐπὶ αἰσχρὸν
χρῆμα^τ δηλαδή : οὐδὲ^τ ὀδηγεῖ αὐτοὺς τὸ κέρδος, τὸ χρῆμα, εἰς διά-
πραξιν αἰσχρὰς πράξεις.

20.

Περὶ χοήματος.

Α'. Γραμματ. 1. Πλήθει : ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πλήθους, ἐν τῷ

κρίσει τοῦ ἀπαιδεύτου λαοῦ.—μία γλυνεται : μία ὑπάρχει.—ἡδε: δει-
κτικῶς· γέ ἔξης (ό πλοῦτος).—2. πλουτεῖν: ἐπεξήγ. τοῦ ἡδε.—ἡν ἄρ:·
ἡτο λοιπόν, ἥτο, ως φαίνεται.—3. οὐδὲ εἰ σωφρ. μὲν ἔχοις: οὐδὲ σύ-
νειν τοῦ δικαίου (δικαιοσύνης) μὲν ἀν ἥθελες ἔχει.—^o Ραδ. αὐτοῦ:
αὕτοῦ τοῦ ^o Ραδαριάνθυος.—4. εἰδείης δέ: ἥθελες δὲ ἥξενρει.—ιο-
λίδεω: τοῦ οὐδοῦ τοῦ Αἰόλου· προενεκτέον τὸ ὄνομα κατὰ συνίζησιν.
—5. ὅστε: ὁ ὄποιος, ως γνωστόν.—^o Αἰδεω: συνίζησις.—πολυϊδρί-
ησιν: (ἐκ τοῦ πολύδοις, πολὺ-ϊδρις=πολὺμαθής). διὰ τῶν πανοιρ-
γιῶν αὕτοῦ.—αἰμυλλοισι λόγοις: διὰ κολακευτικῶν, ἀπατηλῶν λόγων.
—7. βροτοῖς: τοῖς θυητοῖς.—παρέχει: προΐσενει.—νόσοιο: γενικὴ τῆς
ἀναφορᾶς. Πρᾶλ. 4, 40. Αἱ φυχαὶ ἐν "Ἄδου ἐνομίζοντο ὅτι ἦταν
ἀπλὰ εἴδωλα τῶν ἀποθηγόντων ἄνευ νοῦ καὶ φρενῶν.—8. οὕπω τις:
οὐδεὶς μέχρι τοῦδε.—ἐπεφράσατο: διενοήθη.—9. ἀμφικαλύψῃ: πε-
ρικαλύψῃ.—10. σκιερόν: σκοτεινόν.—ἀποφθιμένων: τῶν νεκρῶν.
—11. παραμείψεται: ὑποκ. δστις είναι δ' ὑποτακτικὴ συνεσταλ-
μένη=παρέθηη, περάση, διαβῆη. Πρᾶλ. 6, 9.—κνανέας: (ἐκ τοῦ
κνάναος) τὰς μαύρας.—αἴ τε: Πρᾶλ. στίχ. 5.—12. εἴργονοι: κω-
λύουσι νὰ ἔξελθωσιν.—ἀναινομένας: ἀρνούμενας, ἀνθισταμένας.—
13. ἀλλ' ἄρα: ἀλλ' ἀληθῶς.—πάλιν ἥλυσθε: ἐπέστρεψεν διποιω,
ἐπανῆθεν.—σφῆσι πολυφροσύναις: διὰ τῶν πολυτροπιῶν, μηχανορ-
ραφιῶν του.—15. ψεύδεα: φεύδη.—16. ἀγαθήν: καληγ., εὐχάρι-
στον, γλυκεῖαν ὅθεν παρ ^o Ομήρῳ ὁ Νέστωρ ἥδυεπής.—Ν. ἀντι-
θέου: τοῦ Ισαθέου Νέστορος. Ήερὶ αὕτου λέγει ὁ ^o Ομηρος (ἐν ^o Ιλ.α,
249): τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ἕεν αὐδή.—17. φκύ-
τερος δ' εἴησθα: ταχύτερος δὲ θὰ ἥσο.—πόδας: κατὰ τοὺς πόδας.
—ταχεῶν ^o Αρπυῶν: ὁ β' ὄρος τῆς συγκρίσεως εἰς τὸ φκύτερος=
ταχύτερος τῶν ταχειῶν ^o Αρπυιῶν. Τὸ ταχεῶν ἔντι ταχειῶν κατὰ συ-
στολήν.—18. παίδων Βορέω: τῶν ιίῶν του Βορέου· τὸ Βορέω δι-
σύλλαθον κατὰ συνίζησιν. ἔλεγοντο δ' οὗτοι Ζήτης καὶ Κάλατ;.—
τῶν: ὅν.—ἄφρασ εἰσὶ πόδες: ἐν τῷ ἔμα, πτερωτοὶ είναι οἱ πόδες.—
19. πάντας: πάντες.—ταύτη: οὗτω.—γνώμην καταθέσθαι: νὰ νο-
μίζωμεν, νὰ φρονῶμεν.—20. ως: ὅτι δηλαδή ὁ πλοῦτος.—πᾶσιν:
παρὰ τῷ πλήθει, ἐν τοῖς δρυθαλμοῖς τοῦ πλήθους.

Β'. *Πραγματικά* : στ. 3. *Παδάμανθυς* : οὗδε Διὸς καὶ Εὑρώπης, ἀδελφὸς Μίνωος τοῦ βασιλέως τῶν Κρητῶν, δικαιότατος καὶ πάσῃς κολακείᾳ ἐχθρός. Μετὰ θύνατον μυθολογεῖται ὅτι ἔγινε κριτὴς ἐν Ἀδου, ως καὶ ὁ Μίνως.—4. *Σίσυφος* : ὁ κτίστης τῆς Ἐφύρης (Κερβελου). Ἡτο περιβόητος διὰ τὴν πανουργίαν του καὶ φιλοκέρδειαν, ἐκ τούτου δὲ καὶ τὸ δνομα αὐτοῦ, ὅπερ δηλοὶ τὸν παρὰ πολὺ σοφὸν καὶ πανοδργὸν (Σι-ή ἥζα τοῦ σιδεροῦ—καὶ σύφος=σοφὸς αἰσιοῦτο; ὅθεν Σίσυφος=θεόσοφος, παρὰ πολὺ σοφός). Περὶ αὐτοῦ ἐμ̄ θολογεῖτο, ὅτι προέδιδε τοῖς ἀνθρώποις τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν καὶ ὅτι κατώρθωσε νὰ ἐξαπατήσῃ καὶ νεκρὸς ἐν Ἀδου τὴν Περσεφόνην. Ζῶν δηλ., ἔτι παρήγγειλεν εἰς τὴν γυναικα αὐτοῦ Μερόπην νὰ ἀρήσῃ αὐτὸν ἀποθανόντα ἀταφον. ὅτε δὲ ἤλθεν εἰς Ἀδου, παρεπονεῖτο διὰ τοῦτο καὶ ἔπειτα διὰ τῶν πολυτροπιῶν καὶ πανουργιῶν αὐτοῦ τὴν Περσεφόνην νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν γῆν, ἵνα δῆθεν τιμωρήσῃ τὴν ἀσεβῆ σύζυγον· ἀλλ᾽ ἀναβὰς δὲν ὑθεῖε πλέον νὰ καταβῇ πάλιν εἰς Ἀδου καὶ ἐπέμφθη ὁ Ἐρμῆς, ὃστις κατεβίβασεν αὐτὸν διὰ τῆς βίας. Διὰ πάντα ταῦτα ἐτιμωρήθη νὰ κυλέῃ ἐν Ἀδου πρὸς τὴν κορυφὴν λόφου πέτραν (μέγαν βράχον) «λᾶσαν ἀνω ὄθεσκε ποτὶ λόφον» καθ' Ὁμηρον, ἥτις δημως εὐθύς, ώς ἔφθανεν εἰς τὴν κορυφὴν ἐκφεύγουσα κατεκυλίετο πάλιν καὶ οὕτως ὁ Σίσυφος διετέλει θοσεὶ βασανιζόμενος.—5. *Περσεφόνη* : τὴν θυγατέρα τῆς Δήμητρος καὶ γυναικα τοῦ Πλούτωνος.—17. *Αρπνιατῆσαν* προσωποποίησις τῶν ἀρπακτικῶν καὶ δλεθρίων θυελλῶν καὶ δαιμονες τοῦ ταχέος καὶ αἴφνιδίου θανάτου. Ὄνυματα αὐτῶν φέρονται: Ποδάργη, Ἀελλόπους ἢ Ἀελλώ, Θύελλα, Ὄκυπέτη.—

21.

Ο καλὸς φίλος.

Α'. 1. *Εἰ τις ἐπαινήσῃ σε* : τὸ εἰ μεθ' ὑποτακτικῆς ἐπικῶς· ἐὰν τις σ' ἐπαινέσῃ.—*δσσον δρφης* : δσσον θύελες βλέπει αὐτὸν (δσσον δηλ. θὰ ἡτο ἐνώπιόν σου).—2. *νσσφισθεὶς δ' ἀλλη* : ἀπομακρυνθεὶς δ' εἰς

ἄλλο μέρος, έταν δὲ ἀπομακρυνθῆ εἰς ἄλλο μέρος. — γλῶσσαν ἦσαν κακήν: λέγη κακούς λόγους, κακολογῆ. — 3. τοι: βεβαίως, ἀληθινός. — ἔταιρος ἀνήρ: σύντροφος. — φίλος οὐ τοι μάλ' ἐσθλός: δὲν είναι διόλου πολὺ καλές φίλος. — 4. ὃς καὶ εἶπη: ὃς ἀν εἴπη, οὗτος δήποτε εἴπη. — γλώσσῃ: διὰ τῆς γλώσσης, διὰ τοῦ στόματος. — λῶν: λώια ἀγαθά, καλά. — φρονῇ δὲ ἔτερα: σκέπτεται δὲ διάφορα, ἐναντία. — 5. ἀλλ' εἴη: εὐχή ἀλλ' εἴθε νὰ ἔχω. — 6. φέρει: διαφέρει, ἀνέχεται (καὶ ζαρὸν ὅντα κατὰ τὴν ὁργήν). Ουτω σεβόν καὶ ἡμεῖς αγάπατον τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἑλάττωμά του. — 7. ἀντὶ καλέγομεν: ἀγάπατον τὸν φίλον σου μὲ τὸ ἑλάττωμά του. — 8. ἀντὶ μηγέντιον: θέτε εἰς τὸν νοῦν σου, ἐνθυμοῦ. — 9. καὶ ποτὲ ἐμεῦ μηγένεται: καὶ θὰ μὲν ἐνθυμηθῆς καμμίαν φοράν. — ἔξοπίσω: εἰς τὸ μέλλον.

22.

Δημοκρατικοὶ καὶ εὐγενεῖς.

Α'. 1. Δειλούς: κακούς, χυδαίους. — εὖ ἔρδοντι: τῷ εὐεργετοῦντι (χυδαίους). — ματ. χάρις ἔστιν: ἡ εὐεργεσία ἀποδαίνει ματαιοτάτη ματαιοπονεῖ δηλ. ὁ χυδαίους εὐεργετῶν. — 2. ίσον: Πρόλ. 19, 4. — πόντον: Πρόλ. 14, 10. — 3. βαθὺ λήιον: Ζαρὸν σπαρτόν. — ἀμῷψ ἄν: εὐκτ. τοῦ ἀμάρω: ἥθελες θερίζει, θὰ ἥτο δυνατὸν νὰ θερίσῃς. — 4. εὖ δρῶν: εὐεργετῶν. — εὖ παντιλάβοις: ἥθελεν είναι δυνατὸν νὰ λάθης ὡς ἀντάλλαγμα πάλιν εὐεργεσίαν, νὰ ἀντειεργεθεντατὸν νὰ λάθης ὡς ἀντάλλαγμα πάλιν εὐεργεσίαν, νὰ λάθης. — 5. κακοὶ: οἱ δημοκρατικοὶ. — ἀμάρτης: μὴ ὀώσῃς. — 6. τηγῆς. — 6. κακοὶ: οἱ δημοκρατικοὶ. — ἀμάρτης: μὴ ὀώσῃς. — φιλοκέχυται: ἔχει λησμονηθῆναι, είναι λησμονημένη, λησμονεῖται. — φιλότητος: ἡ φιλία. — 7. οἱ δὲ ἀγαθοὶ: οἱ εὐγενεῖς. — ἐλαφρίζονται: ἐν ἐλαφρῷ ποιούνται, θεωροῦσιν ἐλαφρόν, μικρὸν πρᾶγμα. "Αλλη γραφὴ ἐλαφρῷ ποιούνται, θεωροῦσιν ἐλαφρόν, μικρὸν πρᾶγμα." Τότε ἐρμηνευτέον: τὰ μέγιστα είναι «τὰ μέγισταν ἐπαυρίσκουσι». τότε ἐρμηνευτέον: τὰ μέγιστα είναι διάφορα, εὐχαριστοῦνται. παθόντες εὖ = εὐεργετηθέντες, έταν εὐεργετηθώσιν, εὐχαριστοῦνται. παθόντες εὖ = εὐεργετηθέντες, έταν εὐεργετηθώσιν. — 8. μηῆμα: μηῆμην. — ἀγαθῶν: τῶν εὐεργεσιῶν. — χάριν: εὐγνωμοσύνην. — ἔξοπίσω: Πρόλ. 21, 8.

23.

Οἱ κακοί.

Α'. 1. *Toί* : δωρικὸν καὶ ἐπικόν=οί.—ἐκ γαστρός : ἐκ τῆς μητρὶ-
κῆς κοιλίας, ἐκ γενετῆς — 2. ουνθέμενοι : συνάφαγτες. Ἐνθυμητέον
τὴν παροιμίαν : «φθείρουσιν γῆθη χρήσι' δριλίαι κακοί». — 3. δελλ':
ἀγρεῖα.—ἐπη δύσφημα : κακολογίας.—4. ἐλπόμενοι : νομίζοντες.—
πάντα λέγειν ἔτυμα : ὅτι πάντα ἔλεγον ἀληθῆ· ὅτι πάνθ' ὅτα ἔλεγον,
ἥσαν ἀληθῆ.

24.

Φιλία κακοῦ ἀνδρός.

Α'. 1. *Mήποτε..ποιεῖσθαι* : τὸ ἀπαρέμφ. ἀντὶ προς .=μηδέποτε
κάμνε.—*τοι* : βεβαίως.—*φίλον* ἑταῖρον : φίλον.—2. *φεύγειν* : νὰ
φεύγῃς, φεῦγε. — *ὤστε* : θέσαν.

25.

Εὐσέβεια, πλοῦτος, δικαιοδύνη.

Α'. 1. *Βούλεο* : προτίμα.—*εὐσεβέων* : εὐσεβῶν, εὐσεβῶς ζῶν.—
οἰκεῖν : νὰ ζῆς.—2. ἡ πλουτεῖν : ἦ δρος τῆς συγκρίσεως εἰς τὸ
βούλεο.—*πασάμενος* : Ηρόδ. 8, 7.—3. *στιν* : ἐπαθεὶν ἀφαίρεσιν,
διότι προηγεῖται συλλαβῆ μακρά.—4. *δγαθός* : ἐστί.—*ἔών* : ἀν
εἰνάι: (δίκαιος).

26.

Οἱ ἐνάρετοι.

Α'. 1. *δαιμων* : ὁ Θεός.—2. *δλίγοις ἀνδράσι* : εἰς δλίγονς ἄνδρας
(τοὺς ἀριστοκρατικούς). — *μοιῷ' ἔπειται* : μερίδιον ὑπάρχει. δλίγοις
δηλαδὴ μετέχουσιν αὐτῆς.

27.

Α'. 1. *Μήποτε* : μηδέποτε. Πρόλ. 18, 1.—*τοι* : Πρόλ. 24, 1.—*θυμοφθόροι* : τὴν φθειρουσαν τὴν ψυχὴν, τὴν ζωὴν.—*χολωθεῖς* : διταν χολωθῆς, δύρισθης. 2. *ἀχερημοσύνην* : ἀκτημοσύνην, ἀχρηματίαν.—*οὐδομένην* : μέσο. ἀδρ. οὐδὲ δλλυμι=τὴν κατηραμένην.—*πρόφρερ* : ὀνειδιζε. —3. *τὸ τάλαντον* : τὸν ζυγόν, τὴν πλάστιγγα.—*ἐπιρρέπει*: ἀφήνει νὰ κλίνῃ. Τίνα ἐπιγραφὴν δυνάμεθα νὰ θέσωμεν;—

28.

Α'. 1. *ἀγορᾶσθαι* : ἀντὶ προστακτ.=μηδέποτε λέγει· οὐ εἴνεστ. ἀγοράματι.—2. *ὅ τι τελεῖ* : πλαγ. ἐμπότ.=τί θὰ φέρη.—*νὺξ χῆμέρη*: γοράματι.—3. *τὸν γέρατον* : πλαγ. ἐμπότ. διότι κατὰ τὴν ημένυξ καὶ ημέρα, δηλαδὴ ἡ πάροδος τοῦ χρόνου. διότι κατὰ τὴν ημένυξ παροιμίαν «ἡ νύχτα γεννᾷ ἐπίσκοπον καὶ ἡ αὔγη μητροπόλετην». Ἡ κυρία Ιδέα;—

29.

Η πεντά.

Α'. 1. *Πάντων μάλιστα* : ὑπέρ πάντα τάλλα.—*δάμνησι* : γ^ρ ἐνικοπέσι. τοῦ δάμνημι=δαμάζει, καταβάλλει.—2. *γήρως* : νοεῖται πρόσ. τοῦ γήρατος περισσότερον.—*ἡπιάλου* : πάλιν νόγρον τὸ μᾶλλον· έστι δὲ ηπιάλος δὲ ἐριάλτης, οὐ καθ' ὅπνους πιέζων τὸν ἀνυπότιτον κατὰ τὸν λαμπρὸν καὶ παραλόων πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, οὐ θρωπὸν κατὰ τὸν λαμπρὸν καὶ παραλόων πᾶσαν αὐτοῦ κίνησιν, οὐ ποτε πιεζόμενος βραγχῆς, ἐκ τοῦ δὲτι ἐπιφέρει βράγχος εἰς τὸν κοινῶς λεγόμενος βραγχῆς, ἐκ τοῦ δὲτι σῦτω τὴν χρῆσιν τῆς φωνῆς.—*ὑπ' αὐτοῦ πιεζόμενον* καὶ κωλύει σῦτω τὴν χρῆσιν τῆς φωνῆς.—*φεύγοντα* : ἀποφεύγων τις.—*βαθυκήτεα* : τὸν βαθύκοιλον, βαθύκολφεύγοντα: ἀποφεύγων τις.—*βαθυκήτεα* : τὸν βαθύκοιλον, βαθύκολφεύγοντα: ἀποφεύγων τις.—*Ομήρῳ κητώσσα=τλήτης σχισμῶν* τοῦ εἰδάφους, καραβίμων παρ. Ομήρῳ κητώσσα=τλήτης σχισμῶν τοῦ εἰδάφους, καραβίμων παρ. Τὸ κητὸς καὶ κητώσσα συγγενέσσοις, φαίνεται, τοῖς *Καιάδας*, *Καιάτας*, *Κεάτας* (τόπος δρυγματώδης), *Καλάτα* (δρυγματατα).

δπὸ σεισμῶν καταρραγέντα χωρία) καὶ τῷ ῥήματι κεάζειν (σχίζειν), διο καὶ τὸ κητώεσσα ισοδυναμεῖ τῷ καιετάεσσα. Ἰδε Γ Χατζιδάκιν ἐν «Ἀστεῖ» τῆς 22 Νοεμβρίου 1899.—πόντον : Πρὸλ. 14, 10.—4. διπτεῖν : ἔκυτόν· νὰ μίπτῃ τὸν ἔκυτόν του, νὰ πίπτῃ. — ἡλιβάτων : τῶν ἀποτόμων, ἀποκρήμνων.—πετρέων : πετρῶν, βράχων.—κατ' : κάτω, ἀπὸ τῶν βράχων διλαδή.—5. δεδμημένος : καταθεβλημένος.—6. οὐτ' ἔρξαι : οὔτε νὰ πράξῃ, νὰ ἐνεργήσῃ.—γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται : ἡ δὲ γλῶσσα αὐτοῦ εἶναι δεδεμένη. Οὗτοι καὶ ἡμεῖς λέγομεν : «τὰ γρότια κάνοντα τὰς δουλειὲς» καὶ «ἔχεις λιλιά ; ἔχεις μιλιά».

30.

A'.1. πάντων : ἐκ τοῦ ἀριστον.—ἐπιχθονίοισιν : τοῖς ἀνθρώποις, τοῖς ἐπὶ χθονὶ οὖσι.—2. ἐσιδεῖν : νὰ ἰδωσι, νὰ αἰσθανθῶσιν.—αὐγάς : τὸ φῶς, τὰς λάμψεις.—δέεος : τοῦ καυστικοῦ, διαπεραστικοῦ.—3. δπως ὄφιστα : ως τάχιστα.—περῆσαι : νὰ περάσῃ.—4. γῆν : χοῦν, χῶμα.—ἐπιεσσάμενον : ἀρ. τοῦ ἐπιέννυμαι, ἐφέννυμαι=ἐνδύομαι ἐπάνω μου, περικαλύπτομαι.—Ἐπιγραφή ; —

31.

Ἡ μνήμη τοῦ Κύρου.

Το ἀπόσπασμα τοῦτο φαίνεται ὅτι ἀπετέλει τὸ τέλος τῶν πρὸς τὸν Κύρον ἐλεγειών τοῦ ποιητοῦ.

A'.*Γραμματ.*1. πτέρῳ ἔδωκα: ἔδωκα πτερὰ (διὰ τῆς ποιήσεως).—σὺν οἷς: δι' ὧν.—ἐπ' ἀπείρονα πόντον : διπεράνω τοῦ ἀπεράντου πελάγους. Τὸ ἀπείρων ἐκ τοῦ ἀστερ. καὶ πεῖρας, πέρας.—2. πωτήσῃ : μέλλ. τοῦ πωτάμου=πέτομαι· θὰ πετάξῃς.—καὶ γῆν πᾶσαν: ἐπὶ πᾶσαν ἔγράν, διπεράνω πάσης ἔγρας. Ἡ γῆ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν πόντον.—δειράμενος : ἀρθείς, ἀγνωμαθείς.—3. ἡριδίως : ἥραδίως, εὐκόλως.—θοίνης : ἡ σειρὰ εἶναι : παρέσσῃ δὲ ἐν πάσαις θοίνης καὶ εἰλαπίνησι=θὰ εἰσαι δὲ παρῶν (θὰ παρευρίσκεσαι δὲ) εἰς πάντα τὰ γεύ-

ματικά καὶ τὰ συμπόσια· διότι ἐν τοῖς συμποσίοις ἥδοντο αἱ ἐλεγεῖαι.
Πρᾶλ. Πλ. κ, 217 «ἀεὶ δὲ ἐν δαιτησὶ καὶ εἰλαπίνησι παρέσται» —
4. ἐν στόμασιν: εἰς τὰ στόματα πολλῶν, τ. ἔ. ὑμνούμενος ὅπὸ πολλῶν. — 5. σὺν αὐλ. λιγυφθόγγοις: διὸ δένθωνων αὐλίσκων· ὑποκοριστικῶς πρὸς δήλωσιν τῆς χάριτος τοῦ ὄργανου· οὕτω καὶ ἡμεῖς λέγομεν «μὲ τὰ παγιαυλάκια των». Γνωστὸν δὲ διὶ αἱ ἐλεγεῖαι ἥδοντο πρὸς αὐλόν. — 6. ἐν κώμοις ἐρατοῖς: ἐν τοῖς πεθητοῖς κώμοις, κατὰ τοὺς ἀγαπητοὺς κώμοις. — καλά τε καὶ λιγέα: σύστοιχοντικ. τοῦ ἀσονταί σε· δηλαδὴ καλά τε καὶ λιγέα ἀσματα=θάσε
ἐγκωμιάσωσιν ἥδοντες ὥραια καὶ δένθωνα ἀσματα. — 7. καὶ διαν...
βῆσ: καὶ διαν καταβῆς, διαν ὑπάγγει. — πολυκ...δόμους: εἰς τὰς πολυστενάκτους (πλήρεις στεναγμῶν) κατακικίας τοῦ "Ἄδου εἰς τὰ πολυστενάκτα βασίλεια τοῦ "Άδου. — ὅπὸ κεύθει: ἐκ τοῦ κεύθω=κρύπτω) ὑποκάτω εἰς τὰ βάθη. — δροφ γαίης: τῆς ζοφερᾶς (σκοτεινῆς) γῆς. — 9. θαράν: ἀποθανών, νεκρός. — ἀπολεῖς κλέος: θά χάρης τὴν δόξαν σου. — μελήσεις...ἀνθρώποις: θά είσαι μέλημα τῶν ἀνθρώπων, θά φροντίζωσι (θά διμιλῶσι) περὶ σου οἱ ἀνθρώποι. — 10. ἄφθιτοι αἰέν: αἰωνίως ἄφθιτον. — 11. οἰψφθάμενος: περιφερόμενος. — καθ' Ἑλλάδα γῆν: ἀνὰ τὴν Ἑλληνικὴν γῆπειρον. — ἥδε ἀνὰ γῆσσον: καὶ ἀνὰ τὰς Ἑλληνικὰς γῆσσον. — 12. ἵχθ. περῶν πόντον ἕπει: περῶν ὑπεράνω τοῦ πλήρους ἵχθων πελάγους. — ἀτρύγετον: τοῦ πολυταράχου, ἀγρίου. — 13. οὐχ.. ἐφήμενος: οὐχὶ καθήμενος ἐπάνω εἰς ἐππονς π.λ. — πέμψει: θά σε πέμψωσι, θά σε διαπεραιώσωσι. — 14. Μ. λοστεφάνων: τῶν λοστεφάνων (τῶν φερουσῶν στεφάνους ἐξ ἴων) Μουσῶν. — 15. δαιδή: η σειρὰ ἔσται η ἑεῖης: ἔστη γάρ δαιδὴ ὄμρὼς πάσι, οἷσι μέμηλε (ταῦτα τὰ Μουσάων δώρα, η ποίησις) καὶ ἔτσομένοισιν=διότι θά είσαι ὑποκείμενον φίδης (ἐγκωμίου) ἕμοιώς εἰς πάντας, οσσοι φροντίζουσι περὶ αὐτῶν (τῶν δώρων) νῦν καὶ οσσοι θά γεννηθῶσιν ἐν τῷ μέλλοντι τοιοῦτοι (ποιηταὶ δηλαδή). — 16. δφρ' ἄν: νοεῖται η=ἐν οσφ θά ὑπάρχῃ (η γῆ καὶ οἱ ξηλιοις). Τὴν αὐτὴν σχεδὸν ἔννοιαν εὑρίσκομεν καὶ ἐν τῷ προοιμίῳ τοῦ Ἱσοχράτους Εδαγόρου.

B'. Πραγματικά: στ. 6. Ὁ κώμος ἡτο συμπόσιον πανηγυρικὸν

μετὰ μονασικής, φόδης καὶ ὄρχισεως γινόμενον ἐν ἑορτῇ τινι, θεοῖς καὶ ἡ ἐν τοιούτῳ κώμῳ φόδη ἐλέγετο ἐγκώμιον· ἐπειδὴ δὲ τὰ τοιαῦτα συμπόσια κατέληγον καὶ εἰς ἀνὰ τὰς ὁδοὺς περιφοράς καὶ περιπλανῆσεις τῶν εὐθυμούντων, δηλ. εἰς πατινάδας, διὰ τοῦτο καὶ αἱ τοιαῦται πομπαὶ ἦσαν πατινάδες ἐλέγοντο κῶμοι.

32.

Ἡ ἐλεγεία αὕτη ἀπευθύνεται πρὸς τινα Σιμωνίδην, ἀνήκει δὲ εἰς τὰς γραφείσας ἐν μέσῳ τῆς πολιτικῆς τῶν Μεγάρων ἀνατροπῆς¹ τούτου ἔνεκα ὁ Θέογνις δμιλεῖ ἐν αὐτῇ ἀλληγορικῷ διὰ τὸν φόδον τῶν ἀντιπάλων. Ἀπολέσας τὴν περιουσίαν αὐτοῦ καὶ ἀκτήμων γενόμενος δὲν τολμᾷ πλέον νὰ διδῃ συμβουλὰς τοῖς ἀριστοκρατικοῖς εὐχαρίστως αὐτοῖς ἀναστρεφόμενος. Εἰκονίζεται δὲ ἐνταῦθα τὸ σκάφος τῆς πολιτείας ἐν τρικυμίᾳ. Πρᾶλ. καὶ 48.

A'. 1. *Εἰ μὲν ἔχοιμι* : ἂν μὲν ὕθελον ἔχει.—*χεήματα*: περιουσίαν, κτήματα.—*οἴα πάρουθεν* : ὅποια εἶχον πρότερον.—2. *οὐκ ἀν διηφύμην* : (τοῦς ἀνιάσματα) δὲν θὰ ἐλυπούμην.—*τοῖς ἀγαθοῖσι συνάθροισι* : τοῖς ἀριστοκρατικοῖς συναναπτυγέφθενος (καὶ λέγω, ἔννοεῖται, αὐτοῖς πολλά).—3. *τὴν δέ* : ἀλλὰ τώρα —*παρέρχεται με* : ἀπροσώπως=παραλείπω αὐτά —*γιγνώσκοντα* : ἂν καὶ τὰ γνωρίζω —4. *χρηματοσύνη* : ὡπέρ ἀνάγκης.—*γρούς περ* : καίπερ γιγνώσκων (πολλῶν ἄμεινον) —5. *οὐνεκα* : διότι.—*καθ'...βαλόντες* : (τιμῆσις) καταβάλλοντες, καταρριψάντες· ἐντεῦθεν ὄρχεται ἡ ἀλληγορία.—6. *Μὲν πόντους* : οὗτως δύναμάζεται τὸ Αἰγαῖον πελαγός.—*τύχια διὰ δυνοφεροῦν* : διὰ νυκτὸς σκοτεινῆς. Ηρᾶ. Τι. κ. 83: «νύκτα διὸ ὄρφναίην». —7. *ἀντλεῖν* : νὰ ἀντλωσι (τὸ εἰσάρεον δηλ. εἰς τὸ σκάφος ὕδωρ).—*ὑπερβάλλει* : ὑπερτερεῖ καὶ τῶν δύο τοίχων, ὑπερπηδᾷ καὶ τοὺς δύο τοίχους (τοῦ πλοίου). *τοῖχοι δέ αἱ πλευραὶ αὐτοῦ*.—8. *ἢ ἀληθῶς*.—*μάλα χαλεπῶς* : πολὺ δύσκολα (σφέζεται τις) —9. *οἱ δύπως πράττοντιν*, δύπως φέρονται· ἐπεξηγεῖται δὲ τοῦτο διὰ τοῦ κυβερνήτην μὲν κ. λ.—10. *ἔσθλον* : τὸν ἴκανόν. —*δύστις* : δύστις. —*φυλακὴν εἰλεν* : ἐφύλαττε (τὸ πλοίον). —*ἐπισταμένως* : ἐπιστημόνων.

τεχνικῶς. — 11. χρήματα δ': τὰ δὲ πράγματα (τὰ κτήματα). — βίη: θιαίως, διὰ τῆς βίας. — κόσμος : ἡ τάξις, ἡ πειθαρχία. — 12. δα-
σμός : (ἐκ τοῦ δαίου) διανομή. Ὅπο τὴν ἀλληγορικὴν ἔννοιαν τῆς
διανομῆς τῶν κερδῶν τοῦ πλοίου δηλουσται ἡ διανομὴ τῆς γῆς ἡ γε-
νομένη ἐν Μεγάροις ὥπο τῶν δημοκρατικῶν ἄμα τῇ ἐπικρατήσει
αὐτῶν. — οὐκέτ' ἵσος γίγνεται : δὲν γινεται πλέον δικαία. — εἰς τὸ
μέσον : ἐξ ἵσου, ἀμερολίπτως. — 13. φορητοὶ : οἱ ἀχθοφόροι. —
ἀρχοντοι : είναι ἀρχοντες, κυβερνῶσι. — κακο : οἱ χρδαῖοι, ὁ ὅχλος
(είναι ὑπεράνω, ὑπέρτεροι). — διαθῶν : τῶν εὐγενῶν — 14. δειμαίνω:
φοβοῦμαι. — κατὰ κῦμα πίῃ : (τιμῆσις) καταπίῃ τὸ κῦμα. — 15.
θίγχθω : αἰνιγματωδῶς εἰρήσθω, ἔστωσαν εἰρημένα. — μοι : ὑπ' ἐμοῦ.
— κεκρυμμένα : κεκρυμμένως, σκοτεινῶς πως. — 16. γυγνώσκοι δ' ἀν-
τις : δύναται τις ὅμως νὰ ἐννοήσῃ ταῦτα. — καὶ κακός : καὶ χρδαῖος
(δημοκρατικός). — ηγούμενος : οὐν είναι νοήσων, οὐν ἔχῃ νοῦν.

33.

Προσευχὴ εἰς Ἀπόλλωνα.

Α' Γραμματ. 1. Φοῖβε : δὲν ἐκθλίζεται, διότι τὸ ἄναξ είχε δι-
γαμμα. — αὐτὸς μέν: σὺ αὐτὸς μέν, σὺ ὁ ἴδιος· ἡ ἀπόδοσις ἐν στίχῳ 3
αὐτὸς δὲ=σὺ αὐτὸς δέ. — ἐπινόγωσας: ὠχόρωσας διὰ πόργων, ἔκτισας.
— πόλιν ἀκρον . τὴν ἀκρόπολιν. — 3. ὑβριστήν . τὸν βίαιον, ἀγέρων.
ἀπέρυκε : ἀπότρεπε, ἀπομάκρυνε. — 4 τῆςδε πόλευς : ταῦτης ἐδῶ
τῆς πόλεως· τὸ εο συναιρεῖται εἰς εν, ως θέρευς κ λ. — τοι: σοι.
— ἐν εὐφροσύνῃ : ἐν εὐθυμίᾳ, ἐν χαρᾷ — 5 ηρος : ὅτε ἐπέρχεται τὸ
ἔαρ, ἐν ἀρχῇ τοῦ ἔαρος. — πέμπων : σοὶ πέμπωσι. — κλειτάς :
λαμπράς. — ἐκατόμβας : θυσίας. — 6. τερπόμενοι : διασκεδάζοντες. —
κιθάρη : διὰ τῆς κιθάρας. — ηδ' ἐρατῆ θαλίῃ : καὶ διὰ πομητῆς εὐω-
χίας. — 7. παιάνων τε χοροῖς : καὶ διὰ χορῶν παιάνων, διὰ μουσι-
κῶν χορῶν, χορφδιῶν. — λαχῆσι λαχαις=διὰ φωνῶν, ἀλαλαγμῶν. —
8. ἡ γάρ : αἰτιολογία τοῦ ἀπέρυκε: διότι ἀληθῶς. — ἔγωγε : ἐγὼ
τοῦλάχιστον. — δφραδίην : (ἐκ τοῦ δφραδῆς, ο ἐκ τοῦ α στερ. καὶ

φράζομαι) = τὴν ἀνοησίαν βλέπων, τὴν ἀφροσύνην παρατηρών. — 9. καὶ στάσιν... λαοφθόρον : καὶ τὴν φθείρουσαν τὸν λαόν, τὴν ὀλεθρίαν τῷ λαῷ ἐσωτερικήν διαίρεσιν (τῶν Ἑλλήνων). — 10. Ἰλαος : εὑμενῆς. — ἡμετέρην. . πόλιν : τὴν ἡμετέραν πατρίδα. — ἥλθον μὲν γὰρ ἔγωγε : διότι μετέβην (ὑπῆρχον) μὲν ἐγὼ τοβλάχιστον. — εἰς Σγαῖαν : εἰς Σικελίαν ὅτε δηλ. ἔφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος. — 12. ἀμπελόσεν πεδίον : εἰς τὴν πλήρη ἀμπέλων (κατάφυτον ἀμπέλων) πεδιάδα. — 13. Σπάρτην τ' : καὶ εἰς τὴν Σπάρτην (ἥλθον). — ἀγλαδον ἄστυ : (κατὰ παράθεσιν προσδ. τοῦ Σπάρτην) τὴν λαμπρὰν πόλιν. — δονακοτρόφον : (δόναξ-τρέφω) τοῦ καλαμοτρόφου, τοῦ τρέφοντος πλῆθος καλάμων· γνωστὸν τούτο καὶ ἐκ τοῦ ὅτι οἱ πατίδες τῶν Σπαρτιατῶν ἐκοιμῶντο ἐπὶ καλάμων, οὓς ἀπὸ τῶν ὁχθῶν τοῦ Εὐρώπης οὐνέλεγον. — Εὐρώτα : δωρικὸς τύπος. — 14. μὲν ἐφίλευν : μὲν ἐφίλευν, μὲν ἐφιλοξένουν. — προφρόνως : προθύμως, μετὰ χρᾶς. — ἐπερχόμενον : ὅτε διέβαινον, ὀσάκις διέβαινον ἐκεῖθεν. — 15. οὐ τις... τέρψις : οὐδεμίᾳ εὐχαρίστησις ἐκείνων (τῶν φιλοξένων περιποιήσεων). — ἐπὶ φρένας : εἰς τὴν καρδίαν μου. — 16. οὐδὲν ἄρο : οὐδέν. ὡς φαίνεται, ἄλλο. — φίλτερον πάτρος : ἀγαπητότερον τῆς πατρίδος. Πρᾶλ. Ὁδ. 1, 33 «οὐδὲν γλόκιον ἡς πατρίδος οὐδὲ τοκήων» καὶ στίχ. 28 «οὗτοι ἐγώ γε Ἡς γαῖης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ιδεσθαι».

B'. Πραγματικά : στίχ. 1. ἐπύρωσας : Ὁ Θέογνις ἀναφέρεται εἰς τὸν μῆθον τὸν περὶ ὁγυρώσεως τῶν Μεγάρων, καθ' ὃν ὁ Ἀπόλλων ἐθοίηθησε τὸν Ἀλκάθουν εἰς ὁγύρωσιν τῆς ἀκροπόλεως κιθαρίζων, κινῶν δηλ. διὰ τῆς περὶ τὴν κιθάραν τέχνης αὐτοῦ τοῦς λιθουνάς. Ο μῆθος προφανῶς ηθελε νὰ σημάνῃ τὴν μεγίστην δύναμιν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν ἐπιδρασιν αὐτῆς οὐ μόνον ἐπὶ τὸν ἀνθρωπον, ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀφυγα. Παράβαλε καὶ τὰ περὶ Ὁρφέως μυθολογούμενα. — Τὰ Μέγαρα είχον δύο ἀκροπόλεις, τὴν μίαν καρικήν (κτισθεῖσαν δηλ. ὅπο τῶν Καρῶν), ἔχουσαν τὸ μέγαρον τῆς Δήμητρος (πρὸς τὰ ἄνω), τὴν δὲ ἄλλην νεωτέραν (πρὸς τὴν θάλασσαν) μετὰ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ταύτην, φαίνεται, ἔκτισεν ὁ Ἀλκάθους βοηθούμενος διὰ τοῦ θεοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ βράχου, διει-

γιχηρὸς διὰ τοῦτο γενόμενος ἐδεικνύετο ὅστερον ὑπὲ τῶν Μεγαρέων πρὸς τοὺς ἀφικνουμένους ξένους.—2. Ἀλκαθόφ : ἐξ Ἡλιδος ἐλθὼν οὗτος καὶ φονεύσας τὸν ἐπὶ τοῦ Κιθαιρώνας λέοντα, ὅστις εἰχε σπαράξει τὸν οἶον τοῦ Μεγαρέως, ἀντημείφθη λαβὼν παρ' αὐτοῦ τὴν θυγατέρα τοῦ εἰς γάμον καὶ τὸν θρόνον τῶν Μεγάρων.—3. Μῆδων : ἀναφέρεται εἰς τὰς ἀκουομένας τότε παρασκευὰς τοῦ Δαρείου ἡ Ξέρξου, διότι καθ' Ἡρόδοτον (Ζ, 112) «τέως ἦν τοῖσι Ἐλλήσι καὶ τοῦνομα τῶν Μήδων φόβος ἀκούσαι».—5. Άι έσορται τοῦ Ἀπόλλωνος ἐτελοῦντο ἐν Ἑλλάδι κατὰ τὸ ἔαρ, διότι τότε ἐπιστεύετο, ὅτι ὁ θεὸς ἐπέστρεψεν εἰς Ἐλλάδα ἐκ τῶν Ὑπερβορείων (Σκυθῶν), ὃπου διεγένετο.—*H* Εὐβοία μέχρι σήμερον είναι ἀμπελόεις καὶ πολυστάφυλος. Το πολυστάφυλον αὐτῆς τὸ πάλαι δηλοῖ καὶ τὸ λεγόμενον, ὅτι ἐν τῇ Εὐβοϊκῇ Νόσῃ δπῆρχε θαυμαστὸν κλῆμα, δπερ τὴν μὲν πρωταν ἔγινθει, περὶ τὴν μεσημβρίαν είχεν ὅμηρας, περὶ δὲ τὴν ἑσπέραν ὥριμονς σταφυλάς.

34.

Ἐλπίς.

A'. Γραμματ. 1. μούνη: μόνη.—θεός: θεός.—ἐσθλή: ἀγαθή, εὐεργεική.—ἔνεστιν: διπάρχει μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων.—2. ἐκπρολιπόντες: τοὺς ἀνθρώπους· φυγόντες καὶ ἀφήσαντες, ἐγκαταλιπόντες.—ἔβαν: ἀνεχώρησαν.—3. φέχετο : ἀνεχώρησεν, ἐξέλιπεν.—ἀνδρῶν σωφροσύνη: ἡ σωφροσύνη, ἡ φρόνησις τῶν ἀνθρώπων. —ἔλιπον : ἐγκατέλιπον.—5. γένος : ἡ γενεά.—ἔφθιτο : ἀδρ. β' τοῦ φθίνω=κατεστράφη, ἀπώλετο.—θέμαστας: νόμους, δίκαιον.—6. οὐκέτι γινώσκονος^σ: δὲν γινώσκουσι πλέον, δὲν ἔχουσι φιλοδικαίους διαθέσεις.—οὐδὲ μέν: οὐδὲ μήν, ἀλλ᾽ οὐδέ.—εὐνομίας: τοὺς τρόπους τῆς καλῆς διοικήσεως, τῆς τηρήσεως τῶν νόμων.—7. δφρα ζωει: ἐν οὐσφ ζη. —8. περὶ θεούς: ἀναφορικῶς πρὸς τοὺς θεούς, περὶ τὰ θεῖα εὑσεβῶς φερόμενος. Τὸ θεοὺς κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβον.—9. εὐχόμενος: δταν προτεύχηται.—καίων: δταν καίη.—ἀγλ. μηρία: ἔξοχα, λαμπρὰ

μηρία.—**μηδοία** : ρημαίς.—**ἀγλ.** μ. **καίων** : ὅταν θυσιάζῃ, ὅταν προσφέρῃ θυσίαν.—10. **θυέτω** : ἀς θύη.—τε πρώτη καὶ πυμάτη : ὑπερβατόν, ἀντί : πρώτη τε καὶ πυμάτη, καὶ πρώτη καὶ τελευταῖα (καὶ ἐν ἀρχῇ καὶ ἐν τέλει τῆς θυσίας).—11. **φραζέσθω** : τοῦ φράζομαι = σκέπτομαι, προσέχω = ἔχει προσέχῃ.—**σκολιδὺ λόγον** : τὸν ἀπατῆλον, ἐπίθουλον λόγον.—12. **οὐδέν** : οὐδένα.—**δπιζόμενοι** : ἐκ τῷ δπις=προσέχοντες, σεβόμενοι, φοβούμενοι.—13. **αἰὲν καὶ αἰὲν=ἀεὶ πάντοτε**.—**ἐπέχουσι** : διευθύνουσι.—**νόημα** : τὸν νοῦν, τὰς σκέψεις αὐτῶν.—**ἐπ’ ἀλλοτρίοις κτεάνοις** : εἰς τὰ ἀλλότρια κιήματα, εἰς τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων.—**κτέανον=κτήμα**.—14. **θηκάμενοι** : ἐπιθέτοις, ἀφ’ οὗ θέσωσι συνηθως.—**ἐσθλὸς σύμβολα** : κυλάς λέξεις ὥραια δημότα εἰς κακὰ ἔργα, λ. χ. Δραδασμὸν ἀντὶ νὰ εἴπωσι δήμευσιν, σεισάχθειαν ἀντὶ νὰ εἴπωσιν αὐθαίρετον ἀπόσβεσιν χρεῶν.

κ. τ. λ.

B'. **Περιγματικά** : στ. 1. **Ἐλπίς** : Οἱ ἐξόριστοι καὶ πολιτικοὶ φυγάδες ζῶσι τρέφοντες πάντοτε τὴν ἐλπίδα τῆς καθόδου εἰς τὴν πατρίδα. Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ἡ ἐλπὶς ἐπιστεύετο καὶ πιστεύεται, δημόνη αὐτῇ παραμένει τοῖς ἀνθρώποις ἐν ταῖς διυτυχίαις τοῦ βίου. Ἐνταῦθα ὁ ποιητὴς προσωποποιεῖ τὴν ἐλπίδα, ὡς καὶ κατωτέρῳ τὴν πίστιν, σωφροσύνην καὶ τὰς χάριτας.—3. **Αἱ Χάριτες** ἐσήμαινον τὴν ἡθικὴν τῶν πραγμάτων διάταξιν, τὴν ἀρμονίαν καὶ διμόνιαν, ἀπονοσία δὲ αὐτῶν τούναντίον τὴν ἀγριότητα καὶ ἀκοσμίαν.

35.

Βουλαὶ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων.

A'. **Γραμμ.** Στίχ. 1. **ἄτης** : (ἐν τοῦ δάω)=ζημίας· κατ’ ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κέρδος.—**Κέρν** : ἴδε τὰ περὶ Θεόγνιδος ἐν σελ. 77—78.
2. **διώτορες**: διωτῆρες, διοτῆρες.—3. **ἐν φρεσὶν εἰδὼς** : γινώσκων ἐνδομένως, ἐν γνώσει ὄν.—4. **ἔς τέλος** : μέχρι τέλους.—**γίνεται** : ἀποθαίνει (ἐκείνο, τὸ δποιον ἐργάζεται).—**ἀγαθόν·κακόν** : ἀντὶ οὐσιαστικῶν.—5. **δοκέων** : δοκῶν, ἐν ᾧ νομίζει.—**θήσειν** : δι τὸ θά κάρη— 6. **καὶ**

τε δοκῶν : καὶ πάλιν, ἐν τῷ νομίζει. — 7. παραγίνεται : ἔρχονται· ὑποκείμενον τὸ δσσ' ἔθέλησι. — δσσ' ἔθέλησι : κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντισύνθητος τοῖς ποιηταῖς : δσα ἀν θέλη. — 8. ἵσχει γάρ : διότι ἐμποδίζουσι. — χαλεπῆς πείρατ² ἀμηχανίης : κατὰ προσωποποίησιν=τὰ δίκτυα τῆς σκληρᾶς ἀδυναμίας αὐτοῦ (ώς ἀνθρώπου ἀδυνάτου), δηλ. ἡ σκληρὰ ἀδυναμία, ἦ (ἀν τὴν λέξιν ἐκλάδωμεν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ πέρατα) τὰ ὅρια, τὰ ὅποια ἐπιβάλλει αὐτῷ ἡ σκληρὰ αὐτοῦ ἀδυναμία. — 9. μάταια νομίζομεν : ματαιοδοξοῦμεν, ματαιοφρονοῦμεν. Πρελ. 9, 31-36.—10. κατὰ σφέτερον οὐδον : κατὰ τὰς σκέψεις αὐτῶν, κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῶν. Ἡ κατὰ σημαίνει συμφωνίαν, ὅπως δηλ. αὐτοὶ θέλουσι. — τελεῦσι : τελοῦσιν, ἐκτελοῦσι. — θεοί : μονομυλλάδιως κατὰ συνίζησιν.

Β' Πραγματ. Ἡ ἐλεγεία αὗτη είναι μεμφιμορία, οὕτως εἰπεῖν, κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας. Οὕτω καὶ ὁ Ξενοφῶν ἐν Κόρ. πατιδ: I, 6, 19 λέγει «ἄνθρωποι μὲν αἰροῦνται πράξεις εἰκάζοντες, εἰδότες δὲ οὐδέν, ἀπὸ ποιας ἔσται αὐτοῖς τάγαθόν». "Ἄλλαι μὲν βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα δὲ Θεοὶ κελεύει. Οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον φρονοῦμεν λέγοντες : «ἄλλα λογαριάζουν τὰ βόδια καὶ ἄλλα ὁ ζευγάς».

36.

Αρχιλόχος ὁ Τηλεσικλέους ἔζη περὶ τὸ 700 π.Χ. Ἐξ εὐγενοῦς ιερατικοῦ οἴκου τῆς Πάρου καταγόμενος ἀπῆλθε μετὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ καὶ ἄλλων ἀποίκων Παρίων εἰς Θάσον, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι, ὅτι ἔμελλε ν' ἀποφύγῃ τὴν ἐν τῇ πατρίδι πενίαν· ἡ ἀποικία δ' ὅμως αὗτη περιπλακεῖται εἰς πόλεμον πρὸς τοὺς ἐγχωρίους κατοίκους τῶν Θρακικῶν παραλίων (Σαῖους) καὶ πρὸς τοὺς προτέρους Ἑλληνας ἀποικους ἐδυστύχησεν, ὁ δὲ Ἀρχιλόχος ἔντινι μάχῃ πρὸς τοὺς Σαῖους, ὅπως σωθῇ, κατ' ἀνάγκην καὶ ἀκούσιως ρίψασπις γενόμενος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα. Ἐν Πάρῳ στενάς ἔχων σχέσεις πρὸς τὸν οἴκον τοῦ Λυκάμβα ἡράσθη τῆς νεωτάτης θυγατρὸς αὐτοῦ Νεοβούλης, ἥη καὶ ἐμηγστεύη· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ Λυκάμβας ὑστερον παρέδη τὴν ὑπόχεσιν αὐτοῦ, οὕτω πικρώς ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ διὰ τῶν ποιημάτων

ὁ Ἀρχίλοχος, ὅτε λέγεται: ὅτι ἔφερεν αὐτόν τε καὶ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ εἰς τὴν δι' ἀγχόνης αὐτοκτονίαν. Τέλος ὁ ποιητής ἔπεσεν ἐν τινὶ μάχῃ τῶν Παρίων πρὸς τοὺς Ναξίους φονευθεὶς ὑπό τίνος Ναξίου λεγομένου Καλλώνδα.

Οὐδὲν μόνον ἐλεγειακὸς ποιητής, ἀλλὰ καὶ ὁ κατ' ἔξοχὴν ἱαμβογράφος. Τὰ δημώδη σκώμματα παραλαβὼν πρῶτος αὐτὸς διεμόρφωσε τεγχικῶς εἰς ποίησιν ἰδίου μέτρου καὶ ρύθμου, τὴν σατυρικὴν ἱαμβικήν, ἀναγαγών ἀμα κατὰ τὴν ἀνιπέρβλητον ἐντέλειαν.

Μέχρι τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐγινώσκετο μόνον τὸ σεμνὸν δικτυολίγον ἑξάμετρον. Οὐδὲν μόνον ἐγκαταλιπὼν αὐτὸς ἐδημιούργησε μέτρα ἐκ τοῦ καλουμένου διπλασίου ρύθμικοῦ γένους, δηλ. τὸν ἱαμβόν καὶ τροχαῖον· ἐπειδὴ δ' ὁ μὲν ἱαμβικὸς στίχος αὐτοῦ συνέκειτο ἐκ τριῶν διποδίων, ὁ δὲ τροχαῖκὸς ἐκ τεσσάρων, ὁ μὲν πρῶτος ἐκλίθη τρίμετρον, οὗτος δὲ τετράμετρον. Ἐπενόγσε πρὸς τούτοις καὶ τὴν παρακαταλογήν, δηλαδὴ νέον εἶδος ἀπαγγελίας τῶν ποιημάτων μετ' ρύθμοῦ μὲν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ μέλους, ὑπὸ τὸν ἥχον μουσικοῦ ὄργανου, ἱαμβόντος καλοιημένου.

Τὰ ποιήματ' αὐτοῦ ἡσαν ἐλεγεῖαι, ἱαμβοί, τροχαῖκὰ τετράμετρα, ἐπιφδοὶ καὶ δύνοι· ἀπαντα δ' ὅμως πλήν τινων ἀποσπασμάτων δυστυχῶς ἀπώλοντο. Καὶ αἱ μὲν ἐλεγεῖαι ἡσαν χαρακτῆρος πολεμικοῦ καὶ παραμυθητικοῦ, ἐν δὲ τοῖς ἱαμβοῖς ὁ ποιητής ἐξεδήλου ὄργὴν καὶ πικρίαν. Τὰ τροχαῖκὰ τετράμετρα σκωπτικὰ ὤντα καὶ πικρῶς σαρκαστικὰ περιέχοντιν ἀμα καὶ διδασκαλίαν καὶ παραίνεσιν, οἱ δ' ἐπιφδοὶ εἴναι στίχοι ἱαμβικοὶ βραχύτεροι τιθέμενοι μετ' ἄλλους μακροτέρους κατὰ κανονικήν σειράν, ἐνίστε δὲ καὶ προηγούμενοι αὐτῶν ὡς προφδοί. (πρᾶλ. 41).

Γλώσσαν ὁ Ἀρχίλοχος μετεχειρίσθη τὴν ἐπ' αὐτοῦ καθαρὰν ἴωνικήν. Εἶχεν ἀκριβεῖαν, πάθος καὶ πικρίαν, μάλιστα δ' ἵστον σκορπιώδην ἀλλὰ καὶ εὔστοχον ἀστεῖσμόν.

Τὰς διποθέσεις ἐλάμβανεν ἐκ τοῦ κοινοῦ βίου καὶ προσέβαλλε πάνταςτροφον, καταβαλῶν οὖτω τὰ θεμέλια τῆς κωμῳδίας, ὅμολογειταῖ δ' ὑπὸ τῶν παλαιῶν ὡς εἰς τῶν μεγίστων ποιητῶν καὶ θεωρεῖται

ίσος πρὸς τὸν Ὀμηρον. Τὴν μεγίστην ἀξίαν τοῦ Ἀρχιλόχου διεκήρυξε καὶ αὐτὸς τὸ μαντεῖον τῶν Δελφῶν διότι τὸν φονέα αὐτοῦ, ἐλθόντα γὰρ ἐπερωτήσῃ τὸν θεόν, διέταξεν γῆ Πυθία νὰ ἐξέλθῃ τοῦ ναοῦ ὡς ὄντα φονέα τοῦ θεράποντος τῶν Μουσῶν, οἵ δὲ Πάριοι ἐτίμων τὸν ποιητὴν ὡς θεόν. (Περὶ τῶν μέτρων τοῦ μὲν 36 ἵδε Παράτημα ἐν Β', τοῦ δὲ 37—40 ἐν κεφ. Γ').

Ἐν τῷ ὅπ' ἀριθ. 36 ἀποσπάσματι ἐ ποιητὴς κηρύττεται ὅπερ τῆς ἀθαμδίας ἢ ἀπαθείας πρὸς τὰ ἐν τῷ κόσμῳ μέγιστα.

Α'. Γραμμ.1. Οὕ μοι... μέλει : δέν με μέλει, δὲν φροντίζω.—τὰ Γύγεω: ὅποι. τοῦ μέλει, διότι ἐνταῦθα προσωπικῶς=τὰ πράγματα, ὁ πλοῦτος Γύγου.—τοῦ πολυχρόνου: τοῦ πλουσίου.—2. οὐδ'... κώ: ᾧν.=οὐδέπω, οὐδ' ἀκόμη μέχρι τοῦδε.—εἰλε: κατὰ προσωποποήσιν χάριν ἐμφάσεως* κατέλαβέ με.—ζῆλος: ζηλοτυπία, ζήλεια.—ἀγαίομαι: θαυμάζω, δρέγομαι.—3. θεῶν ἔργα: τὰ δημιουργήματα τῶν θεῶν (τοῦ θεοῦ τὰ πράγματα, ὡς λέγομεν κοινῶς, δηλ. τὸν ἥλιον, τοὺς ἀστέρας, τὸν κόσμον). Τὸ θεῶν κατὰ συνίζησιν, ὁ δὲ β' ποὺς τριβραχυς ἀντὶ ἱάμβου.—ἔρέω: ίων. ἀντὶ ἔράω=έρω, ἐπιθυμῶ.—4. ἀπόρροθεν: μακράν, πολὺ μακράν.

Β'. Πραγματικά: Τὸ Γύγεω δισύλλαβον κατὰ συνίζησιν, γῆτο δ' ὁ Γύγης βασιλεὺς Λυδῶν, σύγχρονος Ἀρχιλόχου, παροιμιώδης ἐπὶ πλούτῳ, ὡς καὶ ὁ Κροῖσος.

37.

*Ελπίζε καὶ πιστευε εἰς τὸν Θεόν.

Α'. 1. τιθεῖν : ἀπαρέμφ. ἀντὶ προστ.=ἀνάθετε.—ἐκ κακῶν : ἐκ δυστυχημάτων.—2. θρυσσοι : ἀνορθοῦσιν, ἐγείρουσιν ὀρθίους, κάμνουσιν εὔτυχεῖς.—μελ. ἐπὶ χθονί : κειμένους κατὰ γῆς, δυστυχῆσαντας.—3. δνατρέποντο : ἀναποδογυρίζουσι.—καί... ὅπτίους κλίνουσο : καὶ ρίπτουσιν ὅπτίους.—μάλ' εὖ βεβηκότας : ἐν ᾧ πολὺ καλῶς (ἀσφαλῶς) ἴσταντο.—4. γίγνεται : ἐπέρχονται, συμβαίνουσι.—6. καί... πλανᾶται : ὁ ἀνήρ δηλαδή τοῦτο νοεῖται ἐκ τοῦ προειρημένου

N. Μπαξεβανδή, "Ελληνες Λυρικοί ἔκδοσ. δ'

ἄνδρας. — **χοήμη:** χρείζ, σπάνει, δι' ἔλλειψιν, δι' ἀπορίαν· ἐπομένως
ἄπορος. — **βίον:** τῶν πρὸς τὸ ζῆν, τροφῆς — καὶ νόου παρήρος:
καὶ παράφρων, ἔξω φρενῶν. — **Β'.** Τὸ **παρήρος** (**παρὰ-δείρω**) λέγεται ἐπὶ τῶν ιππων τοῦ ἄρματος καὶ δηλοὶ τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ παρέλασίνοντα.

38.

Α' 1. **Οὐ** φιλέω: συνίζησις· δὲν ἀγαπῶ. — **μέγαν:** (τὸ ἀνάστημα) = ὑψηλόν. — **διαπεπλιγμένον:** πρκμ. τοῦ διαπλίσσομαι (**πλίξ=βῆμα** διωριστί) = μεγάλα βηματίζοντα, μεγάλα βήματα κάμνοντα. — **γαῦρον:** γαυριώντα, κομπάζοντα. — **βοστρύχοις:** ἐπὶ τοῖς βοστρύχοις διὰ τὰ μακρὰ σγουρὰ μαλλιά του, μὲ τὰ μακρὰ κατσαρὰ μαλλιά του. — **ὑπεξυρημένον:** δλίγον ἐξυρημένον (τὰς παρειὰς ἢ τὸν μόστακα μόνον) μισοξειρισμένον, ἵνα φαίνηται ἀγριώτερος (κατὰ τὸ ὑποπεπωκώς = μισομεθυσμένος). — 3. ἀλλά μοι... εἴη: ἀλλ' ἔστω μοι ἀλλ' ἂς εἰναι. — **σμικρός τις:** κοντός. — **περὶ κνήμας ἰδεῖν:** ώς πρὸς τὴν δψιν τῶν κνημῶν. — 4. **δοικός:** στραβοπόδης (οὗ αἱ κνήμαι κάμπτονται πρὸς τὰ ἔξω). — **δεσφαλέως:** συνίζησις. — **βεβηκώς:** πατῶν ἀσφαλῶς πατῶν διὰ τῶν ποδῶν του. — **πλέος:** πλήρης. — **καθδίης:** καρδιᾶς, ἀνδρείας.

Ποια ἡ κυρία ἰδέα; — Ἐπιγραφή; —

39.

Αὔτευψύχωδις.

Α'. 1. **Θυμέ,** **θύμ'**: παραλείπεται τὸ κλγτικὸν ἐπιφώνημα, διότι δηλοῦται φυχικὸν πάθος, οὗ ἔνεκα καὶ ἡ ἐπανάληψις τῇ αὐτῇς λέξεως = φυχή, φυχή. Τὸ πρὸς ἑαυτὸν ἀποτείνεσθαι σύνηθες καὶ παρ' Ὁμήρῳ καὶ παρ' ἄλλοις. Πρβλ. τὸ «τέτλαθι δὴ κραδίη». — **κυκώμενε:** συνταρασσομένη· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὑπὸ τῶν θυελλῶν ταρασσομένης θαλάσσης. — **δμηχ.** κήδεσιν: ὑπὸ δμηχάνων, εἰς

ἀμηχανίαν φερούσῶν θλίψεων.—2. ἀναδύευ : ἀναδύου, ἀναθάρρει,
ἀναλάμβανε θάρρος. Ἡ μεταφορὰ πάλιν ἀπὸ τῶν ὅπὸ τῶν κυμάτων
δεινῶς κατακλυζομένων καὶ πάλιν ἀναδύομένων.—ἀλέξευ : ἀμύνοι,
ὑπεράσπιζε σεαυτόν.—προσθαλάρν : διευθύνας, στρέψας.—ἐναντίον :
ἀπέναντι (τῶν θλίψεων δηλ. ὡς ἐχθρῶν).—3. στέρονον : τὸ στήθος.
—ἐν δοκῆσιν : ἐν ταῖς ἐνέδραις, εἰς τὰς ἐνέδρας.—πλησίον κατα-
σταθεὶς ἀσφαλέως : πληρίον στάσιν λαβὼν ἀσφαλῆ.—4. ἀσφαλέως :
συνίζησις.—νικῶν : ὅταν νικᾶς. — ἀμφάδην : τὸ αὐτὸ πρὸς τὰ
ἀμφαδίην, ἀμφαδὸν καὶ ἀμφαδὰ = ἀναφανόν, ἀγερώχως.—ἀγάλλευ :
ἀγάλλου, χαίρε.—5. νικηθεὶς : ὅταν νικηθῆς.—ὅδύρεο : ὕδύροι,
ἀγάλλου, χαίρε.—6. χαρτοῖσι : διὰ τὰ χαριόσινα, τὰ χαρᾶς ἄξια, τὰ εὐχά-
κλαιε.—κακοῖσιν : διὰ τὰ κακά, τὰ ἔνστυχήματα.—δοχάλα : (προσ.
ριστα).—κακοῖσιν : διὰ τὰ κακά, τὰ ἔνστυχήματα.—δοχαλόω = ληποῦ.—7. μὴ ληγ :
τοῦ δοχαλά [δοχάλλω] καὶ ἐπικ. δοχαλόω) = ληποῦ.—8. μὴ ληγ :
οὐχὶ πολὺ.—οἷος δυσμός : ιων. ἀντὶ οἷος δυνθμός = δποῖος τρόπος,
οὐποῖος χαρακτήρ, ὁποῖον ἔθος.—ἔχει : διευθύνει, κυθερᾷ.

40.

Ο Ἀρχίλοχος ποιεῖ τὸν Λικάμβαν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἥλιακῆς τινος
ἐκλείψεως μεμψιμαιρασόντα διὰ τὴν ὑπὲ τοῦ ποιητοῦ δι' ὕδριστεκῶν
ποιημάτων ἀνέλπιστον προσβολὴν τῆς θυγατρὸς Νεοβούλης.

A'.1. χοημάτων : τῶν πραγμάτων.—οὐδέν ἔστιν ἄελπτον : οὐδὲν
εἴναι ἀνέλπιστον.—ἀπώμοτον : δι' ὅρκου ἀρνήσιμον, δι' θὰ ἡδύνατο
τις ν' ἀρνηθῇ δι' ὅρκου.—2. θαυμάσιον : θαυμαστόν.—3. ἔθηκε
νόκτ' : ἔκαμε νόκτα.—4. φύρῳ δέος : φόβος, πρόξενος ὠχριάσσεως.
Ως πρὸς τὸ μέτρον ἀπεδείχθη ὅτι καὶ ἐν ταῖς περιτταῖς χώραις
ἀντὶ τροχαίου δύναται νὰ τεθῇ σπονδεῖος, σπανίως δ' ὅμως.—ἥλθ'
ἐπ' ἀνθρώπους : κατέλαβε τοὺς ἀνθρώπους.—5. ἐκ δὲ τοῦ : ἀπὸ
τοῦδε ἀκριθῶς.—πιστά : πιστευτά.—καπίελπτα : (καὶ-ἐπίελπτα)
καὶ ἐλπιστά.—6. μηδεὶς ἔθ' : μηδεὶς πλέον.—εἰσορῶν : παρατηρῶν.
—7. διαν... ἀνταμείψωνται : διαν ἀνταλλάξωσιν ἐν θαλάσσῃ κατοι-
κίαν πρὸς τοὺς δελφίνας τὰ θυρία (τοῦ ἀγροῦ)—8. οφίν : αὗτοῖς,
εἰς αὐτά.—ἥχεεντα : συστολὴ ἀντὶ ἥχηεντα τὰ ἥχηρά, τὰ θορυ-
εῖς αὐτά.

εώδη.—9. φίλτερον ἡπείρου γένηται: γένωνται ἀγαπητότερα τῆς ξηρᾶς.—τοῖσι δ': οἵς περ, εἰς τὰ δόποια ἀκριβῶς.—ἡδὸν ἥν: εὐχάριστον, ἀγαπητὸν ἥτο (τὸ δρός). Ἡ χασμωδία ἐπιτρέπεται, διότι τὸ ἡδὺ δὲν ἐκθλίζεται.

41, 42, 43.

Αλώπηξ καὶ ἀετός.

Τὰ διπέρθερον 41, 42 καὶ 43 ἀποσπάσματα ἀπετέλουν μέρη ἑνὸς ὅλου μόνου κατὰ Λυκάμβα, οὗ ἐπιμύθιον ἥτο, διότι οἱ ἐπιορκοὶ τιμωροῦνται. Ἐν αὐτῷ ἡ μὲν ἀλώπηξ ὑποδηγοὶ αὐτὸν τὸν Ἀρχιλόχον, ὁ δὲ ἀετός τὸν ἐπιορκήσαντα καὶ παραβάντα τὴν περὶ Νεοβούλης ὑπόσχετιν αὗτοῦ Λυκάμβαν. (Πρόλ. ἐν 36 βίον Ἀρχιλόχου). Οἱ μῦθοι οὗτοι ὑπόκειται ως βάσις τοῦ πρώτου Αἰτωπείου ἔχοντος ὡδες:

«Ἄετός καὶ ἀλώπηξ φιλεῖν ἀλλήλους συνθέμενοι πλησίον ἔαυτῶν οἰκεῖν διέγνωσαν, βεβαίωσιν φιλίας τὴν συνήθειαν ποιούμενοι. Καὶ δὴ ὁ μὲν ἀναθάς ἐπὶ τι περίμηκες δένδρον ἐνεοττοποιήσατο· ἡ δὲ εἰσελθοῦσα εἰς τὸν ὑποκείμενον θάμνον ἔτεκεν. Ἐξελθούσης δέ ποτε αὐτῆς ἐπὶ νομῆν, ὁ ἀετός ἀπορῶν τροφῆς καταπτάς εἰς τὸν θάμνον καὶ τὰ γεννήματα ἀναρπάζας μετὰ τῶν αὐτοῦ νεοττῶν κατεθοινήσατο. Ἡ δὲ ἀλώπηξ ἐπανελθοῦσα, ώς ἔγνω τὸ πραχθέν, οὐ μᾶλλον ἐπὶ τῷ τῶν νεοττῶν θανάτῳ ἐλυπήθη, δισον ἐπὶ τῷ τῆς ἀμύνης ἀπόρῳ χερσαίᾳ γάρ οὖσα πτηγόν διώκειν ἥδυνάτει. Διὸ πόρρωθεν στᾶσα, διόνον τοῖς ἀσθενέσι καὶ ἀδυνάτοις ὑπολείπεται, τῷ ἐχθρῷ κατηράτο. Συνέδη δὲ τῷ ἀετῷ τῆς εἰς τὴν φιλίαν ἀσεβείας οὐκ εἰς μακρὰ δικηγορεῖται· θυόντων γάρ τινων αἴγα ἐπ' ἀγροῦ, καταπτάς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ σπλάγχνον ἐκ πυρὸς ἀνήγεκεν· οὐ κομισθέντος εἰς τὴν καλιάν, σφοδρὸς ἐμπεισών ἀνεμος ἐκ λεπτοῦ καὶ παλαιοῦ κάρφους λαμπρὰν φλόγα ἀνῆψε· καὶ διὰ τοῦτο οἱ καταφλεγθέντες νεοττοὶ (καὶ γάρ ἥσαν ἐπ' ἀπτῆγες, ἀτελεῖς) ἐπὶ τὴν γῆν κατέπεσον. Καὶ ἡ ἀλώπηξ προσδραμοῦσα ἐν ὅψει τοῦ ἀετοῦ πάντας αὐτοὺς κατέφαγε».

Περὶ τοῦ μέτρου ἵδε Παρόρτυμα ἐν Β'.

41. 1. *Αἴρος*: μῆθος. Παρὰ παλαιοῖς ὁ *αἴρος* ἡ μῆθος ἦτο συμβολική, πλαστή, διήγησις ἡ παραθολή, ἐξ ἡς ἔξαγεται κανών τις τοῦ βίου καὶ χωρὶς νὰ είναι ἐκπεφρασμένος δι’ ἐπεξηγήσεως (ἐπιμυθίου). Ἐρμηνεύετον δὲ ὅδε: “Υπάρχει μῆθος τις ἀνθρώπων, ὁ ἔξης. — ὡς ἄρ: : ὅτι δηλαδή.—*καλετός* : (*καλ-αἰετός*)=καὶ ἀετός.—*ξυνωνίην* : ιῶν. κοινωνίαν, φιλίαν.—3. *ἔμιξαν* : συνῆψαν.

42. 1. *Ορᾶς*: ὁ ἀετὸς σκάπτει τὴν ἀνωφελῶς ὀργιζομένην ἀλώπεκα δεικνύων τὴν ὑφῆλα κειμένην φωλεὰν αὐτοῦ.—*ἴν*’ ἔστι: ὅπου είναι, ποῦ είναι.—*πάγος*: βράχος.—2. *τρηχύς*: τραχύς, ἀνώμαλος.—*παλίγκοτος*: (*πάλιν-κότος*) ἐνεργητικῶς ἐνταῦθα=δ ἀνανεῶν τὴν δργήν, τὸ μίσος σου.—3. *ἐν φ*: ἐφ’ οὗ.—*ἔλαφοις*: ἀσήμαντον θεωρῶν. Πρβλ. 22, 7.

43. 1. Ἡ ἀλώπηξ ἀναφέρει τὰ παράπονα αὐτῆς πρὸς τὸν Δία, ῥίπτουσα, ὡς λέγομεν κοινῶς, τὸν ἀετὸν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τὸ διαπραχθὲν ἀνοσιούργημα.—*σὸν μὲν...* *κράτος*: σὸν μὲν ἔστι τὸ κράτος τοῦ οὐρανοῦ, σὺ μὲν κρατεῖς (*ἄρχεις*) ἐν οὐρανῷ.—2. *ἐπ’...δρᾶς*: ἐφορᾶς, ἐπιθλέπεις* τμῆσις.—3. *λεωργὰ*: κακούργα, ἀθέμιτα, ἀδικα. —*θεμιστά*: θεμιτά, δίκαια.—*σοὶ δὲ...μέλει*: σὺ φροντίζεις καὶ περὶ τῆς ὕδρεως τῶν θηρίων καὶ τῆς τιμωρίας αὐτῶν· ὅπει τὸ θηρίων είναι γενικὴ διποκειμενικὴ μὲν εἰς τὸ ὑβρις, ἀντικειμενικὴ δὲ εἰς τὸ δίκη.

44.

“Απόσπασμα ἐπιφδῶν ἀναφερομένων εἰς τὴν ὑπὸ Λυκάμβα ἀναίρεσιν τοῦ λόγου αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸν γάμον τῆς Νεοβούλης μετὰ τοῦ Ἀρχιλόχου.

1. *ποιον* ἐφράσω τόδε: τὸ πλῆρες θὰ ἦτο: «ποιόν ἔστι τόδε, ὁ ἐφράσω;»=ποιος συλλογισμὸς είναι οὗτος ἐδῶ, τὸν ὅποιον ἔκαμες; Πρβλ. τὸ Ὁμηρ. «ποιόν σε ἐπος φύγεν ἔρκος δδόντων;»—2. *σὰς παρήγειρε φρένας*: (*παραείρω*, δθεν καὶ τὸ *παρήγορος* ἐν 37, 5)=σ= ἐξεμυάλισε, διέστρεψε τὰς φρένας σου.—3. *ἥσ*: δι’ ὧν.—τὸ *πρὸν*: πρότερον.—*ἥρηρεισθα*: (ὑπερσ. τοῦ ἀραρίσκω)=ἥσσο ἀρμοδίως ἐφω-

διασμένος.—πολὺς... γέλως : πολὺ γελοίος.—4. φαίνεται : φαίνεσαι—

45.

‘Ο Σιμωνίδης αὐτος, ὁ Ιαμβογράφος καλούμενος κατ’ ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸν νεώτερον Σιμωνίδην τὸν μελοποιόν, κατήγετο ἐκ Σάμου· ἐπειδὴ δὲ δῆμος ὁ πατὴρ αὐτοῦ περὶ τὴν 20 Ὀλυμπιάδα ἔγαγεν εἰς Μινύαν τῆς Ἀμοργοῦ ἀποικίαν, ἵνα οἱ Σάμιοι ἐπεμπούσι τὴν νῆσον ταῦτην, τούτῳ δὲ παρηκολούθησε καὶ αὐτὸς καὶ ἐν Ἀμοργῷ ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου ἔζησεν, ὡνομάσθη Ἀμοργίνος· Ἡτο νεώτερος σύγχρονος Ἀρχιλόχου (ἀκμάσας περὶ τὸ 664 π. Χ.) καὶ δῆμοιος αὐτῷ κατὰ τὸ πνεῦμα, διότι καὶ τούτου ἡ ποίησις ἥτο, ὡς ἐκείνου, σατυρικὴ Ιαμβική, εἰ καὶ συγχρόνως ἔχει αὗτη καὶ χροιὰν παραινετικὴν καὶ γνωμικήν.

‘Ο Σιμωνίδης ἴσοσται πρὸς τὸν Ἀρχιλόχον κατὰ τὴν σατυρικὴν ὀξύτητα καὶ πικρίαν, κατὰ τἄλλα δὲ δῆμος εἶναι κατώτερος αὐτοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἐν τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει πάντοτε σκῶμμα, χρησιμεύοντι ταῦτα ὡς ἀπόδειξις, διτὶ δὲ παλαιοτέρᾳ Ιαμβικῇ ποίησις δὲν ἐνέμενεν ἀναγκαίως ἐν τοῖς σκῶμμασι. Γλώσσα αὐτοῦ εἶναι δὲ καθαρὰ ιωνική· τὰ τοῦ μέτρου δὲ δρα-ἐν Παραρτ. Β’.

Τὸ ύπερ ἀριθ. 45 ἀπόσπασμα εἴναι παραίνεσις τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν «περὶ ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν».

1. Α'. Γραμμ. *Ω παῖ* : οὐέ μου.—*τέλος* : τὴν ἔκβασιν.—*βαρύκτινος* : ὁ βαρέως κτυπῶν, ὁ βαρέως (ἰσχυρῶς) βροντῶν. Πρᾶλ. τὰ ‘Ομηρικὰ ἐρίγδουνπος, ἐριβρεμέτης κτλ.—*ὅσ* ἔστι : δοσα ὑπάρχουσιν (ἐν τῷ κόσμῳ).—*δηκη*, *θέλει* : ίων. δπως θέλει.—3. *νοῦς* : ἐννοεῖται *Διός* =ἡ διάνοια, ἡ σκέψις αὐτοῦ.—*οὐκ ἐπ* ἀνθρώποισι : οὐχὶ φανερά; ἀφανῆς τοῖς ἀνθρώποις.—*ἐπήμεροι* : ίων.=ἐφήμεροι.—4. ἡ *βοτά* : οἵα δὴ βοτά=ώς ζῷα πράγματι.—*οὐδὲν εἰδότες* : οὐδαμῶς εἰδότες.—5. *δηκως* : ίων. ἀντὶ δηκως=πῶς.—*ἐκτελευτήσει* : θ' ἀπὸ περατώσῃ (τί τέλος θὰ δώσῃ).—6. *κἀπιπειθείη* : καὶ ἐπιπειθείη=καὶ ἡ πεποιθησίς.—7. *ἀπρηκτον* δρμαίνοντας : ἄνευ ἀποτελέσματος

διαλογιζομένους. — 8. μένουσιν : περιμένουσιν. — ἐτέων περιτροπάς : περιόδους ἐτῶν. Πρᾶλ. τὸ ἐν Ἰλ. ψ. 834 «περιπλομένους ἐναυτούς». Τε ἐτέων κατὰ συνίζησιν. — 3. νέωτα : (νεο-Φέτα) τὸ νέον ἔτος. — οὐδεὶς βροτῶν : οὐδεὶς ὑπάρχει ἐκ τῶν ἀνθρώπων. — ὅστις οὐ δοκεῖ : (ἐαυτῷ) ὅστις δὲν νομίζει. — 10. ἵξεσθαι φλέων : ὅτι θὰ ἔλθη πλήρης. Το φλέων εἶναι μετοχὴ τοῦ ρήμ. φλέω=γέμω, είμαι πλήρης ἐξ ἀφθονίας τινός, κατάμεστος, φορτωμένος. — πλούτῳ τε καραθοῖσιν : ἀπὸ πλοῦτον καὶ ἀγαθά. ὅτι δηλαδὴ θὰ κινήσηται χρήματα καὶ ἀγαθά. — 11. φθάνει... λαβόν. προφθάνει καὶ καταλαμβάνει. — ἀξηλον : τὸ ἀξήλευτον, τὸ ὄποιον οὐδεὶς ζηλεύει. — 12. πρὸιν τέρῳ, ἵηηται : πρὶν φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα (τῶν πόνων αὗτοῦ). — δύστηνοι... νοῦσοι : ἀποτρόπαιοι νάσοι. — 13. τοὺς δ' Ἀρει δεδμημένους : ἀλλούς δὲ καταβεβλημένους ὑπὸ τοῦ Ἀρεως. — 14. μελαίνης ὑπὸ χθονός : ὑποκάτω τῆς μαύρης γῆς. — 15. οἱ δ' ἐν...θυγήσκονοισιν : ἄλλοι δ' ἀποθηγήσκονοιν ἐν θαλάσσῃ Πρᾶλ. 9, 9. — λαίλαπι : ὑπὸ λαϊλαπος, ἀνεμοστροβίλου. — κλονεύμενοι : κλονούμενοι, ἄνω καὶ κάτω φερόμενοι. — 16. πορφυρῆς ἀλός : τῆς κυριαιομένης θαλάσσης. ἐκ τοῦ πορφύρω=σφόδρα κινοῦμαι, κυμαίνομαι. — 17. εὗτ' ἄν... νοήσωνται : ὅταν ἐννοήσωσιν ὅτι κατέστησαν ἴκανοι. — εὖ... ζόειν : νὰ ζώσι καλῶς, ἀνεκτῶς. — 18. διγόνην ἄψαντο : κυρίως=ἀγχόνη γχάριν ἐκαυτῶν ἔδεσαν, ἀπέθανον ἀγχόνην ἀναρτήσαντες, ὅ=ἀπήγ-ξαντο. — δυστήνφρ μόρω : προσδιορίζει τὸ διγόνην ἄψαντο, διότι τοῦτο ισοδιναμεῖ μιᾷ λέξει ἀπήγξαντο=ἀπήγξαντο ἀπαισίφ θανάτῳ, απαγ-χονισθέντες ἀπέθανον ἀπαισίον θάνατον. — 19. καῦτάγρετοι : (καὶ-αὐτάγρετοι, ὃ ἐκ τοῦ αὐτὸς-διγρέω) = αὐθαιρέτως, ἐκουσίως, ἐκόν-τες. — λείπονται : καταλείπουσι. — 20. κακῶν ἄπ' οὐδέν : οὐδὲν τῶν κακῶν ἄπεστι, λείπει. — μυρίαι : ἀπειροι, ἀναριθμητοι. — 21. κῆρες : τρόποι θανάτου. — κάνεπίφραστοι : (καὶ-ἀνεπίφραστοι) = καὶ ἀπρο-θόκητοι. — δύαι : (δύη). διυστιχίαι. — 22. πήματα : παθήματα, συμ-φοραί. — ἔστιν : ὑπάρχουσι. — πιθοίατο : πίθοιντο ἀν ἥθελον πεισθῆ εἰς ἐμὲ (οἱ ἀνθρωποι). — 23. οὐκ ἄν... ἐρῶμεν : δὲν ἥθελομεν ἀγαπᾶ, δὲν ἥθελομεν ἐπιθυμεῖ σφοδρῶς, δὲν ἥθελομεν ἐπισύρει (κακά). Ο δὲν ἥθελομεν ἐπιθυμεῖ σφοδρῶς, δὲν ἥθελομεν ἐπισύρει (κακά). Ο ποιητὴς ἐνταῦθα συγκαταλέγει καὶ ἔατόν, διότι καὶ αὐτὸς ἀνθρω-

πος.—24. οὐδ'...αἰκιζοίμεθα : οὐδὲ ἡθέλομεν βασανίζεσθαι, οὐδὲ θὰ
ἐνασκνιζόμεθα.—ἔχοντες θυμόν : στρέψοντες τὸν νοῦν.—ἐπ' ἀλγεσιν
κακοῖς : εἰς ἐπιμόχθους φροντίδας.

46.

Ο Σδλων ἐνταῦθα εἰσάγει ἀντιπολιτευόμενόν τινα ὅγμαγωγόν,
μεμφόμενον αὐτὸν ὡς ἀνόητον, διότι, ἐνῷ τηλικαύτην ἐκτήσατο
πολιτικὴν δύναμιν ὡς νομοθέτης, δὲν ἐγένετο τύραννος. Ήερὶ τοῦ
μέτρου ἵδε Παράρτημα ἐν Γ'.

Α'.**Γραμμ.** οὐκ ἔφν : δὲν ἐπλάσθη ἐκ φύσεως.—βαθύφρων : (ἐκ
τοῦ βαθὺς καὶ φρήν) συνετός.—βουλήεις : νοήμων.—2. διδόντος :
ἐναντ.μετοχή· ἐνῷ ἔδιδεν.—ἔσθλοι : ἀγαθά.—3. περιβαλλόν : περι-
κλείσας (διὰ δικτύου).⁹ Η εἰκὼν ἀπὸ τῶν ἀλιέσιν.—ἄγραν : νοεῖ τὴν
τυραννίδα.—ἀγασθείς : ἐκπλαγείς.—ἐπέσπασεν : ἔσυρεν ἐπάνω.—4.
ἀποσφαλεῖς θυμοῦ τε καὶ φρενῶν : ἀποβαλλόν (χάσας) τὸ θάρρος καὶ
τὸν νοῦν του. Μετὰ γενικῆς, ὡς ἀπομακρύνσεως σημαντικόν, ἐπειδὴ
τὸ ἀποσφάλλω σημαίνει κυρίως ἀπομακρύνω, παρασύρω τινὰ τῆς
δόσοῦ.—άμαρτῇ : συγχρόνως.—5. ἥθελον γάρ κεν : ὡς ὑπόθεσιν νόη-
σου τὸ «εἴ μοι δυνατὸν ἦν».—κρατήσας : ἀφ' οὗ ὑπερισχύσω, γίνω
κύριος.—λαβάνοι : ἀφ' οὗ λάβω. ¹⁰ Ασυνδέτως, διότι ἡ μία μετοχὴ
προσδιορίζει τὴν ἄλλην.—6. τυραννεύσας : καὶ γίνω τύραννος.—
μοῦνον: μόνον.—7. ἀσκός... δεδάρθαι : νὰ εἰμαι δεδαρμένος ἀσκός,
νὰ ἐκδαρῶ οὕτως, ὥστε νὰ γίνω ἀσκός (ἡ δορά μοι δηλαδή). Τὸ κα-
τηγ. **ἀσκός** κατὰ πρόληφιν, ὡς λέγεται καὶ ποιῶ τινα ταμίην, διδά-
σκω τινὰ ἱππέα κ.λ.—καπιτετρίφθαι γένος: καὶ νὰ ἐξαφανισθῶ κατὰ
τὸ γένος, νὰ ἐξαφανισθῇ ἡ γενεά μου.—8. γῆς... πατρίδος : συνα-
πτέα ταῦτα· τῆς γῆς τῶν πατέρων μου, τῆς πατρικῆς μου γῆς, τῆς
πατρίδος.—9. β. ἀμειλίχον : ἀμειλίκτου, σκληρᾶς βίας.—10. οὐ
καθηψάμην : δὲν ἥγγισα, δὲν ἔκαμον χρῆσιν. Σημειωτέον τὸ οὐ ἐπὶ¹¹
ὑποθέσεως.—μιάνας : τῷ καθάφασθαι· δτε ἥθελον μιάνει (εἰ καθη-
πτόμην δηλαδή).—11. αἰδεῦμαι= αἰδοῦμαι, ἐντρέπομαι, μετανοῶ.

—δοκέω : συνίζησις. Νόησον ἔμαυτῷ=γομίζω.—πλέον : περισσότερον, μᾶλλον.— νικήσειν : τῷ κλέσι.

Pola ἡ ανθράτιδα ιδέα ;— Ἐπιγραφή ;—

47.

Ἐνταῦθα ἀπαριθμεῖ ὁ Σόλων τὰ ποτελέσματα τῆς γομοθεσίας αὐτοῦ, ἵνα φιμώσῃ τοὺς κατ' αὐτοῦ λέγοντας. Περὶ τοῦ λαμβικοῦ αὐτῆς μέτρου ἴδε Παράρτημα ἐν Β.'

Α'. Γραμμ. 1. *Tῶν μὲν οὖνεκα* : ὧν μὲν ἔνεκα, ὅσων μὲν χάριν ἡ ἀπόδοσις εἰς τὸ τούτων τοῦ στίχου 2.—2. τί: ἀντικ. τοῦ τυχεῖν, ὃ σημαίνει κατορθοῦν· τί πρὶν τυχεῖν ἐπαυσάμην; τί πρὶν νὰ κατορθώσω ἡσύχασα; Ἡ ἀπόκρισις εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην εἶναι οὕτος ἐπαυσάμην δηλαδή, πρὶν τυχεῖν πάντων· δὲν ἡσύχασα, πρὶν νὰ κατορθώσω πάντα. Αποδείξεις δὲ τούτου τὰ ἔξης.—συμμαρτυροί... ἄν: δύναται νὰ μαρτυρῇ σὺν ἐμοί.— ἐν δ. χρόνον: ἐν τῷ δικαστηρίῳ τοῦ χρόνου, δηλαδή ἐν τῇ παρόδῳ τοῦ χρόνου, ἐν δοσῷ παρέρχεται ὁ χρόνος.— 4. *Ολυμπίων*: τῶν Ὀλυμπίων θεῶν.—5. *Γῆ*: ὑπὸ τὸ δύομα τῆς θεᾶς ἐννοεῖται ἄμα καὶ ἡ καθ' αὐτὸν γῆ, ὁ τόπος.—τῆς: ἡ.— 6. *Δνεῖλον*: ἀφήρεσα, ἐσήκωσα.—*δρόνος*: τὰς στήλας ἡ λίθους τῶν ὑποθηκῶν.—*πεπηγότας*: οἵτινες εἶχον πηχθῆ, στηθῆ πολλαχοῦ (διότι τὸ πλῆθος τῶν (Αθηναίων ἦτο κατάχρεων).—7. *πρόσθεν*: χρονικόν· πρότερον.—*δουλεύονος*: δούλη οὖσα (διὰ τὰ χρέα καὶ τὰς ὑποθήκας), ἐν φ πρότερον ἥτο δούλη.—8. *θεόκτιτον*: (θεὸς-κτίζω)=θεόκτιστον.— 9. *πραθέντας*: ἀδρ. τοῦ πιπράσκω παθητικός· πωληθέντας, οἱ ἐπωλήθησαν.—*ἐκδίκως*: ἔξω δίκης, ἀδίκως.— 10. *ἀναγκαίης* ὑπὸ χρειοῦς: ἔξω ἐπιτακτικῆς ἀνάγκης. Ἡ ὑπὸ τὸ ἀναγκαστικιόν.— 11. *φυγόντας*: γενομένους φυγάδας (ἴνα μὴ καταστῶσι δούλοι διὰ τὰ χρέα).—*οὐκέτ...έντας*: μὴ ὄμιλοῦντας πλέον τὴν Ἀττικὴν γλώσσαν.— 12. *ῶς ἀν...πλανωμένους*: αἰτιολογικόν· οὗτοι καὶ παρ' ἡμῖν νῦν λέγεται τὸ ὕστερον ἀντὶ τοῦ διότι λέγομεν π. χ. «ζῶν πιτωχός που εἶναι, δὲν τὸν καταδέχεται» ἀντὶ «διότι εἶναι πιτωχός».— 13. *δουλίην*: συνεσταλμένον χάριν τοῦ μέτρου.—

δεικέα : ἐπονείδιστον.—ἐνθάδ' αὐτοῦ : ἐν αὐταῖς ταῖς Ἀθήναις.—14. τρομευμένους : τρέμοντας, φοβουμένους.—ῆθη : τοὺς τρόπους.—15. ἔθηκα : κατέστησα.—κράτει νόμου : διὰ τῆς ισχύος τοῦ νόμου.—16. βίην τε καὶ δίκην : τὴν βίαν καὶ τὸ δίκαιον.—συναρμόσας : συνδυάσας.—17. διῆλθον : ἐπετέλεσα.—18. θ. ἔγοαιρα : νόμους ἔγραψα.—τῷ κακῷ τε κἀγαθῷ : ὑπὸ πολιτικὴν ἔννοιαν, ως καὶ παρὰ Θεόγνιδι, κείνται αἱ λέξεις αὗται· τῷ κακῷ = τῷ δημοκρατικῷ, τῷ πένητι, τῷ ἀνθρώπῳ τοῦ λαοῦ· ἀγαθῷ = τῷ ἀριστοκρατικῷ, τῷ πλούσιῳ, τῷ εὐγενεῖ.—20. κέντρον : κυρίως μὲν τὸ βούκεντρον, ἐνταῦθα δὲ δύμας μεταφυρικῶς δηλοῖ τὸν οἴκαν τῆς πολιτείας.—λαβῶν : ὑποθ. μετοχή.—21. κακοφραδής : κακά μελετῶν, κακόθουλος.—23. ἡρδανε : ἥσαν ἀρεστά.—24. τοῖσιν : κατὰ τούτων.—ἄτεροι : οἱ ἔτεροι, τὸ ἔτερον κόμμα.—φρασαίτο : φράσαιντο ἦθελον σκεφθῆ, διανοηθῆ.—25. ἔχηρώθη ἄγ : ἦθελε στεργηθῆ πολλοὶ δηλ. Ήτά ἐφονέύοντο.—26. ἀλκήν... ποιεύμενος : ἀμινόμενος· διότι τῶν κομμάτων αἱ ἀπαιτήσεις ἀπειροι.—27. ὁς : ἀποδοτέον εἰς τὸ λύκος.—ἐν κυσίν : ἐν μέτῳ κυνῶν.

B'. *Πραγματικά*: στ. 6. δρους : Οἱ παλαιοὶ δι^{τόνον} ἔλλειψιν ὅποθηκα φυλακείων συνήθιζον εἰς τὰ ἐνυπόθηκα κτήματα (ἀγρούς, οἰκίας) νὰ στήνωσι στήλας ἢ καὶ ἀπλοῦς λίθους δρθίους, ἐνεπιγράφους, εἰς οὓς ἦτο ἀναγεγραμμένον τίνι καὶ ἀντὶ πόσου χρηματικοῦ ποσοῦ ἦτο ὅποθηκεν μένον τὸ κτήμα. Οἱ λίθοι οὗτοι ἐλέγοντο δροι, διότι ἴδρυοντο εἰς τὰς γωνίας τῶν οἰκιῶν ἢ ἀγρῶν, ως καὶ τὰ ἐν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀγροῖς δρια. Τούτους ἀφήρεσεν ὁ Σόλων διὰ τῆς σεισχθείας.—11. φυγόντας : Γνωστόν, δτι πρὸ τοῦ Σόλωνος οἱ δφειλέται καθίσταντο δούλοι τῶν δανειστῶν (ὅν μὴ εἶχον νὰ πληρώσωσιν) καὶ αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα καὶ αἱ γυναικες αὐτῶν. Διὰ τούτο ἔφειγον.

48.

Τῶν ἀρχαιοτάτων ἀντιπροσώπων τῆς Αἰολικῆς μελικῆς ποιήσεως, δὲ εστι τῆς κατ^{τόνον} ἔξοχὴν μελικής, τοῦ ἄσματος, είναι ὁ Μυτιληναῖος Ἀλκαῖος, οὗ τὰ ποιήματα ῥίπτουσιν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀνεμοζά-

λην τούς κόσμους και τὴν ταραχὴν τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

Οὗτος ζήκει περὶ τὰ 625 π. Χ. ἀνήκων εἰς ἀριστοκρατικώτατον τῆς Μυτιλήνης οἴκον, ἀλλ', ως ἐκ τῶν σφέομένων ἀποσπασμάτων τῶν ἔργων αὐτοῦ καταφαίνεται, ἔξησε βίον πολυτάραχον καὶ πολυπαθῆ. Μετὰ τῶν ἀριστοκρατικῶν, συμμαχοῦντος αὐτοῖς καὶ τοῦ εἰς τοὺς ἑπτὰ σοφοὺς τῆς Ἑλλάδος διατερον καταταχθέντος Πιττακοῦ, ἐπολέμησε πρὸς τοὺς δημοκρατικούς, ἀλλ' ἡττηθεὶς ἐξωρίσθη καὶ γηναγκάσθη νὰ ζῆσῃ ἐπὶ τινα χρόνον ἐν τῇ ἔνη βίον πλάνητα διαπλεύσας τὴν τρικυμιώδη θάλασσαν μέχρι Αἰγύπτου. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ οἱ Πιττακὸς ἐξελέγη ὑπὸ τῶν Μυτιληναίων αἰσθαντος (δῆλον ὅτι διαιτητής, κριτής, ἄρχων), ὁ δὲ Ἀλκαῖος δισαρεστηθεὶς διὰ τοῦτο κηρύσσεται μετὰ τῶν ἄλλων εὐγενῶν κατ' αὐτοῦ καὶ πολεμεῖ πρὸς τὸν ἄλλοτε φίλον ώς πρὸς τύραννον οὐ μόνον διὰ τοῦ ἐίφους, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς λύρας· ἀλλ' οἱ Πιττακὸς σοφὸς καὶ μέτριος ὡς παρέσχεν αὐτῷ συγγνώμην. Τὰ δπλα τοῦ ποιητοῦ ἐδοκίμασε καὶ οἱ Μυρτίλος, πλὴν τούτου δὲ καὶ οἱ Αθηναῖοι, πρὸς οὓς οἱ Μυτιληναῖοι ἐπολέμησαν περὶ Σιγείου, διότι τοῦ πολέμου τούτου μετέσχε καὶ οἱ ποιητής. Ἡτο λοιπὸν οἱ Ἀλκαῖος ἀνήρ οὐ μόνον τῆς λύρας, ἀλλὰ καὶ τῶν δπλων.

Ποιήματα ἔγραψεν εἰς 10 βιβλία, ὅμοιους, πολιτικά (στασιωτικά), ἔρωτικά, συμποτικά ἢ παροίνια· τῶν τελευταίων τούτων μάλιστα ἔωρείται εἰς τῶν κυρίων ἀντιπροσώπων.

Οἱ Ἀλκαῖος ἐπενόησε τὴν σεμνὴν καὶ μεγαλοπρεπῆ ἀπὸ αὐτοῦ κληρίθεισαν ἀλκαῖκὴν στροφήν, χαρακτηριστικὸν δὲ αὐτοῦ είναι τὸ πάθος, ὃπερ ἔχουσι κοινὸν καὶ οἱ ἄλλοι Αἰολεῖς Λυρικοί· πλὴν τούτου δὲ ὅμως οἱ ποιητὴς ἔχει μεγαλοφυῖαν, βραχύτητα, ἥδυτητα μετὰ δεινότητος καὶ ἀκριβείας καὶ πλήθος εἰκόνων, ἐν γένει δὲ κατὰ τὴν ποιητικὴν ἀξίαν παραβάλλεται πρὸς τὸν Ὀμηρον.

Γλώσσα αὐτοῦ είναι ἡ Αἰολικὴ τῆς μικρᾶς Ασίας, ἥτις διὸ αὐτοῦ καὶ τῆς Σαπφοῦς ἀπέδη τὸ ὄργανον τῆς μελικῆς ποιήσεως.

Τὸ δὲ μέρος 48 ἀπόσπασμα εἰκονίζει τὸ οκάφος τῆς ποιητείας ἐν τρικυμίᾳ. Πρᾶλ. 32, 5.

Α'. Γραμμ. Στίχ. 1. Ἀσυνέτημι... στάσιν : τὸ μὲν στάσιν =

πανάστασιν, τὸ δὲ ἀσυνέτημι είναι ὁ αἰολικὸς τόπος τοῦ ἀσυνετῶ
==οῦ συνίγμι, δὲν ἐννοιω. Ὁ μεταπλασμὸς οὗτος τῶν συνγρημένων
ρήματων κατὰ τὰ εἰς-μί, ἀρχαιότατα ἐν τῇ Αἰολικῇ διαλέκτῳ ἀρξά-
μενος, είναι ἐν τῶν σπουδαιοτέρων χαρακτηριστικῶν τῆς γλώσσης τῶν
Αἰολέων. Πλὴν αὐτοῦ γενικὰ χαρακτηριστικὰ τῆς Αἰολικῆς καθόλου
είναι καὶ τὰ ἔξης :

α') Μεταχειρίζεται αὕτη χειλόφωνα ἀντὶ ὀδοντοφώνων, ἀν ταῦτα
προηλθον ἐξ ἀρχαιών οὐρανισκοφώνων καὶ ἔκειντο ἐν ἀρχῇ λέξεως,
εἴπετο δὲ μετ' αὐτὰ τὸ ε ἦ η π. χ. φὴρ ἀντὶ θήρ, πέτταρες ἀντὶ^{τέτταρες}, βελφὶν ἀντὶ δελφίν.

β') Ἡ Αἰολικὴ ἀφομοιοῖ τὰ τελικὰ σύμφωνα τῶν προθέσεων
(ἀποκοπομένων) πρὸς τὸ ἀρκτικὸν τῆς ἐπομένης λέξεως π. χ.
καδδύναμιν, κάμμιορε, ὑβράλλειν.

γ') Ποιεῖται χρῆσιν τοῦ ο καὶ ν (==ου) ἀντὶ τοῦ α καὶ ο καὶ
μάλιστα τοῦ ορ, ρο ἀντὶ αρ, ρα π. χ. σιροτός δολής, ἀλλυδιε,
δνυμα, βύθος κ. λ.

δ') Ἐχει ε ἀντὶ α ἐν τισι λέξεσι π. χ. κρέτος, θέρσος.

ε') Μεταπλάσει πολλὰ συνγρημένα ὕμματα εἰς τὰ εἰς μὶ καὶ
τὴν μετοχὴν τοῦ ἐνεργ. παρακρ. κατὰ τὴν βαρύτονον τοῦ ἐνετώτος,
οἵον δρημι ἀντὶ ὄρῳ, πεπληρώκοντα ἀντὶ πεπληρωκότα.

Ϛ') Ἐχει δοτικ. πληθ. τῶν τριτοκλίτων εἰς-εσσιν.

ζ') Ἐχει πατρωνυμικά εἰς ιος ἀντὶ γενικῆς π. χ. Φίλων Νι-
κίαος, πλὴν τῶν εἰς-δας.

Τῆς δὲ ἐν μικρῷ Ἀσίᾳ Αἰολικῆς, εἰς ᾧ ὑπάγεται καὶ ἡ τῆς
Λέσβου (ἡ γλώσσα δηλαδὴ τοῦ Ἀλκαιον καὶ τῆς Σαπφοῦς), χαρα-
κτηριστικὰ είναι τὰ ἔξης :

α') Ἐχει τὸ βαρύτονον : θέος, θῦμος, πόταμος.

β') Ἐχει αι καὶ οι ἀντὶ μακροῦ α καὶ ω (ἢ ον), ὅπου συνέθη
ἀντέκτασις πρὸ τοῦ νο : παῖσα, λέγοισα.

γ') Ἐχει τὴν φίλωσιν, δηλαδὴ τὴν ἀπώλειαν τοῦ δασέος πνεύ-
ματος : ψυμες, ἵππος, ἵστος.

δ') Διέσωσε τὸ ὄποτακτικὸν φωνῆν τῆς ἀρχαίας διφθόγγου νι :

λνίω, φυίω, πήλυι, ἐν τισι δὲ καὶ τὸ ὑποτακτικὸν υ τῆς αὐ καὶ ευ : ναῦος, ἔχενε.

ε') Διέσωσε τὰ διπλὰ ὑγρὰ ἢ ἔρρινα, ἀν ταῦτα προγήλθον ἐξ ἀφομοιώσεως ἔρρινου ἢ ὑγροῦ καὶ ἡμιφῶνος (σ, γ) καὶ τάναπαλιψ ἐξ ἀφομοιώσεως τοῦ σ ἢ γ πρὸς ὑγρὸν ἢ ἔρρινον : ἔστελλα, ἀέρω, ἔφθερρα, ἰμέρρει κ. λ.

ζ') Διέσωσε τὸ ττ, ππ, σσ, ἀν προγήλθον ἐξ ἀφομοιώσεως προηγούμενον δ πρὸς ἐπόμενον τ ἢ π : δττι, δππως ἢ καὶ ἐκ τῆς συγχωνεύσεως τ καὶ γ δσσον κ. λ.

ζ') Ἐπήρητε τὸ σδ ἀντὶ ζ : συρίσδες, Σδεύς.

η') Ἐχει τὴν πρόθεσιν ἀπὺ ἀντὶ τῆς ἀπὸ καὶ τὸ ἵα ἀντὶ μία.

θ') Τρέπει τὸ βραχὺ α εἰς ο οῖον· δν=ἀν=ἀνά, δνω=ἄνω.

Πλείω περὶ τῶν Ἑλληνικῶν διαλέκτων εὑρίσκει ὁ Βουλόμενος ἐν τοῖς Ἀκαδημεικοῖς Ἀναγνώσμασι τοῦ κ. Γ. Κ. Χατζιδάκι, δθεν καὶ ἡμεῖς ταῦτα παρελάθομεν.

Στίχ. 2. τὸ μὲν γάρ : διότι ἄλλο μέν.—ἔνθεν : ἀπ' ἐδῶ.—3. τὸ δ' : ἄλλο δέ.—ἄμμες : (αἰολ.) ἡμεῖς.—δν : ἀν=ἀνά.—4. φορήμεθα: φερόμεθα.—νᾶι. σὸν μελαίνα : σὸν μελαίνη νητί.—5. χείμωνι: ἀντὶ χειμῶνι=ἐκ τρικυμίας (πολὺ μεγάλης).—μοχθεῦντες: μοχθούντες, ὑποφέροντες.—6. περ...ἔχει : (τμῆσις)=περιέχει, περικαλόπτει.—ἄντιλος : κυρίως τὸ ἀκάθαρτον ὅδωρ τὸ ὑπάρχον ἐν τῷ κύτει τοῦ πλοίου, ἐπειτα δὲ καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα ἡ ἐν τρικυμίᾳ εἰσορμῶσα καὶ πληρῶσα τὸ κύτος τοῦ πλοίου.—ίστοπέδαν : τὴν ίστοπέδην εἴναι δ' αὕτη ἡ ἐν τῷ βάθει τοῦ κύτους ὁπή, εἰς ἣν εἰσέρχεται τοῦ ίστοῦ ὁ ποὺς πρὸς στερέωσιν.—λαῖφος : τὸ ίστιον, τὸ πανί.—πάν : πᾶν, δλον.—ζάδηλον: διάδηλον=διαφανές, διερρηγμένον, καθ' ὀλοκληρίαν ἐσχισμένον.—λάκιδες : λακίδες, ἥάκη· νοεῖται εἰσίν.—κατ' αὐτο: κατ' αὐτό, εἰς αὐτό.—9. χόλαισι : χάλαντι=χαλώσι=χαλαροῦνται. Τὸ χαλάω τίθεται καὶ οὐδετέρως καὶ παθητικῶς.—ἄγκυλαι: αἱ ἀγκύλαι=τὰ σχοινία (δι' ὧν εἴναι δεδεμέναι ἐπὶ τοῦ ίστοῦ αἱ κεραῖαι).—Τὸ μέτρον βλέπε ἐν Παραρτ. Ε'.—Πῶς ἐκφράζεται ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ ὁ ποιητὴς καὶ διατί ἄρα γε ;—

49.

Τὸ ἀπόσπασμα τοῦτο, καίπερ λελωβημένον, εῖναι κάλλιστον συμποτικὸν (παροίνιον).

Α'. 1. *Υει* : βρέχει. Περὶ τοῦ πνεύματος παράβαλε 48,1 (σημ.)—ἐκ δ' ὀράνω : ἐξ οὐρανοῦ δέ.—2. *χείμων* : χειμών (γίγνεται).—*πεπέγασιν* : ἔχουσι παγώσει.—*ὑδάτων ὁραῖ* : τὰ ὑδύματα τῶν ὕδάτων, τὰ ὕδατα.—3. *κάββαλλε* : κατάβαλλε, κατάπαυσον.—ἐπὶ μὲν *τίθεις* : (τιμῆσις)=ἐπιτιθεῖς μέν, ἀφ' ἐνὸς μὲν ἐπιθέτων.—4. ἐν δὲ *κέρναις* : (τιμῆσις)=ἐγκιρνᾶς δέ, ἐγκερανὺς δὲ (ἀφ' ἑτέρου δὲ κερνῶν ἐν τῷ κρατήρι).—5. *μέλιχρον* : μελιχρόν, γλυκόν.—*αὐτάρ* : δέ.—*δμψι κόρσα* : περὶ τὸν κρόταφον (περὶ τὴν κεφαλήν).—6. *μάλθακον* : μαλθακόν, μαλακόν. Περὶ τοῦ τόνου πρᾶλ. 48, 1 (σημ.)—*γνόφαλλον* (ἐκ τοῦ γνάμπιω, κνάμπιω, οὗτον καὶ γναφενς)=κνάφαλλον, ἔριον, μαλλί καὶ τὸ ἐξ αὐτοῦ προσκεφάλαιον. Τὸ μέτρον ἵδε ἐν Παραρτ. Ε'.—Τί λέγει ἐν περιλήψει ἐνταῦθα ὁ ποιητής ; —Ἐπιγραφή ;—

50.

Ο οῖνος πανδίλυπος.

1. *Οὖς χρὴ ἐπιτρέπειην* : Δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπωμεν, νὰ παραδίδωμεν. Τὸ ἐπιτρέπην αἰολιστὶ ἀντὶ ἐπιτρέπειν.—*κάνοισι θῦμον* : εἰς τὰ κακὰ (εἰς τὰς λόπας) τὴν ψυχὴν ἡμῶν. Περὶ τοῦ τόνου πρᾶλ. 48, 1 (σημ.)—2. *προκόψομεν...* οὐδεν : διότι οὐδὲν θὰ ὠφεληθῶμεν, οὐδὲν θὰ κερδίσωμεν.—*δσάμενοι*:=ἀτώμενοι=λυπούμενοι.—3. *Βόκχι* : Βάκχε. Ἡ ὄνομ. Βόκχις=Βάκχις, Βάκχος.—4. *ἔνει*, *καμένοις* : (ἀδρ. τοῦ φέρομαι) νοεῖται ἡμῖν=ἀφ' οὗ φέρωμεν, ἀφ' οὗ ἐναποθηκεύσωμεν (πρὸς ἡμετέραν χρῆσιν).—*μεθύσθην* :=μεθύσθηγαι=γὰ μεθυσθῶμεν. Περὶ τοῦ μέτρου ἵδε 49, 6 (σημ.).

Σύγχρονος τῷ Ἀλκαίῳ, νεωτέρα δὲ ὅμως αὐτοῦ κατά τι (περὶ τὸ 600 π. Χ.) ἦτο ἡ μεγίστη τῆς Ἑλλάδος ποιήτρια Σαπφώ (αιολιστὶ Ψάπφα) ή Σκαμανδρωνύμου, ή Λεσβία ἀηδῶν καὶ δεκάτη Μοῦσα καὶ θεία ἐπικληθείσα.

Ἐξ ἐπιφανοῦς οἶκου τῆς Λέσβου καταγομένη αὕτη είχεν ὑπαν-
δρευθή πλούσιόν τινα ἐξ Ἀνδρου καὶ ἐξ αὐτοῦ ἔτεκε τρυφερωτάτην,
ώς αὐτῇ ἔν τινι ποιήματι λέγει, καὶ ὄμοιαν πρὸς ἄνθος θυγατέρα
Κλητίδα (Κλειδα) ὀνομασθεῖσαν. Ἀλλ' ὁ ἐν τῇ γυναικωνίτιδι κτηγνώ-
δης βίος τῶν τότε γυναικῶν δὲν ἐφαίνετο λογικός οὐδὲ ἀνθρώπινος
εἰς τὴν ψυχὴν αὐτῆς, τῆς σπουδαιότατα μὲν πνευματικῶς ἀνεπτυγ-
μένης, πρὸς τὰ καλὰ δὲ καὶ τὰς Μούσας ἐνθουσιώσης, θίεν καταλύ-
σασα αὐτὸν καὶ μεταβαλοῦσα τὴν κατοικίαν αὐτῆς εἰς μουσοπόλιν
οἰκίαν ἐγένετο διδάσκαλος τῶν συγχρόνων αὐτῇ παρθένων (τῆς τε
Λέσβου καὶ τῆς ἀλλης Ἐλλάδος) καὶ ἐμπνέουσα εἰς αὐτὰς τὴν εἰς
τὰ γράμματα καὶ καθόλου πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ εὐγενὲς κλίσιν ἐδί-
δασκεν αὐτὰς τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν ἐν σχέσει μάλιστα πρὸς
θρησκευτικάς τινας λατρείας, ἀποθάσα ἐν Μυτιλήνῃ, τι ὑστερώτερον
ἐν Ἀθήναις ὁ Σωκράτης.

Τοῦτο ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τοὺς ὄστερον κωμικοὺς ποιητὰς, ὅπως
θυσηγμήσωσιν αὐτήν· ἀλλ᾽ ὅμως πάντα τὰ κατ' αὐτῆς διαδοθέντα
εἰσὶν ἀπολύτως φευδῆ, ώς ἀποδείκνυται καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ γνωρίσαν-
τος αὐτήν ³Αλκαίου, δστις δονομάζει αὐτὴν ἄγνην.

Πλὴν τούτων οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἡμῖν ἀσφαλῶς γνωστὸν οὔτε περὶ τοῦ βίου οὔτε περὶ τοῦ θανάτου αὐτῆς· πιθανολογεῖται μόνον, ὅτι ἀπέθανεν ὡδη ἔγκυον τοῦτος.

Περὶ τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν ἡ Σαπφώ ἀσχολουμένη ἔγραψεν ὅμινοις, ἐρωτικὰς ψόδας (ὅμεναιοῖς, ἐπιθαλάμια, γαμήλια), ἐλεγίας καὶ ἴαμβους εἰς 9 βιθλία, ἀλλὰ κυρίως διακρίνεται ὡς ἐξοχωτάτη ἀντιπρόσωπος τῆς ἐρωτικῆς μελικῆς ποιήσεως (τῶν ἐρωτικῶν ἄσμάτων).

¹Ἐν ταῖς φόδαις αὐτῆς ἔχει βαθύ, πύρινον πάθος, τρυφερότητα

καὶ μεγίστην χάριν. Ἡ γλώσσα αὐτῆς εἶναι ἀνθηρὰ καὶ εὔφωνος αἰολική. Οἱ ρύθμοις μαλακὸς καὶ χαρίεις. Ἀπὸ αὐτῆς δὲ ὠνομάσθη καὶ ἡ Σαπφικὴ στροφή. Παράδεις Παραρτ. κεφ. Ε'.

Διὰ τὰς ἀρετὰς ταύτας ἡ Σαπφὼ ἐδοξάσθη καὶ ἐτιμήθη τὰ μέγιστα. Τὰ ἄσματα αὐτῆς ἥδοντο ὑπὸ πάντων τῶν Ἑλλήνων, ὃ δὲ σοφὸς τῶν Ἀθηναίων νομοθέτης Σόλων, σύγχρονος αὐτῇ γενόμενος, λέγεται ὅτι, ὡς ἔκουσέ ποτε ἐν τινὶ συμποσίῳ ἄτυχα τι αὐτῆς ἀδόμενον, οὗτος κατεθέλχθη, ὥστε ἡθέλησε νῦν ἀπομνημονεύση αὐτός, πρὶν νῦν ἀπορθάνη, πράγματι δὲ καὶ ἀπεμνημόνευσεν. Τέλος οἱ Μοτιληναῖοι τιμῶντες αὐτὴν ἀπετέπωσαν τὴν μορφὴν αὐτῆς ἐπὶ τῶν ἀργυρῶν καὶ χαλκῶν αὐτῶν νομισμάτων, χαλκῆν δὲ αὐτῆς εἰκόνα ἔστησαν ἐν τῷ πρυτανείῳ. Καὶ ἐπὶ γλυπτῶν δὲ ἔτι λίθων ἦτο ἡ Σαπφὼ ἀπεικονισμένη.

Τὸ ὅπ' ἀριθ. 51 ποίημα αὐτῆς εἶναι φάδὴ εἰς Ἀφροδίτην ἐρωτικὴν ἔχουσαν ὑπόθεσιν.

Α'. Γραμμ. Στήχ. 1. ποικιλόθρον²: ἐπὶ πεποικιλμένου θρόνου καθημένη.—Ἀφροδίτα: αἰολιστὶ ὁ τόνος ἀναβιβάζεται. Πρᾶλ. 48, 1 (σημ.).—2. ποῖ Δίος: θύγατερ Διός.—δολόπλοκε: =δολοπλόκη=ἢ δόλους πλέκουσα, πανούργε. οὗτος ὀνομάζεται ὑπὸ τῶν παλαιῶν καὶ ὁ Ἐρως φυχαπάτης, φρενοληπτής, φρενοκλόπος.—λισσομαὶ: παρακαλῶ, ἵκετεύω.—3. μή με... δάμνα... θῦμον: μὴ κατάβαλλε (βασάνιζε) τὴν φυχήν μου. Τὸ δάμνα εἶναι προστ. τοῦ δαμνάω=δαμάζω, ὅπερ ἔχει καὶ τόπον δάμνημ.—ἄσαισι: δοτ. πληθ. τοῦ διση=διὰ στενοχωριῶν.—δηίασι: ἀνίασι, δῆ ἀνιῶν, λυπῶν. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ αἱ εἰς ο πρᾶλ. 48, 1 (σημ.).—4. πότνια: (θηλ. τοῦ πότις, πόσις)=δέσποινα.—5. τυῖδ³: =τηῆδε=ἐνταῦθα (τοπικῶς).—αἱ ποτα=ἄν ποτε.—κατέρωτα: (κράσις)=καὶ ἐτέρωθι=καὶ ἀλλαχοῦ.—6. τᾶς ἔμας αῦδως: τῆς ἐμῆς αὐδῆς, τῆς φωνῆς μου.—Ἄλισσα: ἀλισσα=ἀκούοντα.—πήλυν: ἐπίρρ. =τηλοῦ=μακράν.—7. ἔκλινες: εἰσγέκουσας.—πάτρος: τοῦ πατρός σου.—δόμον: τὴν κατοικίαν.—λίποισα: λιποῦσα=ἐγκαταλιποῦσα.—8. χρέοιον... ἀρμ⁴: χρυσοῦν ἄρμα.—9. ὑπασθενέασια: =ὑποζεύξασα.—κάλοι... δὲ ὕκεες στροῦθοι: καλοὶ δέ, ὧκεις στροῦθοι=ώραιοι δέ, ταχεῖς στροῦθοι.—

σ' ἄγον : ἥγόν σε, σὲ ὠδήγουν, ἔσυρον τὸ ἄρμα σου.—10. περὶ γᾶς : ὑπὲρ γῆς=ὑπεράνω τῆς μελ. γῆς. Πρθλ. 54δίς, 3.—11. πύκνα πτέρῳ : πυκνὰ πτερά.—δίννεντες : = δινέοντες = ταχέως κινοῦντες.—ἀπ' ὕράνω : ἀπ' οὐρανοῦ.—12. αἴθερος διὰ μέσσω : διὰ μέσου τοῦ αἰθέρες.—13. αἴψα : ταχέως.—τύ : σύ.—μάκαρια : μακαρία. — 14. μειδιάσαιο² : μειδιάσασα· τὸ σύνηθες ἐπίθετον τῆς Ἀφροδίτης παρ³ Ὁμήρῳ είναι φιλομειδής, ώς φαιδράς καὶ φιλαρέσκου.—ἀθ. προσώπῳ : διὰ τοῦ ὄθναν.. προσώπου σου.—15. ἥρεο⁴ : ἥρεο=ἥρωτηρας. —διττο...πέπονθα :=τί ἔχω πάθει — δηῦτε : (δὴ αὗτε)=δὰ πάλιν. κῶττι : (καὶ διττο)=καὶ τί, καὶ διατί.—16. κάλημι : ἄλλος τύπος τοῦ καλέω· νοεῖται σέ=σὲ καλῶ. Πρθλ. 48, 1 (σημ.)—17. κῶττι ἔμφ : (συνίζησις)=καὶ διττο ἔμφ. Τὸ κῶττι συναπτέον τῷ θέλω=καὶ τί θέλω.—γένεσθαι : = γενέσθαι=νὰ γίνη (νὰ κάμης). + 18. ἔμφ...μαινόλα θύμφ : τὴν ἔμφ περιπαθεὶ ψυχῆ, εἰς τὴν περιπαθῆ ψυχῆν μου.—τίνα : τὰ ἐν τοῖς εἰσαγωγικοῖς εἰς λόγοι τῆς Ἀφροδίτης είναι δὲ τὸ τίνα ἀντικ. τοῦ ἄγην, οὐ διποκείμενον ἡ αἵτ. Πειθω· ὥστε ἡ σειρὰ ἔσται ἥδε : τίνα...μαῖς ἄγην Πειθώ ἐς σὰν φιλότατα :=τίνα πάλιν ἐπιθυμεῖς νὰ ὀστηγῇ (δόδητήσῃ) ἡ Πειθώ εἰς τὴν φιλίαν σου, εἰς τὸν ἔρωτά σου ;—19. μαῖς : μᾶς = ἐπιθυμεῖς, θέλεις· τοῦ μέμασα.—ἄγην : ἄγειν.—20. Ψάπφρ⁵ : Ψάπφα (αἰολιστὶ =Σαπφοί). Ὄνομαστ. Ψάπφα καὶ Σάφφω. — ἀδικέει=ἀδικεῖ.—21. αἱ φεύγει=εἱ φεύγε=ἄν σε ἀποφεύγῃ. — διώξει:=θά σε κυνηγήσῃ.—22. αἱ μὴ δέκετ⁶ :=ἄν δὲν δέχεται.—23. αἱ μὴ φίλει : εἱ μὴ φίλει=ἄν μὴ σ' ἀγαπᾷ.—24. κωδὺ⁷ : (κράσις) καὶ οὐκ (ἐθέλουσαν)=καὶ χωρὶς νὰ θέλης.—25. λῦσον : ἀπάλλαξόν με.—χαλεπᾶν...μεριμνᾶν : χαλεπῶν μεριμνῶν = δυσχερῶν φροντίδων.—26. δσσα : δσσα. Η σειρὰ είναι : τέλεσον δέ μοι δσσα μοι θῦμος ἰμέρει τέλεσσαι = ἐκτέλεσσόν μοι δὲ δσσα ἡ ψυχή μου ἐπιθυμεῖ νὰ ἐκτελέσῃ. — 27. ἴμέρρει : ἴμετρει.—αὕτα : = αὐτή. — 28. ἔσσο : προστ. τοῦ εἰμι=ἔσσο, ἔσθι.

Πραγματικά : 9. Οἱ στρουθοὶ ἦσαν ίερὰ πτηγὰ τῆς Ἀφροδίτης ὃς καὶ αἱ περιστεραί.—18. Πειθώ : προσωποποίησις τῆς πειθοῦς, ἦν είχεν ἡ Ἀφροδίτη καὶ δι' ἥς ἔπειθε τοὺς ἀνθρώπους.

N. Μπαξεβανάνι, "Ελληνες Λυρικοὶ Έκδοσ. δ' 8

52.

Ο "Ιερος", εκ Ρηγίου τῆς Ἰταλίας, ἵτο σύγχρονος τοῦ τυράννου τῆς Σάμου Πολυκράτους, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ὄποιον καὶ ἔζησεν ἐπὶ τινα χρόνον. Η ἀκμὴ αὐτοῦ τίθεται περὶ τὸ 528 π. Χ., ὁ δὲ θάνατος καὶ ἡ μυθικὴ διήγησις περὶ τῶν γεράνων, ὅπὸ τῶν ὄποιων προυδόθησαν οἱ φονεῖς αὐτοῦ κατὰ τὴν ἑορτὴν τῶν Ἰσθμίων, εἰναὶ γνωστά, θίεν καὶ ἡ παροιμία «αἱ Ἱεράνοι γέρανοι»· τὸ εἰς αὐτὸν δημος ἐπίγραμμα λέγει, ὅτι ἀπέθηκεν ἐν τῇ πατρίδι του.

Τὰ ποιῆματ' αὐτοῦ ἥσαν διηγρημένα εἰς 7 βιβλία καὶ δωριστὶ γέραμμένα, ἀλλὰ δὲν διεσώθησαν, εἰμὶ μόνον ἀποσπάσματα. Τὰ πλεῖστα τῶν ποιημάτων τούτων ἥσαν ἐρωτικά, περίφημα διὰ τὸ ἐν αὐτοῖς μέγα ἐρωτικὸν πόρον καὶ τὸ ὑπέρμετρον πάθος. Δεῖγμα τούτων εἴναι τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα.

A'. Γραμματ.στιχ. 1. Ἡροι: δοτ. χρον. = ἐν ἔαρι, ἐν καιρῷ τοῦ ἔαρος, κατὰ τὸ ἔαρ.—Κυδ. μαλίδες: κυρίως αἱ κυδώνιαι μηλέαν κυδωνιγές. Ἐνταῦθα τὸ δένδρον ἀντὶ τοῦ ἐπ' αὐτοῦ καρποῦ = τὰ μικρὰ κυδώνια. Ἰδὲ κατωτέρω οἰνανθίδες.—2. ἀρδόμεναι: ποιιζόμενα (πίνοντα).—δοᾶν Ἐσπερίδων: γενικὴ τοῦ ἀρδόμεναι = ἐν τῶν ῥευμάτων τῶν Ἐσπερίδων.—3. ἦνα: τοπικ. = ὅπου.—παρθένων κᾶπος: (ἐστι) = ὅπου είναι ὁ κῆπος τῶν παρθένων (Ἐσπερίδων).—ἀκήρατος: ἀθικτος (ὅπου ποτὲ κανεὶς δὲν ἐπάτησε).—4. οἰνανθίδες: ὅποκορτοι οἰνάνθη. Κυρίως τὸ πρώτον βλάστημα (μπουμπούκι) τοῦ κλήρου τῆς ἀμπέλου, τὸ ὄποιον περικλείεται φύλλα καὶ ἄνθη. Ἐνταῦθα τὰ ἄνθη τῆς ἀμπέλου, τὰ σταφύλια.—5. ἔρνος: βλαστός.—σκιεροῦς οἰναρέοις ὕψῃ ἔρνεσιν: ὅποκάτω τῶν σκιερῶν φυλλοφόρων κλάδων τῆς ἀμπέλου.—6. θαλέθοισιν: = θαλέθορσι, θάλλουσιν.—ἔρος: ποιητ. ἀντὶ ἴρως.—7. κατάκοιτος: οὐδεμίαν ὥραν (ἐποχὴν) κοιμάται ἥσυχάζει.—ἄθ': ἄτε = ώς (ώς θρακικὸς βορρᾶς). φλέγων: τὸ φλέγω σημαίνει καίω, ἀλλ' ἐπὶ ἀνέμου = γίνομαι σφοδρός, σφοδροῦ νομαί. ὅπὸ στεροπῆς φλέγων: σφοδρονόμενος (ὁ ὄποιος πνέει σφοδρότατα) ἐξ αἰτίας τῶν ἀστραπῶν. Ο ἐνικ. στεροπῆς ἀντὶ πληθυντοῦ = 8. δίσσων: (ἀσσων, ἄσττων) = πηδῶν, ἐξορμῶν.—παρὰ Κύπριδος:

ἐκ τῶν κόλπων τῆς Κύπριδος.—**ἀξαλέος** : ἔηραντικός, καυστικός.
ἀξαλέαις μανίαισιν : μετὰ μανιώδους καυστικότητος (διότι ὁ σφοδρὸς
βορρᾶς ἔηραίνει καὶ καίει τὰ φυτά).—9. **ἔρεμνός** : (ἔρεθος) σκο-
τεινός. — **ἀθαμβής** : ἀφοδος (ἀφόδως).—**πεδόθεν** : ἐκ πέδου, ἐκ
θεμελίων, βαθύτατα. — **ἐγκρατέως** : δινατά. — **ἄμ.** φρένας : τὸν
νοῦν μου.

B'. **Πραγματικά** : μαλίς : μηλίς, μηλίτσα.—**Κυδώνιαι** : ἐκ τῆς
πατρίδος των Κυδωνίας τῆς Κρήτης.—2. **Ἐσπερίδων** : αὔταις ἡσαν
θυγατέρες τοῦ Ἐσπέρου καὶ τῆς Νοκτὸς κατοικοῦσαι κατὰ τὸν μό-
θον ἐπὶ τινος νήσου τοῦ Ὡκεανοῦ πρὸς τὴν ἐσπερίαν (δυτικὴν)
ἄκραν τοῦ κόσμου καὶ φυλάττουσαι τὸν περίφημον κήπον τῶν χρυ-
σῶν μήλων. Ἐλέγοντο 3 τὸν ἀριθμόν. Κατ' ἄλλους ὅμως ἡσαν θυ-
γατέρες τοῦ Ἀτλαντος, 7 τὸν ἀριθμόν. Τὰ χρυσᾶ μῆλα τῶν Ἐσπε-
ρίδων ἦσαν τὰ κυδώνια, τὰ ὅποια ἡ Γῆ ἐχάρισεν εἰς τὸν Δία καὶ
τὴν Ἡραν κατὰ τοὺς γάμους αὐτῶν τελεσθέντας εἰς τὰς δυτικὰς
ἐσχατιὰς τῆς γῆς.—5. **οἰνάρεον ἔρνος** : ὁ φυλλοφόρος βλαστὸς τῆς
ἄμπελου (ἐκ τοῦ οἴναρον=φύλλον ἀμπέλου).—6. ὑπὸ σιεροπῆς φλέ-
γων : ἔχει παρατηρηθῆ, ὅτι, ὅταν ἀστράπτῃ, ὁ βορρᾶς γίνεται
σφοδρότατος.—8. **Κύπρις** : ἡ Ἀφροδίτη ὡς λατρευομένη ἐν Κύπρῳ.
Ο Ἐρως ὡς ὑπηρέτης αὐτῆς παρίσταται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὅτι
ἔσορμῷ ἐκ τῶν κόλπων αὐτῆς. Εἰκονίζεται δὲ συνήθως οὗτος ὡς παῖς
ώραιος, πτερωτός (ἀγγελάκι), φέρων τόξον καὶ φαρέτραν μετὰ βε-
λῶν ἢ κρατών ἀντημένην δᾶδα, ὡς καίων τὰς καρδίας.

G'. Τίς ἡ ἔννοια τοῦ ποιήματος ;—Ποίαν εἰκόνα φέρει ἐνταῦθα
ὁ ποιητής ; — **Ἐπιγραφή** ;—

53.

Ψάλτης τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ οἴνου ἡτο καὶ ὁ Ἰων λυρικὸς Ἀνα-
κρέων ὁ Τήιος. Παῖς ἔτι ὄν, ὅτε ὁ στρατηγὸς τοῦ Κύρου Ἀρπαγὸς¹
ὑπέτασσε τὰς ἐν Ἀσίᾳ Ἑλληνίδας πόλεις, κατέψυγε μετὰ τῶν ἄι-
λων Τήιων εἰς Ἀθόηρα τῆς Θράκης (περὶ τὸ 547 π. Χ.), ἐκεῖθεν
δὲ μετέθη βαστερον εἰς Σάμον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ τυράννου Πολυκρά-

τούς, ἔνθα διέτριψε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, συμβάντος τῷ 522^ο. Μετὰ τοῦτο προσεκλήθη εἰς Ἀθήνας δπὸ τοῦ Πεισιστρατίδου Ἰππάρχου, ὅστις ἡγάπα γὰρ ἔχη περὶ ἑαυτὸν τοὺς ἐπισημοτάτους τῶν τότε ποιητῶν καὶ λογίων, ἀλλὰ μετὰ τὸν φόνον αὐτοῦ καὶ τὴν ἔξωσιν τῶν Πεισιστρατιδῶν ἀνεχώρησεν ἐξ Ἀθηνῶν ὁ ποιητὴς διαγαγὼν τὰ λοιπὰ τοῦ βίου, ὡς φαίνεται, ἐν Τέφρᾳ καὶ ἀποθανὼν ἐκεῖ ἐν ἡλικίᾳ 85 ἐτῶν τῷ 476 π. Χ.

Ἐγραφεν ὕμνους, ἐρωτικά, παροίνια, λάμβους, τροχαῖος καὶ ἐλεγεῖα· ἀλλ᾽ εἶναι κυρίως αὐλικὸς ἐρωτικὸς ποιητής.

Τῶν ἔργων αὐτοῦ ὀλίγα διεσώθησαν· φέρονται δὲ ὕμως πλὴν αὐτῶν καὶ 65 ἄλλα ποιῆματα, τὰ ὅποια ἐκ τε τοῦ λίαν παιγνιώδους αἵτῶν καὶ τῆς μεταγενεστέρας γλώσσας νόθῳ δικαίῳς ἐθεωρήθησαν καὶ διακρίνονται δπὸ τὸ ὄνομα Ἀρακρεόντεια.

Ἐν τῷ δπὸ ἀριθ. 53 ἵκετεῖται τὴν Ἀρτεμιν ὁ ποιητὴς γονιζλινὴς γὰρ παραστῇ αὐτῷ εὑμενής. Τὸ μέτρον αὐτοῦ ἴδε ἐν Παραρτεφ, Ε', 53.

Α'. *Γραμμ. 1. Γοννοῦμαι* : (γοννόδομαι, ἐκ τοῦ γόνου) = γονυκλινὴς. ἵκετεύω σε.—*ἐλαφηβόλε* : (ἔλαφος-βάλλω) = ἐλαφοκότονες, θηρεύτρια τῶν ἐλάφων. — 2. *παῖ Διός* : πρᾶλ. 51, 2 καὶ 15, 1.—*ἀγροίων* : ἡ σετρὰ εἶναι : Ἀρτεμι, δέσποινα ἀγρίων θηρῶν.—3 *θηρῶν* : θηρίων. —4. *ἴκεν* : ίκου = ἐλθέ. —*ἐπὶ Ληθ. δίνησοι* : παρὰ τὰ ρέματα τοῦ Ληθαίου.—5. *θρασυκαρδίων* : τολμηρῶν.—6. *ἐσκατόρα* : (εἰσκαθόρα) = ἐπίβλεπε.—*χαίρουσα* : χαίρουσα, εὐμενής.—*ἀτημέρους* : ἀγρίους.—8. *πολιήτιας* : πολίτιας.

Β'. *Πραγματικά*: στ. 3. *Δηθαῖος* : εἶναι παραπόταμος τοῦ ἐν Ιωνίᾳ ποταμοῦ Μαιάνδρου παρὰ τὴν Μαγνησίαν, ἦτις καὶ ναὸν εἶχεν Ἀρτέμιδος ἐπίσημον, οὗ τὰ ἐρείπια σφέζονται. "Ωστε πόλις νοεῖται ἡ Μαγνησία αὕτη.

54.

Ἐν τῇ φδῇ ταύτῃ θρηγεῖ ὁ ποιητὴς διὰ τὸ ἐπερχόμενον γῆρας. Τὸ μέτρον ἴδε ἐν Παραρτεφ, Ε', 54.

Α'. 1. ήμιν: ἡμῖν=ἡμῶν.—κάρη: ἡ κόμη (κατὰ μετωνυμίαν).—
2. ήβη: νεότης.—οὐκέθ... πάχα: οὐκέτι πάρεστι, δὲν είναι πα-
ρουσια πλέον.—γηραλέοι: τρισδλλαδον κατὰ συνίζησιν, νοείται δὲ
εἰσιν.—3. γλυκεροῦ ..βιότου: τοῦ δὲ γλυκέος βίου, τῆς δὲ γλυκείας
ζωῆς.—πολλός: πολύς.—οὐκέτι...λέλειπται: δὲν ἔχει ύπολειφθῇ
πλέον.—4. ἀνασταλύζω: ἀναστενάζω, κλαίω.—θαμά: συγνά.—
δεδοικός: ἐπειδὴ φοδοῦμαι (τὸν Τάρταρον).—5. ἐστὶ δεινός μυχός:
(διότι) είναι φοδερός μυχός (ὁ Τάρταρος).—⁶Αἴδεω: τοῦ Ἀδον.
Πρόφερε δὲ κατὰ συνίζησιν.—ἀργαλέη: (συνίζησις)=δυσχερής.—
7. κάθοδος: κατάβασις.—καὶ γὰρ ἐτοῖμον: (ἐστι)=διότι είναι
ἐτοιμον αἰτιολογεῖ δὲ τὸ ἀργαλέη.—καταβάντι: δταν καταβῆ τις.
—μηδ ἀναβῆναι: νὰ μὴ ἀναβῇ. Τὸ μὴ κατὰ συνίζησιν μετὰ τῆς
ἐπομένης συλλαβῆς.

54 δίς.

Καθ' ὃν χρόνον ἀνεφάνη ἡ αἰολικὴ λυρική, δηλ. τὸ ἀσμα, ἀνε-
πτύσσετο καὶ ἡ δωρικὴ λυρική, δηλ. τὸ μετὰ χοροῦ ἀσμα, ἐν ταῖς
δωρικαῖς πόλεσι. Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ ἀσμα τοῦτο αἱ ῥήθεισαι πό-
λεις ἐν καιρῷ ἑορτῶν καὶ πανηγύρεων, καθ' ᾧ χορὸς ἀσκούμενος ἔ-
ψαλε πρὸ τοῦ βαμοῦ τοῦ θεοῦ χορεύων ἄμα. Κατὰ τὴν καταγωγὴν
αὗτῆς ἡ ποίησις αὕτη ἔχει καὶ τὴν γλώσσαν δωρικήν.

Τῆς δωρικῆς μελικῆς, τοῦτ' ἔστι τῆς χορικῆς λυρικῆς ποιήσεως,
ἀρχαιότατος ἀντιπρόσωπος είναι ὁ περὶ τὰ 650 π.Χ. ἀκμάσας Ἀλ-
κμάν. Οὗτος καίπερ ἐκ Σάρδεων τῆς Λυδίας καταγόμενος ἔζησεν
ζῆσεν ἐν Σπάρτῃ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὡς δούλος, ἔπειτα δὲ ἀπελευθερω-
θεὶς ὡς πολίτης. Λεπτομερείας περὶ τοῦ βίου ^{τοῦ} αὗτοῦ δυστυχῶς δὲν
ἔχομεν· τοῦτο μόνον γινώσκομεν, ὅτι ὁ Ἀλκμάν διεκόσμησε τεχνικῶς
ἐν Σπάρτῃ τὴν μουσικὴν καὶ δρχητικὴν πρώτος αὗτὸς εἰσαγαγὼν
εἰς τὰ μετ' ὀρχήσεως ποιήματα τὴν στροφήν. (^{τοῦ} Ιδὲ παρατ. Ε'). Ἐν
ταῖς ποικιλαῖς τοῦ μέλους μορφαῖς ὁ ποιητὴς οὗτος ῥῆξικέλευθος γε-
νόμενος ἔγραψεν διηγημάτων, παιᾶνας, παρθένεια, προσόδια κλπ. ἐν ἐξ
ὅλῳ βιβλίοις. Τούτων τὰ παρθένεια ἦσαν ἀσματα ἀδόμενα ύπὸ παρ-

θένων ἔχουσῶν τὸν ποιητὴν χορηγὸν καὶ χοροδιδάσκαλον, τὰ δὲ προ^το^ν σόδια γέδοντο πρὸς αὐλόν, καθ' ἥν ὥραν προσήρχοντο οἱ παλαιοὶ εἰς τοὺς ναοὺς ἢ τοὺς βωμοὺς ἐν ἕορταις.

Χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ είναι ὅτι εἶχε μικρὰς στροφάς, ὡς οἱ Αἰολεῖς ποιηταί, ὅτι εἶχεν αἰολισμοὺς ἐν τῇ δωρικῇ αὐτοῦ διαλέκτῳ τρὸς μάλαξιν τῆς σκληρότητος αὐτῆς καὶ ὅτι ἡ δπόθεσις τῶν ποιη^τράτων αὐτοῦ ἦτο ἐν πολλοῖς ἐρωτική· τὰ ποιῆματα δὲ αὐτοῦ, ἐπειδὴ γάρ ταν ἀπεικόνισις τοῦ εὐθύμου ἴδιωτικοῦ βίου, ἐγένοντο ἐθνικὸν κτῆμα καὶ διετηροῦντο ἐν τῇ μνήμῃ τοῦ Ἐθνους ἐπὶ δύο αἰώνας ζωηρά.

Ἐν τῷ ὑπ^ο ἀριθ.⁵⁴ δις ἀποσπάσματι περιγράφεται ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ

ἡ ἡρεμία τῆς νυκτός.

1. Ἔνδονοιν : προσωποίησις γάριν ζωηρότητος.—2. πρόωνες : (π ὁν=πᾶν τὸ προέχον καὶ μάλιστα εἰς τὴν θάλασσαν)=ἀκρωτήρια.—3. φῦλα θ' ἐρπετά : καὶ φῦλα ζῷων, πλήθη ζῷων· ἡ λέξις ἐρπετδή σημαίνει πᾶν ἔμψυχον καὶ κινούμενον, πᾶν ζῷον. Πρβλ. Ὁδ. δ, 418 «ὅσος ἐπὶ γαιαν ἐρπετὰ γίγνονται» = ὅσα ζῷα ὑπάρχουσιν ἐπὶ τῇ γῇ. — τόσσα : ὅσα.—μέλαινα γαῖα : ἡ μέλαινα γῆ. Πρβλ. 45, 14 καὶ 37, 2. — 4. θῆρες τ' ὀρεσκῶσι : καὶ θηρία τὰ φωλεύοντα ἐν τοῖς ὄρεσι (τὰ δρεσκοῖται).—μελισσῶν : (δωριστὶ) τῶν μελισσῶν.—5. κυάδαλ : τὰ ζῷα.—ἐν βένθεσι : εἰς τὰ βάθη. — πορφυρέας ἄλος : τῆς ταραχώδους θαλάσσης. Πρβλ. 45, 16. Χαρακτηριστικὸν τῆς δωρικῆς διαλέκτου είναι ἡ χρῆσις τοῦ α ἀντὶ τοῦ η. — 6. οἰωνῶν φῦλα τανυπτερύγων : τὰ πλήθη τῶν τὰς πτέρυγας ἐκτεινάντων δρ^υνέων, τῶν πετώντων δρύνεων, τῶν πτηγῶν. Τὸ μέτρον ἰδεῖ ἐν Παραρ^ηκεφ. Ε', 54 δις.

Στησίχορος ὁ ἐξ Ἱμέρας τῆς Σικελίας ὑπῆρξεν εἰς τῶν σπουδῶν διαστάτων ποιητῶν τῆς χορικῆς λορικῆς. Πότε ἀκριβῶς ἔζη, δεν

δινάμεθα γὰ εἰπωμέν, φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ βίος αὐτοῦ πίπτει μεταξὺ τοῦ 660 καὶ 580 π. Χ. Γνωρίζομεν μόνον, ὅτι ἔζησεν 85 ἔτη καὶ ὅτι πρότερον ἐλέγετο Τειοίας, μετωνομάσθη δὲ Σιησίχορος, διότι πρώτος ἔστησε κιθαρῳδῶν χορόν.

σπάσματα ἐπώθησαν.
Τὸ δὲ ἀριθ. 55 ἀπόσπασμα είναι ἐκ τῆς «Γηρυονηίδος». Οἱ
Ἡρακλῆς, ως γνωστόν, εἰχε διαταχθῆ ὑπὸ Εὐρυθέως πλὴν ἄλλων
νὰ φέρῃ καὶ τὰς βοῦς Γηρυόνου. Ήτο δὲ ὁ Γηρυόνης τρικέφαλον
ἀνθρωπόμορφον τέρας οίκουν ἐν Ἑρυθείᾳ, νήσῳ κειμένη ἐν ταῖς
διπλικαῖς ἐσχατιαῖς τῆς γῆς. Βαδίζων ὁ Ἡρακλῆς πρὸς τὸ μέρας
ἐκεῖνο ἔφθασεν εἰς τὰ δρια Λιθόης καὶ Εόρώπης, ὅπου ἔστησε τὰς
φερωνύμους αὐτοῦ στήλας (πληγίσον τῶν Γαδείρων). ἐπειδὴ ὅμως
ἔφλέγετο ὑπὸ τοῦ κατ' ἐκείνα τὰ μέρη λίαν καυστικοῦ ἥλιου, ἤπει-
λησε τὸν ἥλιον διὰ τοῦ τόξου. Οἱ Ἀπόλλων τότε θαυμάσας τὴν
ἀνδρείαν τοῦ Ἡρωὸς ἔδωκεν εἰς αὐτὸν χρυσοῦν δέπας, διὰ τοῦ δροῖος
ὁ Ἡρακλῆς διεπέρασε τὸν Ὡκεανόν. Ἄφ' οὖ δ' ἐφόνευτε τὸν
Γηρυόνην καὶ ἔλαβε τὰς βοῦς αὐτοῦ, ἐπανελθὼν εἰς τὰς ἡρακλείοντας
στήλας ἀπέδωκε τὸ δέπας εἰς τὸν θεόν.

στήλας ἀπέδωκε το οεπάς εἰς τὸν οὐρανόν.
Α'. Αέλιος: ήέλιος, ηγλιος.—¹Υπεριονίδας: "Υπεριονίδης, δούλος
τοῦ (τιτάνος) Υπερίονος" (ἐκ τῆς ὑπὲρ καὶ τῆς ῥίζης τοῦ εἵματοῦ
τοῦ ἐπουρανίου=δούλου ράνιος.—δέπας: γεν. δέπας· ποτήριον
(χρήσιμον εἰς σπουδάς). ²Ενταῦθα τὸ χρυσοῦν ποτήριον, ἐν φ., ως ἐν

λέμενο, διέπλεεν ὁ ἥλιος τὸν Ὀκεανὸν ἐκ δυσμῶν πρὸς ἀνατολὰς κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτός. — ἔσκατερέβαινεν : κατέβαινε μέσα (εἰς τὸ δέπας). — 2. ὅφρα... ἀφίκουθ[?] : διατὶ εὐκτική ; — ποτὶ βένθεα : πρὸς τὰ βάθη. — ἔρεμνᾶς : σκοτεινῆς. — 4. κονυμίδιαν τ' ἄλοχον : καὶ τὴν κουριδίην, ἄλοχον, τὴν νόμιμον σύζυγον. — πάιδας : παιδας. — 5. δ δέ : ἐκεῖνος δέ. — πάις Διός : ἐπεξ. τοῦ δ δὲ=ό νίος τοῦ Διός, ὁ Ἡρακλῆς. — ἔβα : ἔθη=ύπηγεν, εἰσῆλθεν. — ποσοῦ : πεζῇ. — ἐς ἄλσος : εἰς τὸ οἴρων ὄάσος (ὅπου ἤσαν οἱ βόες).

55 δις.

Ποιητής τῆς καθολικῆς ρελικῆς ποιήσεως καὶ εἰς τῶν μεγίστων καὶ πολυμερεστάτων λυρικῶν ἦτο Σιμωνίδης ὁ Κείος. Υἱὸς Λεωπρέπους, περὶ τὸ 556 π. Χ. ἐν Ιουλίδι τῆς Κέω γεννηθείς, ηὗτος νὰ ἴδῃ τὰς μεγαλοπρεπεστάτας τῆς Ἐλληνικῆς Ἰστορίας σκηνάς, τὰ Μηδικά, καὶ μάλιστα γ' ἀποδῆ ὁ κατ' ἐξοχὴν αὐτῶν δμητητής καὶ ὁ λιγυφθογγότατος κῆρυξ.

Τὴν ποιητικὴν καὶ μουσικὴν παιδείαν ἐπαιδεύθη τὸ πρώτον ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, ἐν τῷ χορηγείῳ τῆς ἑτέρας τῆς Κέω πόλεως, Καρθαίας, δπου ἦτο ὁ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος· ἀλλ' ὅμως ἐπειτα ἐγένετο βαθύτατος γνώστης πάντων τῶν εἰδῶν τῶν Ἐλληνικῶν γραμμάτων καὶ ποιητής σπουδαιότατος ἀνεδείγθη.

Τῆς ἀξίας αὐτοῦ ἀνὰ τὴν Ἐλλάδα γνωστῆς γενομένης, ἐκαλεῖτο εἰς τὰς αὖλὰς τῶν φιλομούσων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τυράννων· οὗτω διέτριψεν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῷ Πεισιστρατίδῃ Ἰππάρχῳ ἐπὶ τινα ἔτη, μετὰ δὲ τὸν φόνον αὐτοῦ μετέβη εἰς Θεσσαλίαν πρὸς τοὺς Ἀλευάδας καὶ Σκοπάδας. Ἐκείθεν ἐπανηγλίθεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τὴν ἐν Μαραθώνι μάχην, ἐνίκησε δὲ ἐν ἀγῶνι τὸν Αἰσχύλον διὰ τῆς εἰς τοὺς ἐν Μαραθώνι πεσόντας ἐλεγείας αὐτοῦ καὶ δμητηρεν ἐπειτα καὶ τοὺς ἄλλους πρὸς τοὺς Μήδους ἀγῶνας διεξεγειών καὶ ἐπιγραμμάτων. Μετέβη μετὰ ταῦτα εἰς Σικελίαν πρὸς τὸν Τέρωνα· ἐκεὶ δὲ διέτριψε μέχρι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, εἰς ὃν ἐνεγκοντούτης (περὶ τὸ 466) ὑπέκυψε.

Τὰ ἔργα αὐτοῦ ἦσαν ἐλεγεῖαι, ἐπιγράμματα, ἐπίνικοι, ἐγκώμια, θύμοι, θρῆνοι, διθύραμβοι, σκόλια καὶ μικρότερα ἀλλα μελικὰ ἄσματα· διεσώθησαν δὲ τῶν μὲν ἐπιγραμμάτων πολλά, τῶν δὲ μελικῶν αὐτοῦ ποιημάτων ἀποσπάσματα· ἀλλ᾽ ἐν ἅπασι καταφαίνεται ἡ μεγίστη τοῦ ποιητοῦ φιλοπατρία, ἡ θαυμαστή τέχνη καὶ ἡ περὶ τὴν ποίησιν εὐχέρεια, δεξύτης καὶ γλαφυρότης.

Οἱ Σιμωνίδης ἤσκει τὴν ποίησιν οὐχὶ ἐξ ἀπλοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἀλλ᾽ ὡς τέχνην ἐπὶ χρήμασι, διὸ καὶ ὁ Σωκράτης περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν ὅτι ἐξύμνει τοὺς τυράννους οὐχ ἕκών, ἀλλ᾽ ἀναγκαζόμενος· ἥτο δὲ δῆμος μυημονικώτατος, ηδοκοίμησε περὶ πάντα τὰ εἰδῆ τῆς λυρικῆς καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ δοὺς εἰς τὴν ἐλεγείαν τὸν λυπηρὸν αὐτῆς χάρακτηρα.

Τούτου ἔνεκα καὶ διὰ τὴν πρακτικήν αὐτοῦ σοφίαν ἀνεγιγνώσκετο πολὺ ὑφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος, ἐτιμήθη, δύσον οὐδεὶς ἄλλος, δέπτης αὐτῆς καὶ ἀπέθη δ τῶν Ἑλλήνων ἐθνικὸς μελοποιός.

Ἡ γλωσσα αὐτοῦ εἶναι μικτή, ἔχουσα βάσιν τὴν ὁμηρικήν, μεμειγμένη δὲ δῆμος μετὰ τύπων αἰολικῶν καὶ δωρικῶν.

Τὸ δέπτης 55δίς ἄσμα εἶναι ἐγκώμιον τῶν ἐν Θερμοπόλαις πεσόντων.

Περὶ τοῦ μέτρου ἴδε Παταρτ. κεφ. Ε', 55 δίς.

1. Θανόντων : φονευθέντων, πεσόντων.—2. εὐκλεῆς μὲν ἀ τύχα : περίφημος μὲν ἡ τύχη, ὅτι δηλ. ἔπεσον ὑπὲρ πατρίδος. — καλὸς δὲ πότιμος : ὡραῖος δὲ ὁ θάνατος. Πρβλ. 2, 1.—3. βωμός : διότι ἐπὶ αὐτοῦ ἐτελοῦντο θυσίαι εἰς τοὺς πεσόντας ὡς εἰς ἥρωας. — πρὸ γάρων : ἀντὶ θρήνων.—μνᾶστις : μνῆστις=μνῆμη.—οἰκτος : ἡ λύπη. — ἔπαινος : νοεῖται γλγνεῖται.—4. ἐντάφιον : σάθανον.—5. δ πανδαμάτωρ : ὁ τὰ πάντα δαμάζων, καταστρέφων.—ἀμαυρώσεις : θάλαμαρψη, δύναται νὰ δαμαυρώσῃ, νὰ ἐκμηδενίσῃ.—6. σακός : σηκός, ιερὸς τόπος περίφρακτος, ιερὸν περίφραγμα, ιερόν, ἐνταῦθα δὲ τάφος. Είναι δὲ βραχυλογία ἀντὶ τοῦ : δῆς ὁ σακός, σακός ὃν ἀνδρῶν ἀγαθῶν (ἀνδρείων), οἰκέταν εἴλετο εὐδοξίαν Ἑλλάδος.—οἰκέταν : οἰκέτην=κάτοικον.—7. εἵλετο : ἐκτῆσάτο.—εὐδοξίαν Ἑλλάδος : τὴν δέξαν τῆς Ἑλλάδος· ἐν αὐτῷ δηλαδὴ κατέκησεν ἡ δόξα τῆς Ἑλ-

λάδος.—8. λελοιπός : ὅςτις ἔχει καταλίπει. Γνωστὸν δ' ὅτι ἐκεῖ
εἶχε ταφῆ καὶ ὁ Λεωνίδας.—9. δέναόν τε κλέος : καὶ αἰωνίαν
εὑκλειαν, αἰωνίαν δόξαν, αἰώνιον ὄνομα.

56.

Τὸ ἄσμα τοῦτο ἀπειθύνεται, καθ' ἂ λέγει ὁ Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ (XXVI), πρὸς τὸν τύραννον Σκόπαν, τὸν Κρέοντος υἱὸν τοῦ Θεσσαλοῦ· διυτιγάρως δ' ὅμως παρεδόθη ἡμῖν οὐχὶ πλήρες. Ἔν τοῖς σωφρομένοις στίχοις αὗτοῦ διδάσκει ὁ Σιμωνίδης, ὅτι δύσκολον εἶναι τῷ δυντι νὰ γίνῃ τις ἀνὴρ ἀγαθός.

Τὸ μέτρον βλέπε ἐν Παραρτ. κεφ. Ε', 56.

Α'.*Γραμματ.* 1. ἀλαθέως : ἀληθέως=τῇ ἀληθείᾳ, ἀληθῶς. Κατὰ Σωκράτη παρὰ Πλάτωνι (ἐν Πρωταγόρᾳ) τὸ ἀλαθέως εἶναι ὑπερβατὸν καὶ ἀναφέρεται εἰς τὸ χαλεπόν· ὅστε ἡ φυσικὴ σειρὰ τῶν λέξεων ἔσται ἡ ἔξιτης : ἀλαθέως ἐστὶ χαλεπὸν ἄνδρα ἀγαθὸν γενέσθαι=τῇ ἀληθείᾳ εἶναι δύσκολον νὰ γίνῃ τις ἀνὴρ ἀγαθός.—μέν : ἡ ἀπόδοσις αὗτοῦ ἦτο ἐν τοῖς μετὰ τὸν δεύτερον στίχον, ἡ διυτιγάρως δὲν διεσώθησαν. Ὅτι δὲ πράγματι ὑπάρχει χάσμα μετὰ τὸν στίχον τοῦτον μαρτυρεῖ τὸ παρὰ Πλάτωνι λεγόμενον, δτι ὁ νῦν 3 στίχος ἔρχεται προτόντος τοῦ ἄσματος διλίγον. Ἐλέγε δ' ἡ ἀπόδοσις αὗτη (πάλι οὐτά Πλάτωνα) τάδε : οἶόν τε μέντοι ἐπί γε χρόνον τινὰ γενέσθαι τινὰ ἀγαθόν· γενόμενον δὲ διαιμένειν ἀδύνατον.—2. τετράγωνον : μεταφορικῶς=τετράγωνος, τέλειος.—χερσίν : καὶ κατὰ τὰς χειρας καὶ κατὰ τοὺς πόδας καὶ κατὰ τὸν νοῦν (δπὸ πᾶσαν ἔποψιν).—τετυγμένον : (παθ. πρκμ.. τοῦ τεύχω)=κατεσκευασμένος, πεπλασμένος.—ἄνευ ψόγου : ἄφογος.—3. οὐδέ...νέμεται : οὐδὲ νομίζεται, οὐδὲ ἔχει.—μοι : κατὰ τὴν γνώμην μου.—ἔμμελέως : ἐμμελῶς, δρθῶς.—τὸ Πιττάκειον : τὸ ἥρτὸν τοῦ Πιττακοῦ. Περὶ Πιττακοῦ πρβλ. βίον Ἀλκαίου ἐν 48.—4. καίτοι : μετὰ μετοχῆς ποιητικῶς ἀντὶ καίπερ.—σοφοῦ παρὰ φωτός : παρὰ σοφοῦ φωτός, ἀνδρός· ἐκ μέρους σοφοῦ ἀνδρός.—φατ': κατὰ μὲν Πλάτωνα=φάτο=ἔφατο=εἰπεν (ὁ Πιττακὸς δηλαδή)· κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους=φατὶ=φησι

λέγει. "Οπως ἀν ἔχῃ, η αὐτή ἔννοια ἐξάγεται.—5. θεός : η σειρὰ είναι : θεὸς μάνος ἔχοι ἀν τοῦτο γέρας (προνόμιον). Πρβλ. καὶ τὸν Εὐαγγ. Ματθαίου λέγοντα ὅτι εἰπεν ὁ Χριστὸς (ἐν κεφ. ΙΘ', 17) : «Τι με λέγεις ἀγαθόν ; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἰς, ὁ Θεός». — ἄνδρα δ': ὑποκ. τοῦ ἔμμεναι=ἀνήρ δὲ (ἄνθρωπος δέ). Θεός».—ἄνδρα δ': ὑποκ. τοῦ ἔμμεναι=ἀνήρ δὲ (ἄνθρωπος δέ).
—6. δυ... καθάπολη πρὸς τὸ θεός.—οὐκ ἔστιν : δὲν είναι δυνατόν.—
μὴ οὐ... ἔμμεναι : μὴ οὐκ είναι=νὰ μὴ είναι. Ο πλεονασμὸς τῆς ἀρνήσεως διὰ τὸ ἀρνητικὸν οὐκ ἔστιν = ἀδύνατον. Προφέρεται δὲ ἀντίστησιν μὴ οὐ—κακόν :=κακός (κατηγορούμενον).—6. δυ... καθέλη:=δην ἀν καθέλη=ῶντινα ἀν καταβάλη.—δμάχανος συμφορά: ἀμήχανος συμφορά, καθ' ἡς οὐδεμία μηχανή, οὐδεὶς ὑπάρχει τρόπος ἀπαλλαγῆς.—7. πράξεις γὰρ εὖ : διότι ἀν ζήτελεν εὔτυχησε (νὰ παιδευθῇ καλῶς).—δγαθός : ἔστιν.—κακὸς δ': ἔστιν.—εἰ κακῶς : πράξεις=ἀν ζήτελε δυστυχήσει (νὰ μὴ παιδευθῇ καλῶς).—9. τοῦτο πλεῖστον : τὸ ἐπὶ πλεῖστον=ώς ἐπὶ τὸ πλεῖστον.—ἄριστοι : εἰσίν.—τούς κε : οὓς ἀν=ὅσους ἀν.—θ. φιλέωντι : θεοὶ φιλῶσιν, ἀγαπῶσιν. Τὸ θεοὶ=θεοὶ καὶ τὸ φιλέωντι=φιλέωντι. — 10. τοῦτονεν : τούτου ἔνεκα. — οὐποτ' ἔγδο... διζήμενος : οὐδέποτ' ἔγδο ζητῶν. — τὸ μὴ γενέσθαι δυνατόν : (ὑπερβατὸν) ἀντί : τὸ μὴ δυνατὸν γενέσθαι=τὸ μὴ δυνατὸν νὰ γένηται (τὸ ἀδύνατον), δηλαδὴ πανάμωμον ἄνθρωπον.—11. κενεὰν...μοῖρᾳν αἰῶνος βαλέω : κενὴν μοῖραν βίου βαλὼ=θὰ ρίψω (θὰ καταναλώσω) μέρος τοῦ βίου (μου) κενὸν (ἀσκόπως). "Ωτις τὸ κενεὰν είναι κατηγορ. κατὰ πρόληψιν. Τὸ βαλέω κατὰ συνίζησιν βαλέω.—εἰς ἄποροντον ἐλπίδα : εἰς ματαίαν ἐλπίδα (μάτην ἐλπίζων).—12. πανάμωμον ἄνθρωπον : ἐπεξήγ. τοῦ ἐλπίδα· μάτην δηλαδὴ ζητῶν πανάμωμον (πάντη ἄψογον) ἄνθρωπον.—δσοι : μάτην δηλαδὴ ζητῶν πανάμωμον (πάντη ἄψογον) ἄνθρωπον.—δσοι : λαμβάνομεν, ἐν πᾶσιν, δσοι = μεταξὺ πάντων, δσοι. — αἰνύμεθα : λαμβάνομεν, δρέπομεν, τρώγομεν. Πρβλ. Ἡλ. ζ, 142 «βροτῶν, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσιν». — εὐρυνέδεος... χθονός : (εὐρὺ - ἔδος)= τῆς εὐρυχώρου γῆς. — 13. ἐπὶ τ' ὑμμιν...ἀπαγγελέω : (εἰρωνικῶς)= ἀκολούθως εὐθύς, ἔπειτα εὐθὺς θ' ἀναγγεῖλω δημίν, δταν εὗρω.—14. ἐπαίνημ : αἰολ.=ἐπαινῶ. Πρβλ. 48, 1 (σημ.)—φιλέω : φιλῶ=ἀγαπῶ.—15.

έκών δεῖται ἔρδη : ή σειρὰ είναι : δεῖται μηδὲν ἔρδη αἰσχρὸν έκών=δσοι ἀν μηδὲν αἰσχρὸν ἔρδωσιν έκόντες· ὁ ἔνικὸς δηλ. ἐτέθη ἀντὶ τοῦ πληθ.=δσοι ἀν μὴ πράττωσι κανὲν αἰσχρὸν ἔκουσιώς. Ὁ Σω-κράτης παρὰ Πλάτωνι τὸ κἀντι αἴναφέρει εἰς τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἔπαινημι καὶ φιλέω ἐγὼ· τοῦτο δ' ὅμως προδήλως πράττει οὗτος πρῶτον μέν, ἵνα σκωπτικῶς παραστήσῃ, δτὶ ὁ Σιμωνίδης καὶ ἀκού-σίως ἐπήγειρε καὶ ἐφίλει τινὰς καὶ μάλιστα τοὺς τυράννους ἀναγκα-ζόμενος ὑπὸ χρημάτων, ἢ παρ' αὐτῶν ἐλάμβανεν, ἔπειτα δέ, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν γνώμην, ἦν εἰχεν, δτὶ οὐδεὶς έκών ἀδικεῖ οὐδὲ ἐξα-μαρτάνει, ἀλλὰ πάντες κακὰ ποιοῦσιν ἀκοντες δι⁵ ἀμαθίαν καὶ κα-κὴν ἀνατροφήν. Τὸ φυσικὸν ἄρα είναι ν^ο ἀποδοθῆ τὸ έκών εἰς τὸ ἔρδη καὶ νὰ ἐρμηνευθῇ : δεῖται δὲν πράττη ἔκουσίως κανὲν αἰσχρόν.—**ἀνάγκη** : κατὰ δὲ τῆς ἀνάγκης οὐδὲ οἱ θεοὶ μάχονται· δταν δηλ. ἀναγκάζηται τις νὰ πράξῃ αἰσχρόν τι, καὶ θεὸς ἀν είναι, δὲν δύνα-ται νὰ πράξῃ ἀλλως.—17. Ὁ στίχος οὗτος είναι ἐλλιπής καὶ μόνον τὸ τέλος αὐτοῦ διεσώθη· πρὸ αὐτοῦ μάλιστα ὑπάρχων ἀπώλετο καὶ ἄλλος στίχος, ὡς τὸ μέτρον μαρτυρεῖ τῆς στροφῆς. Κατὰ Πλάτωνα ή ἔννοια αὐτῶν ἦτο ἡ ἐξῆς : Οὐ φέγω δὲ τὸ Πιττάκειον, δτὶ εἰμὶ φιλόφυογος· ἐπεὶ ἔμοιγε ἐξαρκεῖ (ἐξαρκεῖ γ^ο ἔμοι) δὲ μὴ κακὸς κλ.—**ἐξαρκεῖ γ^ο ἔμοι** : εἰς ἐμὲ τούλαχιστον είναι πολὺ ἀρκετόν.—18. δὲ μὴ κακός : δεὶς ἀν μὴ κακὸς (ἡ)=δεῖται δὲν είναι κακός.—**μηδ'** ἄγαν ἀπάλαμπος : μηδὲ ὑπερβολικῶς ἀπορος, ἀμήχανος, εἰς ἀμηχα-νίαν φέρων.—**εἰδὼς γ^ο δινασίπολιν δίκαν** : μὴ ἀγνοῶν πράγματι τὸ τὰς πόλεις ὠφελοῦν δίκαιον, τὴν δικαιοσύνην ἀσκῶν. Τὸ δὲ δινασίπο-λιν ἐκ τοῦ δινίημι καὶ πόλις.—19. **ὑγιῆς ἀνήρ** : Φυσικῶτερον είναι νὰ νοηθῇ ἐνταῦθα τὸ θεῖον = ὑγιῆς ἐστιν ἀνήρ (ὁ τοιοῦτος δηλαδή). τότε δ' ὅμως ἀνάγκη νὰ γραφῇ ἀνω στιγμὴ μετὰ τὸ ἐξαρκεῖ γ^ο ἔμοι· ἡ δ' ἔννοια ἀπὸ τοῦ 17 στίχου ἐσται ἡ ἐξῆς : Οὐ φέγω δὲ τὸ Πιτ-τάκειον, διότι εἰμαι φιλόφυος· ἐπεὶ ἔμοιγε (ἐξαρκεῖ γ^ο ἔμοι) καὶ δ μέσος ἡ μέτριος ἄνθρωπος· δὲ μὴ κακὸς μηδὲ ἄγαν ἀπάλαμπος, εἰδὼς γ^ο δινασίπολιν δίκαν, ὑγιῆς ἐστιν ἀνήρ. Τὸ δὲ ὑγιῆς=ἀγαθός.—**οὐδὲ μὴ μιν ἐγὼ μωμάσομαι** : (ἐλλειπτικῶς)=οὐδὲ δέος ἐστὶ μὴ ἐγὼ μωμήσωμαι αὐτόν=οὐδὲ φόβος είναι, μήπως ἐγὼ φέξω αὐτόν.

δηλαδὴ οὖ μιν ἐγὼ μωμάσομαι=δὲν θὰ φέξω αὐτόν. Τὸ μωμάσομαι εἰναι ἀστρ. δποτ. τοῦ μωμάσομαι συνεταλμένος χάριν τοῦ μέτρου.—20. τῶν γὰρ ἀλιθίων : τῶν γὰρ ἡλιθίων = διότι τῶν ἡλιθίων, τῶν ἀνοήτων, τῶν μωρῶν. Αἴτιολογεὶ τὸ οὐδὲ μωμάσομαι, συμπληρωτέον δὲ ὅδε : οὐδέ... μωμάσομαι: οὐ γάρ εἴμι φιλόμωμος· τῶν γὰρ ἀλιθίων ἀπειρων γενέθλα· ὥστ' εἴ τις χαίρει φέγων, ἐμπλησθείη ὃν ἔκεινος μεμφόμενος.—21. ἀπειρων : ἐπικῶς=ἀπειρος.—γενέθλα : ἡ γενέθλη, ἡ γενεά.—22. πάντα τοι καλά : πάντα λοιπὸν εἶναι ὠραῖα (ἔντιμα).—τοῖσι :=οίσι : εἰς ὅσα.—αἰσχρὰ μὴ μέμικται : δὲν εἶναι ἀναρεμιγμένα αἰσχρά, ἀσχημα. "Ωστε ὁ Σιμωνίδης καὶ τὰ μέσα, τὰ μέτρια, ἀποδέχεται.

Β'.Πραγματικά : στ. 4. χαλεπὸν... ἐσθλὸν ἔμμεναι : Τοῦτο ἡτο τὸ ῥῆτὸν τοῦ Πιττακοῦ, τὸ πιττάκειον ἀπόφθεγμα· χαλεπόν ἐστιν εἶναι τινα ἀγαθὸν=δύσκολον εἶναι νὰ εἶναι τις ἀγαθός, νὰ διατελῇ τις ὡν ἀγαθός. Λέγεται δ' ὅτι είπε τοῦτο ὁ Πιττακός, στε ἔμαθεν, ὅτι Περιάνδρος ὁ Κορίνθιος, ὁ πρώτης ἡπιος καὶ δημοφιλής, ἐγένετο σκληρός.

57.

"Ο Σιμωνίδης ἐνταῦθα εἰκονίζει τὴν ἀρετὴν οἰκαῦσαν ἐπὶ ὄψη λῶν δυσαναβάτων πετρῶν.

1. *Εστι τις λόγος : διάρχει λόγος τις (λέγεται).—2. τὰν Ἀρναίειν : ὅτι ἡ ἀρετὴ πατοικεῖ. — ἐπὶ πέτραις : ἐπάνω εἰς βράχους. — δυσαμβάτοις : δυσαναβάτους. Πρβλ. 56. — 3. ἀγνῶν δέ μιν θεάν : ἐπειδὴ δ' αὕτη εἶναι ἀγνὴ θεά.—διμφέπειν : διατρίβειν περὶ τις ἐννοεῖται δὲ φασί : λέγουσιν, ὅτι διατρίβει περὶ (τόπον ἀγνόν).—4. οὐδὲ...ἔσσοπτος : (ἐστιν)=οὐδὲ εἶναι ὀρατή.—βλεφάροις : εἰς τοὺς διφθαλμούς, διὰ τῶν διφθαλμῶν.—πάντων θνατῶν : πάντων τῶν ἀνθρώπων.—5. φι μὴ... μόλῃ : φι ἂν μὴ μόλῃ=εἰς ὄντινα δὲν ἔλιῃ.—δακέθυμος ἰδρώς : ἰδρὼς δάκνων, πικραίνων τὴν καρδίαν. Πρβλ. 56.—6. ἵκη τ': (ἐννοεῖται μὴ)=καὶ μὴ ἵκη οὗτος (ὁ ἀνθρώπος)=καὶ δὲν φιάσῃ οὗτος.—εἰς ἀκρον ἀνδρείας : εἰς τὸ ἀνώτατον ὕριον τῆς ἀνδρείας. Τὶ διδασκόμεθα ἐκ τοῦ ποιήματος; — *Ἐπιγραφή;

58.

Αδελφιδοῦς Σιμωνίδου, ἀνεψιές δῆλον ὅτι (ἐξ ἀδελφῆς) αὐτοῦ, ἦτο ὁ Βακχυλίδης. Οὗτος ὄμοτεχνος τῷ θείῳ καὶ διπαδὸς ἅμα αὐτοῦ γενόμενος ἔζησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν Συρακούσαις, ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Ἱέρωνος, πρὸς ὃν εἶχε γνωρισθῆ διὰ τοῦ Σιμωνίδου· μετὰ δὲ τὸν θάνατον τοῦ τυράννου ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα Κέων, ἐξ ἧς καὶ πάλιν ἀπεδήμησεν εἰς Πελοπόννησον.

Ἐγραψε δωριστὶ πάιανας, ἐπινίκους, διθυράμβους, ἐρωτικά, ἐπιγράμματα κ. λ. Χαρακτηριστικὸν δὲ αὐτοῦ ἦτο, ὅτι ἐστερεῖτο τοῦ δόφους τῶν ἴδεῶν καὶ τοῦ βάθους τῶν αἰσθημάτων, ἐν σχέσει πρὸς τὸν Σιμωνίδην καὶ Ηἱνδαρον, ἀλλὰ διεκρίνετο πάλιν ἐξ ἄλλου διὰ τὴν χάριν καὶ γλαφυρότητα.

Τῶν ἔργων αὐτοῦ μέχρι πρό τινος δλίγα μόνον ἀποσπάσματα εἴχομεν· πρὸ δλίγων δὲ ὅμως ἐτῶν ἀνακαλύψθησαν καὶ ἄλλα, ἐν οἷς καὶ ἀκέραια ἄριστα.

Τῶν νεωστὶ ἀνακαλυψθέντων είναι τὸ ὑπ' ἀριθ. 58 ὑφ' ἡμῶν καταχωριζόμενον.

Α'. *Γραμματ., βραχύς ἔστιν αἰών* : δλίγος, σύντομος είναι ὁ βίος (τοῦ ἀνθρώπου). — 2. *δολόεσσα* : πλήρης δόλου, δολερά, ἀπατηλή. — 3. *ὑπὸ κέαρ* : ὑπὸ τὴν καρδίαν.— *δέδυκεν* : ἔχει εἰσδύσει. — 3. *ἔφαμερίων* : τῶν ἐφημέρων, τῶν ἀνθρώπων. — 4. *ἔκαρβόλος* : ἐκηρόλος=ό τοξότης. — *Φέρητος υἱος* : τῷ υἱῷ τοῦ Φέρητος, εἰς τὸν οἰκὸν τοῦ Φέρητος. — 5. *θνητὸν εὖντα=ἄφ' οὐ εἰσαθητός*. — *δέξειν* : νὰ τρέψῃς.— *διδύμους γνώμας* : δύο γνώμας.— 6. *αὔριον μοῦνον* : αὔριον μόνον.— *δψεαι* : ὅψει=θά λῆσσ. — 7. *ἀλιον φάδος* : τὸ φῶς τοῦ ἥλιου.— 8. *χῶτι* : καὶ ὅτι.— *πεντήκοντα* : ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν Μίμνερμον καὶ τὸν Σόλωνα, ὃν ὁ μὲν ἔλεγεν ὅτι 80 ἐτῶν πρέπει νῦν ἀποθνήσκῃ ὁ ἀνθρωπός, ὁ δὲ Μίμνερμος 60. — 9. *ζωάν* : ζωήν. — *τελεῖς* : (μέλλων) = θά διανύσῃς, θά ζήσῃς. — 10. *δσια δρῶν* : δσια ἔργα πράττων, δσιως φερόμενος. — *θυμόν* : τὴν φυχήν, τὴν καρδίαν σου.— 12. *φρονέοντι* : πρὸς φρονοῦντα, πρὸς φρόνιμον ἀνθρωπον.

Τὸ γαρύω=γγρύω, ἐκ τοῦ γῆραντος.—13. αἰθήρ : τὰ ἀνώτατα τοῦ ἀέρος στρῶματα, τὰ πέραν τῶν νεφῶν.—ἀμίαντος : κατηγορ =εἰναι ἀμίαντος.—14. σάπεται : σήπεται.—εὐχροσύνα : εὗ - χρόα=εὐχροια =καλὸν χρῶμα· ἀντὶ τοῦ ἐπιθέτου εὐχροους=εὐχρους δὲ (πάντοτε) εἰναι ὁ χρυσός, καθαρός, οὐδέποτε σκωριῶν. Διὰ πάντων τούτων θέλει νὰ δειξῃ ὁ ποιητὴς τὸ ἀφθαρτον καὶ αἰώνιον τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου.—15. ἀνδρὶ δὲ οὐθέμις : τῷ ἀνθρώπῳ δ' ὅμως δὲν εἰναι θεμιτὸν (ἐπιτετραμμένον).—παρέντα : (παρέημι)=ἀφ' οὐ ἀφήσῃ (τὸ πολιέν γῆρας).—16. δικομίσσαι : (ἀνακομίσαι)=ν' ἀνα)άβη (πάλιν).—θάλειαν...ἥβαν : τὴν θαλερὰν ἥβην, τὴν τάλλουσαν νεότητα.—17—18. ἀρετᾶς γε μέν : ἀρετῆς γε μήν =ἀλλ' ὅμως τῆς ἀρετῆς βεβαίως.—φέγγος : ἡ λάμψις, ἡ δόξα.—οὐ μινύθει : δὲν φθίνει, δὲν ἐλαττοῦται, δὲν χάνεται.—βροτῶν...σώματι : σὸν τῷ σώματι, μετὰ τοῦ σώματος τῶν θνητῶν.—19. Μοῦσά τιν τρέφει : τρέφει αὐτὴν ἡ Μοῦσα, δηλ. ἡ ποιησις, ἡ ἐποία ὑμνεῖ καὶ ἐγκωμιάζει δι' ἀσμάτων τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας.

Β'. Πραγματικά : στ. 4. Ὁ Φέρης ἡτο θεμελιωτὴς τῶν Φερῶν τῆς Θεσσαλίας, σίδος δ' αὐτοῦ ἡτο ὁ Ἀδμητος, βασιλεύσας καὶ οὗτος ἐν Φεραις, παρ' ᾧ διέτριψεν ὁ Ἀπόλλων ὡς ποιμὴν ἐπὶ θέτη σηνεκα μεγάλης πρὸς αὐτὸν ἀγάπης. Κυρία ἰδέα ;—Ἐπιγραφή;

59.

Ἡ εἰρήνη.

Ἐν τῷ ἀποσπάσματι τούτῳ (παιᾶνι) ὁ ποιητὴς ἐγκωμιάζει τὴν εἰρήνην ἐξαίρων τὰ γαθὰ αὐτῆς.

Α'. Γραμματ. Στίχ. 1. θιατοῖσιν : δωρ. ἀντὶ θινητοῖσιν. Οὕτω καὶ εἰράνα ἀντὶ ;—μεγάλα: κατηγορ. μεγάλα ἀγαθά, μεγάλα τράγματα.—2. μελιγλώσσων δοιδᾶν: θηλ.δωρ.ἀντὶ μελιγλώσσων δοιδῶν (φῶν) =γλυκειῶν φῶν, γλυκέων, εὐχαρίστων ἀσμάτων.—ἄνθεα δοιδᾶν : ἀνθη ἀοιδῶν (φῶν)=ἄριστα ποιήματα. Ηρόδ. Πινδ. Ὁλ. 9, 48 : ὕμνων ἄνθεα.—3. αἴθεσθαι : τὸ ἀπαρέμφ. ἐκ τοῦ νοσουμένου ἀντὶ τοῦ τίκτει ῥήματος ποιεῖ = κάμνει νὰ καίωνται, γίνεται αἵτια νὰ

καίωνται. — δαιδαλέων ἐπὶ βωμῶν : ἐπὶ καλλιτεχνικῶν βωμῶν. Τὸ δαιδάλεος (ἐκ τοῦ δαιδαλος)=τεχνικός, πεποικιλμένος, καλλιτεχνικῶς ἔξειργασμένος. — θεοῖσιν : χαριστ. δοτ. = χάριν τῶν θεῶν. Δισύλλαθον κατὰ συνίζησιν. — βοῶν μῆρα : μηροὶ βοῶν — 4. ταυτοίχων τε μήλων (μῆρα) : καὶ μακρομάλλων προσθάτων (μηροί). — 5. γυμνασίων τε μέλειν νέοις : τὸ ἀπαρέμφ. πάλιν ἐκ τοῦ νοσούμενον ποιεῖ. (Ἡ εἰρήνη ποιεῖ, γίνεται αἰτία, νὰ φροντίζωσιν οἱ νέοι περὶ γυμνασίων, νὰ καταγίνωνται εἰς γυμνάσια κλ.) — αὐλῶν τε καὶ κάμων : ἐκ τοῦ μέλειν=καὶ περὶ μουσικῆς καὶ φυσικῶν. — 6. σιδαροδέτοις : (ἐκ τοῦ σιδηρος-δετός)=διὰ σιδήρου δεδεμένοις. — αἰθᾶν δραχνῶν : δωρ. ἀντὶ αἰθᾶν δραχνῶν=μαύρων ἀρχγνῶν. Τὸ αἰθὸς (τῆς αὐτῆς ὥρης πρὸς τὸ αἴθω, αἰθίοψ)=μαύρος. — 7. δραχνῶν ιστοί : ίστοί ἀραχνῶν, ἀράχνια. — πέλονται : γίνονται, διπάρχονται. — 8. ἔγχεά τε... ξίφεά τε : δισύλλαθα κατὰ συνίζησιν. — λογχωτά : (λόγχη)=διέσα, μυτερά. — δμφάκεα : ἀμφήκης, ἀμφηκες (ἐκ τῆς ἀμφὶ καὶ ἀκὴ)=διστομος, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἡκονημένος, δίκοπος, ἀμφίστομος. — δάμναται εὐρώς : δαμάζει, κατατρώγει ἡ (μουχλα καὶ ἡ ἔξ αὐτῆς) σκωρία. — 9. χαλκεᾶν σαλπίγγων : χαλκῶν σαλπίγγων. — κτύπος : ἥχος. — 10. συλάται : ἀφαιρεῖται, διακόπτεται. — μελιφρων ὕπνος : ὁ γλυκὺς ὕπνος. Ἐκ τοῦ μέλι-φρήν καθ' ἑτεροίσιν μελιφρων. — 11. δις θάλπει : ὁ ὄποιος τέρπει, θερμαίνει, παρηγορεῖ. — δμὸν κέαρ : τὴν ἡμετέραν καρδίαν, τὴν καρδίαν ἡμῶν. — 12. συμποσίων ἔρατῶν : Πρβλ. 1, 5. — βρίθοντ̄ : βρίθοντ̄ (δωρικῶς)=βριθούσι. — φλέγονται : καίονται, ἀκμάζουσιν, ενδίσκονται ἐν ἀκμῇ.

B'. Πραγματικά : στ. 5. πόρπαξ ἐλέγετο ἡ λαβὴ τῆς ἀσπίδος, ἡ καὶ δχανον καλουμένη. Ἡ ἀτπὶς ἡτο κυρτὴ πρὸς τὰ ἔξω καὶ συνίστατο ἐκ πολλῶν πτυχῶν βοείου δέρματος κεκαλυμμένων ἀνωθεν διὰ μεταλλίνου (χαλκοῦ) ἐλάσματος. Ἡ περιφέρεια αὐτῆς (ἀντυξ) ἡτο μεταλλίνη (χαλκη), ἡ δ' ἀτπὶς αὐτὴν πολλάκις ἐκοσμεῖτο ἔξωθεν δι' ὅμφαλῶν, ὃν εἰς ἔκειτο ἐν τῷ κέντρῳ κατὰ κορυφὴν τῆς κυρτώσεως (κατ' ἔξοχὴν ὅμφαλός), ἡ δ' ἔξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀσπίδος εἰχε πολλάκις καὶ ἀνάγλυφα. Ἡ ἀσπὶς ἐφέρετο ἀπὸ τῶν ὄμφων ἔξηρτημένη δι' ἴμαντος (ἐπειδὴ ἡτο βαρεῖα),

καλούμένοι τελαμώνος, πρὸς χειρισμὸν δ' αὐτῆς ἐχρησίμευεν ἡ ἔσωθεν αὐτῆς λαβὴ (πόρπαξ). Ἡ μικρὰ καὶ ἐλαφρὰ ὅμως ἀσπίς ἐφέρετο μόνον διὰ δύο κανδύων, ὃν ὁ μὲν ἐστήριζεν αὐτὴν εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, ὁ δ' ὄλλος ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς ἀριστερᾶς χειρός.

¹Ιδὲ καὶ 1, 15.

Τὸ ποίημα τοῦτο, ὡς ἀνωτέρω εἴπομεν, είναι παιάν. Οἱ παιᾶνες ἡ ἐψάλλοντο ὡς ἐπιτραπέζιος προσευχῆς, ἣ ἦσαν ὅμοιοι εἰς τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀρτεμινήματί τηροῦσαν πρὸ τῆς μάχης εἰς τὸν Ἀρη, ἣ ἐπινίκιοι καὶ εὐχαριστήριοι ὅμοιοι εἰς διαφόρους θεοὺς ἐπὶ σωτηρίᾳ.

60.

Τοὺς νικητὰς τῶν διαφόρων πανελλήνιων ἀγώνων συνήθιζον οἱ πολλαιοί νὰ ἐξιμνῶσι καὶ νὰ τιμῶσι παντοιοτρόπως. Μία τῶν πολλῶν τιμῶν τῶν ἀποδιδομένων εἰς αὐτοὺς ἦτο καὶ ἡ ἕορτη, ἥτις ἐτελεῖτο ἐν τῇ πατερίδι τοῦ νικητοῦ ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τῆς νίκης ἡ ἐπιστροφὴ αὐτοῦ εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ τόπου τῶν ἀγώνων. Ἄλλὰ καὶ αὐτοὶ ὁ νικητὴς ἐπιχνηγόριζε μετὰ τῶν φίλων αὐτοῦ τὴν νίκην. Κατὰ τὰς πανηγύρεις ταῦτας χορὸς ἡσυχημένος ἐψαλλεν ἀσμα ἐπιτήδεες εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον πεποιημένον. Τὸ ἀσμα τοῦτο ἐλέγετο ἐπινίκιον ή ὅμοιος ἐπινίκιος. Τοιοῦτος ἐπίνικος είναι καὶ ὁ ἐνταῦθα ἐμρηγευόμενος. Οὗτος ἐποιήθη ὑπὸ Βανχυλίδου εἰς τιμὴν Κείου παιδός, Ἀργείου δυομαζούμένου, νικήσαντος πυγμαχίαν ἐν Ἰσθμῷ.

A'. Γραμματ. ἀξεῖσθαι: προστ. ἀόρ. τοῦ δίσσω=πηδῶ, τρέχω=τρέξε.—**σεμνοδότειρα:** (σεμνὸς-δίδωμι)= ἡ διδουσα τὰς σεμνὰς ἀγγειλίας, ἡ φέρουσα τὰς σπουδαῖας εἰδήσεις.—**χαριτώμενος:** ὁ χαριτώμενον ἔχων δόνομα.—**χαριτών.** διγγελίαν: χαριτωμένην ἀγγελίαν, λίαν εὐχάριστον.—**ὅτι Ἀργείος:** ὅτι ὁ Ἀργείος.—**θρασύχειρ:** τιτικόλιτον (ἐν τῷ θρασὺς—χείρ). Ἐνταῦθα ἡ γενικὴ ἀποδοτέα εἰς τὸ μάχας. Ἡ αειρά: ὅτι Ἀργείος ἀρατο νίκαν θρασύχειρος μάχας.—**μάχη:** τὸ ἀγώνισμα μάχη θρασύχειρ τὸ ἀπαιτοῦν θρασείας χείρας, οἷα ἡ πυγμαχία.—**ἀρατο:** ἄρατο, ἐκέρδισεν.—**β. καλῶν:** τῶν ἐνδόξων νικῶν.—**ἀνέμνασεν:** ἀνέμνησεν=ἐνεθύμισεν, ἔφερεν εἰς τὸν νοῦν μας τὰς ἐνδό-

N. Μπαξεβανάκι, "Ελληνες Λυρικοί Έκδοσ. δ'9

ξους νίκας, τὰ ἔνδοξα κατορθώματα.—δος' ἐπεδείξαμεν : δοα ἐπεδείξαμεν. Ὁ πληθ. διότι λέγουσι ταῦτα οἱ φίλοι τοῦ νικητοῦ.—κλεενῷ : κλεινῷ ἐνδόξῳ.—ἔν... αὐχένι Ἰσθμοῦ : ἐν τῷ λαιψῷ τοῦ Ἰσθμοῦ, ἐν Ἰσθμῷ.—ζαθέαν : (ζα—ἐπιτατικὸν—καὶ θεῖος)=τὴν θειοτάτην.—Ἐνδ. ρᾶσον : Εβέβαντίδα νῆσον, τὴν Κέω. — ἔβδ. σὺν στεφάνοισιν : προσδ. τοῦ δργάνου=διὰ τῶν 70 στεφάνων (νικῶν) ἡμῶν. Ὁ στέφανος ἀντὶ τῆς νίκης μετωνυμικώς.—11. αὐθιγενῆς : (ἐκ τοῦ αὐθι-γίγνομαι) καταντιγενῆς (ἰσων.)=ιθαγενῆς, αὐτόχθων, ἐντόπιος.—Μοῦσος' αὐθιγενῆς : ἡ ιθαγενῆς Μοῦσα, δηλ. ὁ Βακχολίδης. — καναχάν=τὸν ἥχον.—γεραίρουσα' : τιμῶσα, ἐξυμνοῦσα.—Πανθείδα : δωρ.=τοῦ Πανθείδου.—ἐπινικίοις : (ἀσμασι)=δι' ἐπινικίων ἀσμάτων.

Β'. *Πραγματικά* : *Κέον* : ποιητ. ἀντὶ Κέων· Κέως ἡ νῦν Τζιά, ἡ γνωστὴ τῶν Κυκλαδῶν, ἐξ ἣς ἦτο καὶ ὁ Βακχολίδης. — *Εβέβαντίδα ρᾶσον* : νῆσος Εβέβαντίς ἐλέγετο ἡ Κέως ἀπὸ Εβέβαντος τοῦ οἵου τοῦ Μίνωος (τῆς Κρήτης) καὶ τῆς Κείας νύμφης Δεξιθέας.

Γ'. *Μετεικῶς* τὸ ποίημα σύγκειται ἐκ στροφῆς (1—5), ἀντι-στροφῆς (6—10) καὶ ἐπιφδοῦ (11—14). Περὶ στροφῆς ἴδε Ηαράρτημα ἐν Ε'. Ἀντιστροφὴ εἴναι ἐπανάληψις μᾶς στροφῆς. Ἐπιφδός δὲ (στροφὴ) ἡ μετὰ τὴν ἀντιστροφὴν ἐρχομένη, μεθ' ἣν τελευτὴ τὸ μουσικὸν τυγχανα.

61.

Καὶ οὗτος ὁ ἐπίνικος εἰς τιμὴν συμπολίτου παιδὸς τοῦ ποιητοῦ ἐποιήθη, Λάχωνος ὀνομαζομένου, νικήσαντος ἐν Ὀλυμπίᾳ τῷ 452 π. Χ. εἰς τὸν δρόμον (σταδίον). Ἐκ τῶν λεγομένων καταφαίνεται, ὅτι τὸ ἀσμα τοῦτο ἐφάλη πρὸ τῆς οικίας τοῦ νικητοῦ.

Α'. *Γραμ.Λάχων... λάχε* : ὁ Λάχων ἔλαχεν (ἔτυχεν, ἐπέτυχεν). Οὕτως ἔχομεν καὶ σχῆμα παρονομασίας.—φέρτατον κῦδος : μεγίστη δόξαν. — Διός : παρὰ τοῦ Διός.—πόδεοσι : διὰ τῶν ποδῶν του.—3. ἔπ" *Αλφ. προχοαῖς*: πληγσίον τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἀλφειοῦ.—κάλ' αὖξων : αὐδάνων τὰ καλά, τὰς νίκας. Ἰδὲ καὶ ἀνωτέρω (60) «καλῶν δ' ἀγέμνασεν.—4. πάροιθεν : πρότερον. — Ὀλυμπίᾳ : δοτ. τοπ. Ὁ τόπος *Ολυμπία* ὁ ἀγών καὶ ἡ ἑορτὴ *Ολύμπια*. — 6. δεισαν : ἐτραγῳδησαγ,

ἐψαλαν. — κρατεῦσαν : κρατοῦσαν, νικῶσαν. — 7. πύξ τε καὶ στάδιον : εἰς τὴν πυγμαχίαν καὶ τὸν δρόμον. — βρύσοντες : φορτωμένοι (μὲ στεφάνους), βρύθοντες. — 8. ἐθείρας : τὰς κούριας ἡ θρεῖ. — 10. ἀναξιμόλπου : (ἀνάσσω-μολπή) = τῆς ἀνασσούσης τῆς μολπής, τῆς βασιλίσσης τοῦ ἀρμάτος. — ἔκατη νίκας : ἔνεκα τῆς νίκης. — 12. Ἀρ. ὁ ποδ. τέκος : ἀντί : ὁ Ἀριστομένειον ποδάνεμον τέκος = ὁ ταχύπουν τέκνον τοῦ Ἀριστομένους. — 13. ποδάνεμος : ὁ ταχὺς τοὺς πόδις ὡς ἄνεμος. — προδόμοις δοιδαῖς : δι’ ἀτμάτων ἀδομένων ἐν τῷ προδόμῳ τῆς οἰκίας, εἰς τὰ πρόθυρα. — 15. διτι : διότι. — κρατήσας : νικήσας. — 16. εὐκλεῖσας : γηνκλέσσας, ἐδόξασας.

B'. Πραγματικά : στ. 1. Διὸς μεγίστου : διατί τούτοι καὶ δχὶ ἄλλοι θεοῦ ; — 5. διπελοτρόφου : διὰ τὸ τρέψειν τὴν ἀμπελὸν. Καὶ νῦν οὕτω δύναται νὰ ὄνομασθῇ ἡ Κέως, διότι καὶ οίνον μέλανα παράγει οὐχὶ εὐκαταφρόνητον. — 9. νεανίαι : οἱ ἀποτελοῦντες τὸν χορόν. — 11. Οὐρανίας : αὗτη ἡτο μία τῶν 9 Μεσσῶν. Ἰδὲ καὶ οχόλια εἰς 8. — 12. Ἀριστομένης : ἡτο ὁ πατήρ τοῦ νικητοῦ. — 15. στάδιον : εἰς τὸ ἀγώνισμα τοῦ ἀπλοῦ δρόμου. Τὸ ἀγώνισμα τοῦτο ἡτο τὸ ἀρχαιότατον πάντων, ὁ δὲ νικῶν κατ’ αὐτὸν ἡτο ὁ κυρίως Ὁλυμπίονίκης.

62.

α'. Περὶ Πινδάρου.

Κατὰ τὸ ὅφος τῆς ἐκφράσεως καὶ τὸ βάθος τοῦ ἥθους, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ σκοτεινὸν καὶ δυσανόητον ὑπερβαίνει πάντας τους Ἑλληνας λυρικούς Πινδάρος ὁ Δαεφάντου καὶ Κλεοδίκης ἐκ τῶν παρὰ ταῖς Θήραις Κυνὸς Κεφαλῶν καταγόμενος. Ὁ χρόνος τοῦ βίου αὐτοῦ πίπτει εἰς τὴν λαμπροτάτην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Ιστορίας, μεταξὺ τοῦ 521 καὶ 441 π. Χ., ἡ δὲ οἰκία αὐτοῦ ἡτο ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῶν Θηρέων, πλησίον τῆς πηγῆς Δίρκης· εἶχεν δῆμας καὶ ἄλλην ἐντὸς τῆς πόλεως, ἡ ὁποία μετεβλήθη ὅστερον εἰς πρυτανεῖον.

Εἰ καὶ αὐτοὶ οἱ Βοιωτοὶ (ἀπὸ βορρᾶ ποτε ἐλθόντες) ἐστερούντο τῆς πυγματικῆς κινήσεως τῶν προτέρων κατοίκων τῆς χώρας (Κα-

δημοσίων, Θρακῶν, Μιενιῶν), δῆμος πολλὰ τῶν ἀρχαίων γενῶν σίχον μείνει ἐν αὐτῇ μετὰ τῆς θρησκείας καὶ τῶν μόθων αὐτῶν. Καὶ ὁ Πίνδαρος κατέγετο ἐκ τινος τούτων τῶν γενῶν, τῶν Αἰγιδῶν, ὁ πατήρ δὲ αὐτοῦ ἦτορ μουσικός (αὐλητής).

“Υπὸ μουσικῶν ἔξοχῶν, οἵος Λάσος ὁ Ἐρμιονεύς, παιδευθεὶς οἱ Πίνδαρος γέσκεται ἐνωρίς τὸ παιγνιόν ἀντοῦ τάλαντον. Ἰδιαίτεραν ἐπιδρασιν ἐπ’ αὐτοῦ ἔσχεν ἡ ἐκ Τανάγρας ποιήτρια Κόριννα. Αὕτη ἐδιδαχεῖτο αὐτὸν νὰ μὴ παρεμβάλλῃ εἰς τὰ λυρικὰ αὐτοῦ ποιήματα μόθους καὶ παραδόσεις ὑπὲρ τὸ μέτρον, ώς ἐποίει κατ’ ἀρχὰς ὁ Πίνδαρος· διότι, ως ἔλεγε, «δεῖ τῇ χειρὶ σπείρειν, οὐχὶ τῷ θυλάκῳ». Οὗτος ὁ Πίνδαρος ἡσκήθη νὰ σχετίζῃ τὰς μυθικὰς ταύτας παρεμβολὰς ως ἄριστα πρὸς τὴν δεδομένην δληγήν καὶ νὰ ἐκφράζῃ ἐν αὐταῖς τὰς ἥθεικὰς αὐτοῦ ἀρχάς.

Κατὰ τὰς διαφόρους πανηγύρεις ὁ Πίνδαρος ἔγραψε καὶ τὰ χορικὰ αὐτοῦ ἀσματα. Ἡτοδὲ περιζήτητος πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος. Ἡτο ἐπίσης ἐπιφανῆς ἐν ταῖς ἐλευθέραις πολιτείαις, ώς καὶ ἐν ταῖς αὐλαῖς τῶν ἡγεμόνων καὶ τυράννων. Ὁ Ἀλέξανδρος τῆς Μακεδονίας, οἱ Ἀλευάδαι τῆς Θεσσαλίας, ὁ Ἀρκεσίλαος τῆς Κυρήνης καὶ ἐν Σικελίᾳ ὁ Πέρων καὶ Θήρων, ἐτίμων αὐτὸν πολὺ καὶ ἐκάλουν εἰς τὰς αὐλὰς αὐτῶν. Τῷ 474 π. Χ. διπήκουσεν εἰς τὴν ἐπανείλημμένην πρόσκλησιν τοῦ Πέρωνος καὶ διέτριψεν, εἰ καὶ (ώς φαίνεται) διλίγον χρόνον, ἐν Σικελίᾳ. Ἄντερ σταθεροῦ χαρακτῆρος ὁ Πίνδαρος ἐγίνωσκε νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν ἀνεξάρτητον καὶ οὐδέποτε ἐγίγνετο κόλαξ τῶν ισχυρῶν.

Μεγαλοπρέπεια είναι τὸ χαρακτηριστικὸν τῶν ποιημάτων αὐτοῦ, τὰ ὅποια ἡδη ἐν τῇ ἀρχαιότητι τὰ μάλιστα ἔθαυμάσθησαν.

Οἱ Πίνδαρος διέπρεψεν εἰς διθυράμβους, παιάνας (ῦμνους καὶ προσόδια), ἐπινίκους (ἐγκωμια), θρήνους. Πλήρεις διεσώθησαν ἴμιν μόνον οἱ ἐπινίκοι. Οὗτοι πανηγυρίζουσι τὴν νίκην, τὴν ἐν τοῖς μεγάλοις ἔθνοις ἀγώσιν, ἐν Ολυμπίᾳ, ὅπου ἐλαίας, ἐν Δελφοῖς, ὅπου δάφνης, ἐν Νεμέᾳ, ὅπου σελίνος, ἐν Ισθμῷ, ὅπου πίτνος στέφανος ἐδίδετο τῷ νικητῇ, ἐν ἵπποδρομίαις καὶ ἀρματοδρομίαις εἰς τιμὴν τῆς πατρίδος καὶ διῆς τῆς χώρας, εἰς ἣν αὕτη διηγενε-

Οὗτως ὁ Πίνδαρος παρὰ τῷ ἄθλῳ ἐνὸς ἑκάστου ἀπτεται τοῦ ὅλου, τῆς χώρας, μετὰ τῶν περὶ ἡρώων αὐτῆς μύθων καὶ συνάπτει πρὸς αὐτοὺς τὰς ἑαυτοῦ ἥθικὰς παρατηρήσεις, νουθεσίας καὶ ἐλπίδας.

Αἱ γενικαὶ καὶ δῆμοι λέγονται κατέστησαν τὸν Πίνδαρον ἔθνεικὸν, τῶν Ἑλλήνων Δυρικόν, ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν σεβασμὸς διέρκεσε καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἀπόδειξις τούτου ἡ ὅπο τοῦ μεγάλου Ἀλεξανδροῦ κατὰ τὴν καταστροφὴν τῶν Θηρῶν δοθεῖσα διαταγή, ἥπως μείνῃ ἄθικτος ἡ οἰκία αὐτοῦ.

Οἱ Πίνδαρος τέλος ἀπέθανεν ἐν Ἀργεί, αἱ δὲ θυγατέρες αὐτοῦ Εὑμηνίς καὶ Πρωτομάχη μετεκόμισαν τὴν κόνιν αὐτοῦ εἰς Θήρας.

Ἡ διάλεκτος αὐτοῦ είναι, ὡς καὶ τῶν ἄλλων χορικῶν Λυρικῶν, θωρική. Είναι μὲν βάσις αὐτῆς ἡ ὁμηρικὴ μετὰ τῶν αἰολικῶν τύπων, ἀλλὰ διὰ μεγάλης ἀναμείξεως θωρικῶν λέξεων λαμβάνει πληρεστέραν καὶ σεμνοτέραν θωρικήν μορφήν.

β'. Ηερὶ διθυράμβου.

Οἱ διθύραμβοι, ἐν τῶν πολλῶν εἰδῶν τῆς Λυρικῆς καὶ τοῦτο, ἵτο ἐνθουσιώδεις ἀσματικοὶ εἰς Διόνυσον, συνδεδεμένοι μετὰ μεγάλης κινήσεως καὶ ὀρχήσεως, κινοῦν τὴν ψυχὴν εἰς ἐμπαθῆ κατάστασιν λυπηρὸν ἢ φαιδρόν. Τι ἐσήμαινε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, παραμένει μέχρι τοῦδε ἄγνωστον ἡμῖν, αὐτὸ δὲ φαίνεται προελθόν ἐκ τῶν ἀνειμένων διονυσιακῶν ἔορτῶν καὶ παιδιῶν, διὸ καὶ ἐκαλλιεργήθη ἐν χώραις οἰνοφόροις, οἷας ἡ Νάξος, αἱ Θήραι, ὁ Σικελόν, ἡ Κόρινθος, ἡ καὶ πατρὶς αὐτοῦ φερομένη, καὶ ἄλλαι. Πραγματικὴ δ' ὅμως πατρὶς τοῦ διθυράμβου είναι ἡ Φρυγία, διότι ἐκεῖθεν τὸ εἶδος τοῦτο ἥλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐν Κορίνθῳ δὲ ἐρρυθμίσθη καὶ ἐκανονίσθη τεχνικῶς ὑπὸ τοῦ Μηθυμναίου Ἀρίονος, ἀκμάσαντος περὶ τὸ 625 π. Χ. Εἰς Ἀθήνας εἰσήγαγε τὸν διθύραμβον Λάσσος ὁ Ἐρμιονεύς περὶ τὸ τέλος δ' ὅμως τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου ἐξέπεσε τὸ εἶδος τοῦτο κατά τε τὴν εὐπρέπειαν καὶ τὴν τάξιν τοῦ ρυθμοῦ καὶ τὸ ὄφος τῆς ἐργασίας, ἀπέβαλε δὲ καὶ τὸν θρησκευτικὸν αὐτοῦ χαρακτήρα.

Τὸ κυριώτατον χαρακτηριστικὸν τοῦ διθυράμβου ἵτο ὁ ἀγαλινωτὸς ἐνθουσιασμός. Ἡδετο δὲ πρὸς αὐλὸν ὑπὸ χοροῦ 50 ἀνδρῶν,

δρχουμένου περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Διονύσου ἐνθουσιωδῶς, ἐν ἥμιν
ταχεῖ, τῆς ποιήσεως αὐτοῦ οὔσης τολμηρᾶς καὶ παραδόξου, ὡς
ἀναφερομένης εἰς τὰ πάθη τοῦ θεοῦ τούτου.

γ'. Εργανεία τοῦ 62.

Ο Πινθαρος ἐν τῷ ὅπ' ἀριθμὸν 62 καταχωριζομένῳ ὅφ' ἡμῶν
διθυράμβῳ, δη̄ οὐδὲν ἐν 'Αθηγαῖς, παρέχει ἡμῖν λαμπρὸν ὅπό-
θειγμα φυσικῆς παρατηρήσεως ἡδείας καὶ χαριέσσης.

Α'. Γραμματ. Στίχος 1. *Ιδετ'* δν:==ἐσίδετε, παρατηρήσατε, διότι
δωρ. ή ἐν=ες καὶ ἐν (ἐνς). Πρόλ. τὸ λατ. in=εις καὶ ἐν.—2. *Ἐπι-*
τε... πέμπετε: ἐπιπέμπετε. — 3. πολέματον: πολυπάτητον, πολυ-
σύγνατον.—δμφαλόν: τὴν ἀκρόπολιν. — θυδεντα: πλήρη καπνοῦ,
θυμιάματος==εύώδη.—5. οιχεῖτε: ἔρχεσθε, πατεῖτε.—πανδαιδαλον:
ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνιδρυσιν τῶν 'Αθηγῶν μετὰ τὰ Μηδικὰ καὶ
τὸν καλλωπισμὸν αὐτῶν καὶ σημαίνει ἔντεχνον, πολὺ τεχνικήν,
ἀριστούργημα.—εὐκλέ': εὐκλεᾶ == ἔνδοξον, περίφημον.—6. *Ιοδή-*
των: (δ ιόδετος)==εὖ λων δεδεμένων, πεπλεγμένων.—7. *Εαρίδρεπιτον*:
(εαρ—δρέπω)=τὴν ἐν ἔστι δρεψθεῖσαν, κοπεῖσαν. Καθ' ὅπαλλαγήν
ἀναφέρεται εἰς τὸ λοιβάν, ἐν ᾧ ἐπρεπε νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ οτεφάρων.
Δοιβά ἢ λοιβὴ (ἐκ τοῦ λείβειν) ἢ σπουδή, χοή, ἐνταῦθα δὲ γενικῶς
ἢ προσφορά.—*Διόθεν*: ὅπὸ Διός, ἐκ Διός κατὰ βούλησιν τοῦ Διός.
—σὺν δγλαῖᾳ: σὺν εὐφροσύνῃ, τὸν τιμῆ, σὺν χαῖρῃ, μετὰ χορᾶς.
Πρόλ. «τὸν μὲν ἀγάλλων θεός» ('Ολ. β', 50)=τιμῶν αὐτόν.—8. π.
ες δαιδάν: π. εἰς φδήγη, ἐπιχειρίσαντα νὰ ἔσω φδήγη (διθύραμβον).
—9. κισσοδέταν: κισσῷ δεδεμένον, κισσῷ ἐστεφανωμένον. — 10.
12. *Τὸν Βρόμιον...καλκομεν*: δη̄ καλούμεν ἡμεῖς οἱ βροτοὶ Βρό-
μιοι...τοῦτον ἔμολον μελπέμεν. Καὶ ἐν 'Ολ. ιδ' «Ἀσώπιγον...δει-
δῶν ἔμολον». — *Βρόμιος*: ἐπιθ. Διονύσου, ως καὶ τὸ *Ἐριβόας*. Τὸ
ἐκ τοῦ βρόμος, κρότος, πάταγος, ταραχή)=θορυβωδῆς, ἀγριός τὸ
ἢ *Ἐριβόας* (ερι-βοάω) = ὁ ἴσχυρώς βοῶν, δ πολὺ ἀλαλάζων καὶ
μακρὰν ἀκούσμενος. Οὗτω καὶ ἐρίβρομος δ Διόνυσος ἐν 'Υμν. 6, 50
=πολυτάραχος, πολύκροτος, ἐκ τοῦ βαρέος καὶ θορυβώδους γχον

τῶν αὐλῶν καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, διὸ ὃν συνωδεύετο γί λατρεία αὐτοῦ.
— βροτοί : (μείρομαι, μόρος, πορς, μορτός, βροτός) = γίμεῖς οἱ ἀνθρώποι, οἱ θυητοί. — γόνον : οὔτε. — ὑπ. πατέρων : τοῦ Διός. Ο Ζεὺς πατήρ. Ομήρῳ γνωστὸν διτὶ λέγεται ὅπατος κρειόντων θεῶν, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε κ. λ. Ο δὲ πλήθυντ. ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ διὰ τὸ μεγαλοπρεπέστερον. Οὗτοι καὶ κατωτέρω : γυναικῶν Καδμεῖαν.
Υπατος = ὑπέρτατος, ἀνώτατος. — μελπέμεν : (ἀπαρέμψ. τοῦ μέλπω = δινῶ μετὰ χοροῦ καὶ μουσικῆς) = νὰ μελπω, νὰ δινω. — 13. οὐ λανθάνει = δὲν διαφέύγουσι τὴν προσοχήν (τῶν ἀνθρώπων). Η σειρὰ τοῦ λόγου εἶναι : ἐναργέα σάματα τελέων οὐ λανθάνει. — τελέων : οὐδέτερον = τελῶν = τῶν τελετῶν (έορτῶν τοῦ Διονύσου). — ἐναργέα σάματα : ἐναργῆ σάματα = φανερά, λαμπρὰ σημεῖα· δηλαδή, ἐναργῆ ὄντα τὰ σημεῖα τῶν διονυσιακῶν έορτῶν δὲν διαφέύγουσι τοὺς ἀνθρώπους. Εἶναι δὲ τὰ σημεῖα ταῦτα τὰ ἐπόμενα : φυτὰ νεκτάρεα, ἵων φόβαι· ῥόδα τε. — 14. δπότ^τ ἐπάγωσιν : οἵταν φέρωσιν. — φοινικ. Ωρᾶν : ἐκ τοῦ φοινικ^τ (πορφυροῦς, κόκκινος) καὶ ἔανος (ἰμάτιον, φόρεμα τῶν θεαινῶν καὶ ἐπισήμων γυναικῶν). Οθεν φοινικόεανος = ἡ φέρουσα κόκκινον φόρεμα. Τοιαῦται παρίσταντο αἱ Ωραι. — οἰχθέντος θαλάμου φ. Ω. : ἀγοιχθέντος τοῦ θαλάμου τῶν κόκκινοφόρων Ωρῶν. Τὸ οἰχθέντος εἶναι μετοχ. τοῦ οἰγνυματος = ἀνοιγοματο. — 15-16. ενοδμον ἔαρ : τὸ ενοδμον ἔαρ. — φυτὰ νεκτάρεα : εὐώδη ὡς τὸ νεκτάρ. — βάλλεται : (ὑποκ. τὰ φυτὰ νεκτάρεα) = τότε διασπείρονται εὐώδη φυτά. — δμβρόταν χθόν^τ : ἐπὶ τὴν ἀθάνατον γῆν. Τὸ δμβρότος ἀποδίδεται οὐχὶ μόνον εἰς τοὺς γνωστοὺς θεούς, ὅλα καὶ εἰς πᾶν διτὶ προσωποποιούμενον παρίσταται ὡς θεὸς γί ἀνήκει εἰς θεόν. Οὗτοι λ. χ. ὅμιλοι λέγεται γί νύξ, ἐνταῦθα δὲ γί χθών. — 17. ἵων φόβαι : σωροὶ ἵων. Κορίως γί φόβη σημαίνει τὴν χαῖτην, τὰς τρίχας τῆς κόμης καὶ τῶν φυτῶν τὸ φύλλωμα. — κόμαισι μίγνυται : τίθενται περὶ τὰς κόμας, στεφανοῦσι τὰς κεφαλάς. — 18. δχεῖτ^τ : γίχετε (ἀμεταβάτως). — δμφαλ μελέων : φωναὶ μελῶν, μελικὰ φόρματα. — 19. δχεῖτε : γίχετε (μεταβάτικως), δμνεῖτε (τὴν Σεμέλην). — ἐλικάμπυν^τ γί φέρουσα ἐλικοειδές, περιελικτὸν διάδημα.

B'. Πραγματικά : στ. 12. γυν. Καδμεῖαν : τῆς Σεμέλης, θυ-

γατρὸς Καδμοῦ, ἐξ οὗ καὶ ἡ ἀκρόπολις τῶν Θηρῶν Καδμεῖα καὶ οἱ Θηραῖοι Καδμεῖοι· οὗθεν *Καδμεῖαν* = Θηραῖδων.—13. τελέσων: νο-
οῦνται ἐνταῦθα τὰ μεγάλα Διονύσια τελούμενα κατὰ μῆνα Ἐλαφη-
βολιώνα (Μάρτιον—Απρίλιον).—14. *Ωρᾶν*: Αὗται καθ' Ὀρηγρού
είναι αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὄλυμπου, οὓς ἀνοίγουσι καὶ κλείουσι τὴν ἐκ-
νεφελῶν πύλην, τ. ἔ. είναι αἱ ἔφοροὶ τοῦ καιροῦ, δηλ. τῶν ἀτρο-
σφαιρικῶν μεταβολῶν, φέρουσαι τὴν εὐδίαν ἢ τὴν βροχήν. Ἐπειδὴ
δὲ αἱ τακτικαὶ καὶ περιοδικαὶ ἀτμοσφαιρικαὶ μεταβολαὶ ὅριζουσι τὰς
ῷρας τοῦ ἔτους, αἱ Ὡραὶ είναι καὶ θεαὶ τῶν ὥρων τοῦ ἔτους.—
19. *Σεμέλαν*: τὴν μητέρα Διονύσου. — *ἔλικάμπυκα*: (ἔλιξ-ἄμπυξ).
Ἄμπυξ ἡτο τὸ διάθημά τῆς κεφαλῆς, τὸ συνέχον τὴν κομήν καὶ
κοσμοῦν τὰ μέτωπον τῶν γυναικῶν (Ἰλ. χ. 469).

63.

Τὸ δῆμα τοῦτο είναι ὁ ιδ' τῶν Ὄλυμπιονικῶν τοῦ Πινδάρου.
Δι' αὐτοῦ ὑμνεῖται ὁ Ἀσώπιχος, παῖς ἐξ Ὀρχομενοῦ, νικήσας ἐν
Ὀλυμπίᾳ στάδιον τῷ 476 π. Χ. Ἐψάλη δὲ τὸ δῆμα ἐν Ὀρχομενῷ
ὑπὲ τῶν φίλων τοῦ νικητοῦ, καθ' ὃν χρόνον ἐβάδιζον πρὸς τὸν βω-
μὸν τῶν Χαρίτων οὗτοι μετ' αὐτοῦ, ἵνα ἀφιερώσωσιν εἰς αὐτὰς τὸν
ἀπογεμηθεντα εἰς αὐτὸν στέφανον τῆς νικῆς.

A'. *Γραμματ*. Η σειρὰ τῶν λέξεων είναι: Ὡ ἀοιδοίμοι Χάριτες,
βασίλειαι λιπαράς Ἐρχομενοῦ, λαχοῖσαι Καφ. διδάτων, ταὶ τε ναίστε
καλ. ἔδραν, ἐπίσκοποι κ.λ. κλύτε.—λαχοῖσαι: λαχοῦσαι, διὰ λαχνοῦ
λαχοῦσαι καὶ κατοικουσαι.—*Καφισίων*: Κηφισίων, τῶν δι. τοῦ Κη-
φισοῦ (ποτ. τῆς Βοιωτίας) —ταὶ: αἱ.—καλλιπωλον: (καλὸς - πω-
λος)=εὔπιπον (διότι πωλος=τὸ νεογνὸν τοῦ ἵππου). —*ἔδρα*: κατοι-
κία. — βασίλειαι: βασίλισσαι. — λιπ. *Ἐρχομενοῦ*: τῆς πλουσίας
πόλεως Ὀρχομενοῦ.—4. ἐπίσκοποι: φύλακες.—παλαιγόνων: τῶν
παλαιῶν.—*Μινυᾶν*: Μινυῶν. —κλῦτ', ἐπει εῦχομαι: ἀνάλυσις τοῦ
«κλῦτέ μοι εὐχομένῳ». —*Ὥμην*: ὄμην.—*ἀνεταί*: ἀνύτεται, ἀνύτονται
=κατορθοῦνται.—*σὺν Ὥμην*: τῇ βοηθείᾳ ὄμην. Οὕτω καὶ ἡμεῖς
λέγομεν: σὺν Θεῷ.—τὰ τερπνὰ καὶ τὰ γλυκά: δηλ. σοφία, κάλ-

λος, δόξα. Τοῦτο νοοῦμεν ἐκ τῶν ἐπιφερομένων : εἰ σοφός, εἰ καλός, εἰ τις ἀγλαὸς ἀνήρ, ἐννοεῖται δὲ τὸ ἡ. γίγνεται.—8. ἀτερ : ἄνευ.—κοιρανέοντι : κοιρανέουσι, κυβερνῶσι.—δαῖτας : συμπόσια.—ταμίας : οἰκονόμοι. — 10. θέμεναι : θέσασαι. — αἰέναον τιμάν : τὸ αἰώνιον ἀξιώμα.—σέβοντι : σέβονται, μετὰ σεβασμοῦ ἀναγνωρίζονται. — 13 πότινα : δέσποινα.—φιλησίμολπε : (φιλῶ μολπή)=ἡ ἀγαπῶσα τὸ ἄσμα.—κρατίστου : τίνος ; — ἐπακοοῦτε : εὔκι. τοῦ ἐπακοέω=ἐπακούω. — δρασίμολπε : ως καὶ τὸ φιλησίμολπε. — ἰδοῖσα : ἰδοῦσα.—κῶμον : τὴν πομπήν. — ἐπ* εὑμενῆ τύχα : διὰ τὴν εὑμενῆ τύχην, τὴν εὐτυχίαν ταῦτην (τὴν νίκην). — κοῦφα : ἑλαφρώς. — βιβῶντα : βαίνοντα, γορέοντα. — Δ. τρόπω : διὰ λυδικῆς ἀρμονίας.—ἔμοιον : ἥλθον. *Άρ. τοῦ βλάστω.—δείδων : νὰ ὅμνήσω. — 19. οὕνεκ^τ : διότι. — ἡ Μινύεια : ἡ Μινύεια, ἡ πόλις τῶν Μινύῶν (^τΟρχομενός).—σεῦ ἔκατι : σοῦ ἔνεκκα, ἐξ αἰτίας σοῦ.—μελαντεικέα : (μέλαν-τείχος)=τὸν ἔχοντα μαύρον τείχος.—21. Ἀχοῖ : κλητ. τῆς Ἡγοῦς=Ἡχοί.—Φερσεφόνας : Περσεφόνης.—φέροισ^τ : φέρουσα.—κλυτήν : περίφημον. — δφρα εἰπης : ίνα εἰπης (εἰς αὐτόν, τὸν Κλ., ὅστις εἶχεν ἀποθάνει).—νέαν . . . χαίταν : τὴν νεαράν του κόμην. — πτεροῖσι κυδ. δέθλων : διὰ πτερῶν ἐνδόξων ἀθλῶν. ἄθλα : ὁ στέφανος.—οἱ : ἥθικ. δοτ. — διι οἱ ἐστεφάνωσε : θεὶ τοῦ ἐσ εφάνωσε.

Β'. Πραγματικά : Ο ^τΟρχομενὸς ἦτο ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισοῦ εἰς τὴν Κωπαΐδα (νῦν Σκριποῦ) κτίσμα τῶν Μινύῶν, ἀρχαϊτάτων κατοίκων τῆς Βοιωτίας.—Χάριτες : θυγατέρες Διός καὶ Εδρυνόμης, τρεις τὸν ἀριθμόν, λατρευόμεναι ἐν ^τΟρχομενῷ : Ἀγλαῖα, Εὐφροτύνη καὶ Θαλία ἡ κατ' ἄλλους Πασιθέα. — 16. Ἀπόλλωνα : Ἡ παρὰ τῷ Ἀπόλλωνι παρεδρία τῶν Χαρίτων εἰκονίζει τὸν γαρίεντα ἐξωρατίσμὸν τῆς φύσεως διὰ τοῦ ἥλιακοῦ φωτός. — 22. κῶμον : Ιδὲ ἀριθ. 33.—Λυδὸς τρόπος : εἰδος μουσικῆς, ἡ λυδικὴ ἀρμονία ἡ λυδιστὶ καλουμένη. Παρὰ τοῖς παλαιοῖς δημογράφοις 6 τρόποι μελιφριῶν ἡ μουσικὴ ἀρμονία (δηλ. εἰδη μουσικῆς), ἡ δωριστὶ, φρυγιστὶ, λυδιστὶ, μεταξὺ δὲ τούτων ἡ αἰολιστὶ καὶ λαστὶ καὶ τέλος ἡ μιξολυδιστὶ. Αἱ ἀρμονίαι αὗται διεκρίνοντο ἐκ τοῦ χαρακτῆρος ἡ γιανέολυδιστί.

θούς αὐτῶν. Ἡ δωριστὶ λ. χ. εἶχεν ἀνδρεῖον, σεμνόν, μεγαλοπρεπῆ χαρακτήρα· ἡ φρυγιστὶ ἐνθουσιαστικόν, δργιαστικόν· ἡ λυδιστὶ γλυκόν, μαλακὸν καὶ κόσμιον· ἡ ἴαστὶ εἶχε τραχύτερόν πως χαρακτήρα τὸ πρώτον, ἔπειτα δὲ μαλακώτερον· ἡ αἰολιστὶ εἶχε γαύρον καὶ δύκινόθη· ἡ μιξολιδιστὶ τέλος παθητικὸν καὶ θρηγώδη. Παρόμοιον ἔχομεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ ἄσματα καὶ τοὺς χορούς. "Αλλον δηλ. χαρακτήρα ἔχει τὸ σμυρναϊκὸν ἄσμα (ό ἀμανὲς τουρκ.), ἄλλον τὸ πελοποννησιακόν, ἄλλον τὸ ἡπειρωτικόν (τραγούδι τοῦ Ἀλῆ πασᾶ)· καὶ τῶν χορῶν ὅτιον ὁ συρτός, ὅτιον ὁ καλαματιανός, ὁ νησιωτικὸς μπάλλος, ὁ κρητικὸς πεντοζάλης κ.λ. — **Ἡχώ** : ἐνταῦθα εἶναι ἡ ἀντήχησις τῶν ἄσμάτων καὶ ἐπευφημιῶν, δι' ὧν τιμάται ὁ νικητής. Η Ἡχώ ἐμμνολογεῖτο, ὅτι ἡτο μία τῶν Νομφῶν, εἰς ἄκρον λάλος, ἄλλᾳ καὶ τόσον δισειδής, ὥστε ἔμενε πάντοτε κεκρυμμένη καὶ μόνη ἡ φωνὴ τῆς ἡκούσετο. Κατ' ἄλλον μόδον ἡτο νύμφη ὥραια, διδαχθεῖσα τὴν μουσικὴν ὑπὸ τῶν Μουσῶν, φίλη τῆς ἐργμίας. Ζηλοτυπήσας πρὸς αὐτὴν ὁ Ηλὰν διὰ τὴν μουσικὴν τῆς τέχνην ἡρέθισεν ἐναντίον αὐτῆς τοὺς ποιμένας, οἵτινες κατεσπάζειν αὐτὴν, τὰ δὲ μέλη τῆς διέσπειραν ἀνὰ τὴν γῆν. Ἀπὸ τότε ἡ Ἡχώ πλανᾶται μιμούμενη πάσαν φωνὴν, τὴν ὅποιαν ἀκούει. Κατ' ἄλλους πάλιν μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς ἡχὴν ἡ Ἡρα δργισθεῖσα κατ' αὐτῆς διὰ τὴν φλυαρίαν της. Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου ἡ Ἡχώ δὲν ὄμιλει μὲν πρώτη, δὲν δύναται δῆμως νὰ σιωπήσῃ ἀκούσοντα ἄλλον ὄμιλοδντα καὶ διὰ τοῦτο ἐπαναλαμβάνει τοὺς λόγους αὐτοῦ. — **Πίσα** : πηγὴ ἐν Ὁλυμπίᾳ, ἐξ ἣς καὶ αὐτὴ ἡ Ὁλυμπία. Ἡ γώρα Πισάτις, ὁ δὲ ἐκ τῆς πηγῆς σχηματιζόμενος παραπόταμος τοῦ Ἀλφειοῦ **Πίσης**.

Γ'. Ηῶς δινάμενα νὰ συγκεφαλαῖσθωμεν τὴν ἐννοιαν τοῦ ποιήματος τούτου διὰ 4 ἢ 5 λέξεων ; —

64.

Δὲν ἔκρινεν ἀνάξιον ἔαυτοῦ καὶ ὁ μέγας Σταγιρίτης τὸ γράφειν ἐντοτε λιρικά τινα ποιήματα. Περὶ μορία ἄλλα ἐπιστημονικὰ διατρίβων ἐνόμιζεν, ὅτι ἀναπαύεται καὶ ἀναλαμβάνει ὁ μέγας φιλοσο-

φικός αὐτοῦ νοῦς διὰ τῆς ποιήσεως. Τῶν ποιημάτων δ' αὐτοῦ τούτων ἐν είναι καὶ τὸ τὴν ἀρετὴν ἔξυμνον, δπερ συνδέεται στενότατα καὶ πρὸς τὸν βίον τοῦ μεγάλου φιλοσόφου.

Ο "Αριστοτέλης (384—322 π. Χ.) ἥλθεν ἐκ τῆς πατρίδος αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας χάριν σπουδῶν ἐν ἡλικίᾳ σχεδὸν 17 ἑτῶν καὶ ἐμανῆτεν παρὰ Πλάτωνι ἐπὶ 20 ὅλα ἔτη. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ διδάσκαλου μεταβὰς εἰς Ἀταρνέα τῆς Αἰολίδος ἐνυμφεύθη Πυθιάδα, τὴν ἀνεψιάν τοῦ ἐκεὶ ἡγεμόνος Ἐρμείου. Τρία ἔτη μετὰ τοῦτο ἀπῆλθεν εἰς Μυτιλήνην, ἐκεῖνεν δὲ προσληφθεὶς διδάσκαλος τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου διέτριψεν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ Φιλίππου ἐπὶ 8 ἔτη. Ἐπανελθὼν ἔπειτα εἰς Ἀθήνας ἐδίδασκεν ἐν τῷ Λυκείῳ τὸ φιλοσοφικὸν αὐτοῦ σύστημα γενόμενος ἀρχιγὺς τῶν Περιπατητικῶν ἀληθέντων φιλοσόφων· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου μὴ διγόμενος νὰ μένῃ ἐν Ἀθήναις διὰ πολιτικοὺς λόγους ἀνεγόρησεν εἰς Χαλκίδα τῆς Εύβοιας, ἔνθα εἶχε συγγενεῖς καὶ ἔνθα κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος (322) νοσήσας ἐτελεύτησε, τῆς γυναικὸς αὐτοῦ πραποθανούσης ἐν Ἀθήναις.

Πρὸς τὸν θεῖον τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, τὸν ὄστερον ἡγεμόνα τοῦ Ἀταρνέως Ἐρμείαν, ἀναφέρεται τὸ τὴν ἀρετὴν ἔξυμνον μελικὸν αὐτοῦ ποίημα (64). Ο "Αριστοτέλης ἐγνωρίσθη πρὸς αὐτὸν ἐν Ἀθήναις τὸ πρώτον, δπού ὁ Ἐρμείας ἥλθε χάριν σπουδῶν μαθητεύσας παρ ἀμφοτέροις τοῖς τότε ἀκμάζουσι φιλόσοφοις, τῷ τε Πλάτωνι πρότερον καὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ Ἀριστοτέλει μετὰ τοῦτον. Ότε δέ, ὡς προειρηταὶ, μετέδη ὁ φιλόσοφος εἰς Ἀταρνέα, ὁ Ἐρμείας εἶχεν γῆδη καταστὴ γῆγεμῶν ἐκεὶ καὶ εἴγε κατορθώσει νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ κράτος αὐτοῦ διὰ κατακτήσεως τῶν γειτονικῶν μερῶν. Τούτου ἔνεκα ἀπέθη λίαν ἐπίφοβος τῷ βασιλεῖ τῶν Περσῶν, ὁ δὲ ἐν περισκῆ δηγρεσίᾳ ὡς σατράπης διατελῶν Μέντωρ ἐπέτυχε νὰ συλλάβῃ αὐτὸν διὰ προδοσίας καὶ νὰ ὑποθάλῃ εἰς τὸν δι ἀγχόνης θάνατον (τῷ 344 π. Χ.). Τὴν μνήμην λοιπὸν τούτου, ἀγαθοῦ δυτος καὶ σπουδαῖος ἀνδρός, τιμῶν ὁ "Αριστοτέλης συνέταξε τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ποίημα.

A'. Γραμματ. 1. Ἀρετά : Ἀρετή κατὰ προσωποποίησιν. Πρβλ. 57,2.—πολύμοχθε : Πρβλ. 56, 1.—γένει βροτείῳ : τῷ ἀνθρωπίνῳ

γένει.—2. θήραμα : κυνῆγιον, τέρμα.—κάλλιστον : ὥραιότατον (εἰς τὸν βίον).—3. σᾶς πέρι . . μορφᾶς : ὑπὲρ : ἡς σῆς μορφῆς.—4. καὶ θανεῖν : καὶ ν' ἀποθάνῃ τις.—ζαλωτὸς . . πότμος : ζηλωτὴ μοῖρα, εὐτοχία νομίζεται. — 5. καὶ πόνους τλῆναι : καὶ κόπους νὰ δπομείνῃ τις.—μαλεφούς : ἴσχυρος, δυνατούς.—ἀκάμαντας : (α στερ. καὶ κάμυω) = ἀκουράστους, ἀκαταδηλήτους.—6. τοῖον ἐπεὶ φρένα βάλλεις : γειρα είναι : ἐπεὶ βάλλεις φρένα εἰς τοῖον ἀθ. ἄρπυν=ἐπειδὴ ἐμβάλλεις τὴν φυχὴν εἰς οὕτως ἀθάνατον δίκτυον.—7. ἄρσυν : αἰσλ. ἀντὶ ἄρκυν=δίκτυον, μεταφορικῶς ὁ ἔρως.—κρείσσων : ἀνώτερον (καὶ τοῦ χρυσοῦ).—8. καὶ γανέων : (γάνος)=καὶ τῶν ἡδονῶν.—μαλακανγάποιο θ' ὕπνου :—καὶ τοῦ μαλακῶς (υθρῷς τὰ ὅμιτα λάμποντος) τοῦ γλυκοφθάλμου (κατὰ προσωποποίησιν), τοῦ γλυκέος ὕπνου⁽¹⁾. Εἶναι δ' ἡ λέξις μαλακανγάπος ἐκ τοῦ μαλακὸς καὶ αὐγωπός, δ πάλιν ἐκ τοῦ αὐγὴ (λάμψις) καὶ ὄψ (ὄμμα), δθεν σημαίνει τὸν μαλακῶς αὐγωπόν, ητοι τὸν μαλακῶς λάμποντα τὰ ὅμιτα, ἡδέως προσβλέποντα, τὸν ἡμέρους καὶ γλυκεῖς δφθαλμούς ἔχοντα, τὸν μαλακόφθαλμον, γλυκόφθαλμον, ἐπομένως τὸν γλυκύν. — 9. σεῦ δ' ἔνεκχος : σοῦ δ' ἔνεκα.—οὐκ Διός : ὁ ἐκ Διός, ὁ οὐδὲ τοῦ Διός.—Δήδας τε κοῦροι : καὶ τῆς Δήδας οἱ οὐοι (Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης, οἱ Διόσκοροι, οἵτινες μετέσχον τῆς ἀργοναυτικῆς ἐκστρατείας κ.λ.).—10.- 11. πόλλος δέ τιλαν : πολλὸν διπέμειναν. — σάν . . δύναμιν ἐπ' . . ἀναγορεύοντες : τὴν σὸν δύναμιν πρὸς τοὺς ἄλλους μεγαλοφώνως κηρύζοντες.—ἔργοις : διὰ τῶν ἔργων.—12. σοῖς . . πόθοις : διὰ τὸν σὸν πόθον, σὲ ποθοῦντες. Πρᾶλ. Ἰλ. τ, 321 «σῇ ποθῇ».— Ἀχιλλεύς : ἀντὶ Ἀχιλλεὺς χάριν τοῦ μέτρου.—Ἀίδαο δ. ἡλθον : ἀπέθανον, ἐφονεύθησαν. — 13. σᾶς μορφᾶς : χάριν δὲ τῆς ἴδικῆς σου φιλικῆς μορφῆς.—Ἀταρνέος ἔντροφος : ὁ τρόφιμος τοῦ Ἀταρνέως, ὁ ἐν Ἀταρνεῖ τραφεῖς. — κῆρωσεν : (κηρόω) ἀντὶ τοῦ μέσου κηρώσαστο=ἐστερήθη. — δελίου . . αὐγᾶς : τῆς αὐγῆς τοῦ ἡλίου, τοῦ φωτὸς τοῦ ἡλίου, τῆς ζωῆς. — 14. τοιγάρο : διὰ τοῦτο ἀ-

(1) Τὴν γραφὴν μαλακανγάποιο ἐγράψαμεν καθ' ἡμετέραν εἰκασίαν ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς χειρογράφοις μαλακανγήτοιο.

ληθώς. — **δοιδιμος** : (ἐκ τοῦ δοιδὴ) = ἀοιδῆς (φόδης) ἄξιος, ἐγκωμίων ἄξιος είναι. — **ἔργοις** : κατὰ τὰ ἔργα. — **ἀθάνατον** : κατηγορ. κατὰ πρόληψιν = αἱ τε Μοῦσαι αὐτές σουσί μιν, ὡς τε γενέσθαι ἀθάνατον = καὶ αἱ Μοῦσαι θὰ αὐτές σωσι (θὰ ἐγκωμιάσωσιν) αὐτόν, ὥστε νὰ γίνη ἀθάνατος. Πρβλ. 58, 19. Ηερὶ δὲ Μουσῶν ἵδε 8,2.—15. **Μυρμοσύνας** : τῆς Μυρμοσύνης αἱ θυγατέρες. Πρβλ. 8,1. — **σέβας** δακοῦσαι : σεβόμεναι, τιμῶσαι τὸν ξ. Δ., εἰς τιμὴν τοῦ ξ. Διός. — **γέρας τε** : καὶ εἰς βράβευσιν, εἰς ἐπισφράγισιν. — **φιλίας** . . βεβαίου : σταθεράς φιλίας.

B'. **Πραγματικά** : στ. 13. **Αταρνέος** ἔντροφος : Οὗτος ἦτο ὁ Ἐρμείας, δεῖται κατήγετο μὲν ἐκ Βιθυνίας, ἀλλ᾽ ἐτράφη ἐν Ἀταρνεῖ τῆς Αἰολίδος ὑπὸ Εὑδούλου τοῦ ἡγεμόνος, γενόμενος ὑστερον καὶ διάδοχος αὐτοῦ ἐν τῇ ἀρχῇ.—15. **Ξενίου Διός** : ἀναφέρεται εἰς τὴν Ξενίαν, ἢν δὲ Ἐρμείας παρέσχε τῷ Ἀριστοτέλει κατὰ τὴν ἐν Ἀταρνεῖ διατριβὴν αὐτοῦ. — **φιλίας** : Τῷ ὅντι μεγίστη καὶ πιστοτάτη φιλία συνέδεε τοὺς δύο τούτους ἄνδρας, οἱ δὲ καὶ ὁ γάμος τοῦ Ἀριστοτέλους προσήλθεν.

Τὸ ποίημα τοῦτο είναι παιάν, φρόμενος ἐν ἀρχῇ συμποσίου, εἶδος δηλ. ἐπιτραπεζίου προσευχῆς. Υπό τινων λέγεται σκόλιον, ἀλλὰ τὰ σκόλια ἡσαν μᾶλλον αὐτοσχέδια καὶ μικροτέρων στροφῶν ποιήματα λαβόντα τὸ ὄνομα ἐκ τῆς ἀνωμάλου (σκολιᾶς) σειρᾶς, καθ' ἣν ἔδοντο ὑπὸ τῶν συμποτῶν. Τοιοῦτον είναι τὸ ἐπόμενον ποίημα (65).

65.

Οτι καὶ ἐπὶ τῆς ὁμοιωτῆς Κρήτης ἐκαλλιεργήθη ἡ Λυρική, δεικνύει ἡμῖν τὸ ὑπ' ἀριθ. 65 στρατιωτικὸν ἄσμα Ὅγριον τοῦ Κρητός, ἐν φιδίοις, ὡς γνήσιος Κρής, ἐγκωμιάζει τὰ δπλα καὶ τὸ στρατιωτικὸν ἔργον ὡς τὴν μόνην περιουσίαν, ἡ ὅποια φέρει τὴν ἐλευθερίαν καὶ εὐημερίαν εἰς τὸν ἀνθρωπὸν, μάλιστα δὲ τὸν Ἑλληνα.

Ο χρόνος τοῦ ποιητοῦ δὲν είναι ἐνηκριθωμένος, διότι οἱ ἀρχαῖοι οὐδὲν περὶ αὐτοῦ παρέδοσαν ἡμῖν· ὡς ἐκ τοῦ λόγου δ' ὅμως αὐτοῦ-

φαίνεται, ὁ "Υθρίας πάντως είναι τῶν δοκίμων χρόνων. Πολλοὶ τάσσουσιν αὐτὸν εἰς τὸν ε' αἰώνα π. Χ.

Α'. Γραμματ. Στιχ. 2. πρόβλημα: ἐκ τοῦ προβάλλομαι=ρίπτω (έμπρός μου)=προφύλαγμα.—χρωτός: χρώς, χρωτός=τὸ δέρμα, ποιητικῶς δὲ κατὰ συνεκδοχήν, ως ἐνταῦθα, τὸ σῶμα.—3. ἀρῶ: (ἀρώσ-) ὀργώνω, καλλιεργώ τὴν γῆν.—4. ἀπ' ἀμπέλῳ: ἀπ' ἀμπέλου (δωρικῶς): ὁ ὄποιος παράγεται ἀπὸ τῆς ἀμπέλου.—τοί: οἱ=δοσοι. —τολμῶντι: τολμῶντι (δωρ.)=τολμῶσι.—8. πεπιηῶτες: (πρκμ. τοῦ πτήσσω=ζαρώνω ἐκ φόβοι, συστέλλομαι, κύπτω=κεκυφότες, ζαρωμένοι, περίφοβοι).—9. σέβοντι: (δωρ.) σέβουσι.—προσκυνέοντι: προσκυνέουσι-οῦσι.—10. φωνέοντες: καλοῦντες, ὀνομαζούντες.

Β'. Πραγματικά: στ. 2 λαισήιον: ἀσπὶς ἑλαφρὰ (ἀσπιδίσκιον ὡμοδύρσινον).—5. μνοῖα: ὑπὸ τῶν Κρητῶν μνοῖα ἡ μνωῖα, δμωῖα καὶ μνφα ἐλέγετο ἡ τάξις τῶν δούλων ἡ δουλοπαροίκων.

66.

"Ἐν τῇ θρησκείᾳ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων διαφαίνεται σαφέστατη ἡ τάσις πρὸς σύναψιν τῶν πολλῶν εἰς ἓνα ἀνώτατον θεόν. Ὁ θεὸς οὗτος είναι ὁ Ζεύς, πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε [καθ' "Ομηρού"], ὃτὲ δὲ ἡ Είμαρμένη ἡ ἡ Μοῖρα, ἐμφανιζομένη ὅλως ἀνεξάρτητος τῶν θλῶν θεῶν, εἰς ἣν καὶ αὐτοὶ διποτέσσονται, δθεν τὸ γνωστόν: τὴν πεπρωμένην μοῖραν ἀδύνατά ἔστιν ἀποφυγέειν καὶ θεῷ. Πόσον δὲ βαθεία ἡτο ἡ πίστις αὕτη, ἀποδεικνύει τὸ δτι ἡ Τόχη είχεν ἥδη παλαιότατα ἴδιαν λατρείαν. Οὐδὲν δμως ἔχει μίζωθη ἐν τῇ φυχῇ τῶν Ἑλλήνων τῶν καλῶν χρόνων βαθύτερον τῆς γνώμης, δτι ὁ ἀνθρώπινος βίος είναι ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους μεστός θείων ἐπιδράσεων. Οὕτως ἡ Τόχη δμνεῖται ως ἀρχή καὶ τέρμα τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ως φῶς ἐν σκότει καὶ παραμυθίᾳ ἐν πένθει. Στεναὶ συγγενεῖς τῇ Τόχῃ, ἀδελφαὶ λεγόμεναι, είναι αἱ Μοῖραι [Κλωθώ, Λάχεσσις καὶ "Ἄτροπος"] (Πρβλ. εἰς σχδλ. 1, 14), εἰς δὲ ἀναφέρεται τὸ δπ' ἀριθ. 66 ἀσμα, αἱ ὄποιαι ὄφαίνουσι τὴν ἀνθρωπίνην τόχην ως ὄφασμα. Ταῦτας ὁ ἀγνωστος ἡμίν ποιητής ἰκετεύει ἐνταῦθα, ἵνα πέμψωσιν εἰς τὴν πατρίδα τάξιν, δικαιοσύνην καὶ εἰρήνην.

Α'. **Πραγματ.** Στίχ. 1. **κλῖτε** : [ἀόρ. τοῦ κλύω] = ἀκούσατε. — **Μοῆραι** : ἐνταῦθα λέγονται θυγατέρες Νυκτός, ἀλλαχοῦ δὲ Θέμιδος καὶ Διός. — **αἱ τε = αἱ ὁποῖαι**, ώς γνωστόν. — **ἔξομεναι = καθήμεναι** : ἀγχοτάτῳ θεῶν : [ὑπερθ. τοῦ ἀγχοῦ] = πληριέστατα τῶν θεῶν. — 2. **περιώσι** : περιούσια [περίειμι] = περισσά, ὑπερμεγέθη. — **ἄφυκτα** : ἄφυκτα, τὰ ὅποια δὲν δύναται τις νὰ ἀποφύγῃ. — **μήδεα** : (μήδος - εος) = σκέψεις, ἐπινοήματα. — 3. π. **βουλᾶν** : [δωρικ.] = παντοδαπῶν βουλῶν, ἀποφάσεων. — **ἀδ. κερκίσιν** : δι' ἀδαμαντίνων κερκίδων. Τὸ ἐπίθ. **ἀδαμάντινος** δηλοῖ τὸ σκληρὸν καὶ ἀναπότρεπτον τῆς τύχης. — 3. **Ἄσσα** : **Μοῖρα** (ἡ Ἀτροπος). — **εὐώλενοι** : (εὖ - φλένη = κυρίως τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πήχεως, ἔπειτα δὲ καὶ ἡ ὅλη γείρ) = ὥραίας γείρας ἔχουσαι. — 6. **οὐράνιαι χθόνιαι τε** : ἐξουσίαν ἔχουσαι ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Κατὰ τοὺς παλαιοὺς ἡ ἐξουσία τῶν Μοιρῶν ἦτο ἀπεριόριστος. — 7. **πανδείμαντοι** : τοῖς πᾶσι φοβεραί. — 8. **ἄμμιν** : γῆμιν. — **δοδόκοιλπον** : τὴν ἥρδινον κόλπον ἔχουσαν. — **λιπαροθρόνοις** : [λιπαρὸς - θρόνος] = λαμπροθρόνους. — **Δίκαιοις** : Δικαιοσύνην [κατὰ προσωποποίησιν]. — 10. **στεφανηφόρον** : [στεφάνη - φέρω] = τὴν φέρουσαν στεφάνην, τὴν ἐστεμμένην. — **Εἰράναν = Εἰρίγην**. — **πόλιν τε τάνδε** : καὶ τὴνδε τὴν πόλιν. — **λελάθοιτε** : [ἀόρ. τοῦ λανθάνω μετὰ διπλασιασμοῦ] = εἴθε νὰ κάμητε νὰ λησμονήσητε, νὰ προξενήσητε εἰς αὐτὴν λήθην. — 11. **συντυχιᾶν** : συντυχιῶν = περιπετειῶν, συμφορῶν (**βαρυφρόνων = βαρυθύμων, βαρεῖῶν**).

Β'. **Πραγματικά** : στ. 3. **κερκίς** : ἡ σπάθη γ' κατ' ἄλλους ἡ νῦν σαγίττα τοῦ ἀργαλειοῦ. — 9. **Εὐνομίαν** : προσωποποίησις τῆς καλῆς διοικήσεως, τῆς τηρήσεως τῶν νόμων. — 10. **στεφάνη** : γυναικείον κόσμημα, στέμμα, διάδημα περὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς συγκράτησιν τῆς κόρμης.

Μεσομήδους ὑμνος εἰς Μοῦσαν.

*Ο Μεσομήδης ἦτο Κρήτης λυρικὸς καὶ μουσικὸς ζήσας ἐπὶ Ἀδριανοῦ (117—138 μ. Χ.), οὗ ἐτύγχανε λίαν εὐνοούμενος. Κατὰ τοὺς

χρόνοις ἐκείνους γῇ λυρική καὶ μουσικῇ τῶν Ἑλλήνων εἶχεν ἥδη ἀτονήσει· ὁ Μεσομήδης δύως φιλοτίμως ἡσχολήθη περὶ αὐτάς, τῶν δὲ ἔργων αὐτοῦ διεσώθησαν 3 φύσαι γῇ διηνοί μετὰ των μουσικῶν αὐτῶν σημείων, δι' ὃ καὶ ἔχουσι μεγάλην σπουδαιότητα.

Μία τῶν ἀνωτέρω φύσων είναι γῇ εἰς Μοῦσαν, ἣντις ἀποδίδεται καὶ εἰς τινὰ Διανύσιον. Ὁ ποιητὴς ἐν αὐτῇ παρακαλεῖ τὴν Μοῦσαν νὰ βοηθήσῃ αὐτὸν ἄδοντα.

Α'. **Δειδε:** Ηρόδ. τὸν «Μῆνιν ἔσιδε, θεά, κ.λ.».—**μολπῆς:** τοῦ ἄστρατός μου. — **κατάρχου:** κάμνε ἀρχήν· (ό ἐνεστ- κατάρχομαι). — **αὔρη:** αὔρα. — **ἀλοέων:** ἀλσῶν, ἵερῶν δασῶν. — **δο- νείτω:** (δονέω=κινῶ)=ἢς δονή, ἢς κινή. — **Καλλιόπεια:** (καλή- δπι=καλή τῇ φωνῇ)=Καλλιόπη, μία τῶν Μούσῶν. Ἰδὲ 8. — **προ- καθαγένι:** προκαθηγήτρια, καθοδηγήτρια. — **μυστοδότα:** μυσταγωγέ, διδάσκαλε, ὁδηγέ. — **Παιάν:** ὁ Ἀπόλλων ὡς σωτήρ καὶ ἀλεξίπακος. — **Δήλιος:** διατί; —

Β'. Τὸ μέτρον είναι τῶν μὲν δύο πρώτων στίχων ἱαμβικὸν τε- τράμετρον, τοῦ δὲ 3 καὶ 4 διακυλικὸν τρίμετρον, τοῦ δὲ τελευταίου τροχαῖκὴ τέτραποδία καταλικτική. Τὴν μουσικὴν αὐτοῦ ἴδε ἐν τέλει τοῦ Παραρτήματος.

68.

Τὸ Σεικίλου ἐπιτάφιον είναι θρηνωδία. Εὑρέθη ἐν Ἀιδινίῳ (πυρά τας ἀρχ. Τράλλεις) τῆς μικρᾶς Ἄστιας ἐπὶ ἐπιταφίου στήλης μετὰ τοῦ ἑζῆς ἄνωθεν αὐτοῦ ἐπιγράμματος:

Εἰκὼν γῇ λίθος εἰμί· τίθησι με Σεικίλος ἐνθα
μνήμης ἀθανάτου σῆμα πολυχρόνιον.

Τὸ σπουδαιόν είναι, διτὶ καὶ ἐν τούτῳ ἄνωθεν τῶν στίχων σφ-
ζονται ἀναγεγραμμένα τὰ παλαιά μουσικὰ σημεῖα.

Α'. **φαίνου:** (ἐν τῷ κόσμῳ), διασκέδαζε. — **πρός δλιγον:** δλι-
γοχρόνιον. — **τὸ ζῆν:** γῇ ζωή.

Β'. Τὸ νόημα τῆς θρηνωδίας ταύτης εὑνόγιτον. Προτρέπει ἐπι-
κονιρεῖσις τὸν ἄνθρωπον, ὅσον ζῇ, νὰ φαίνηται ἐν τῷ κόσμῳ, δηλ.-
νὰ ἀπολαύῃ τῶν τοῦ κόσμου γῆδονῶν, καὶ νὰ μὴ λυπήται καθόλου.

διότι ὁ βίος είναι βραχύς, σὺν τῷ χρόνῳ δὲ ἐπέρχεται τὸ μοιραῖον τέλος.

Τὸ μέτρον αὐτοῦ είναι ιαμβικόν, τὴν δὲ μουσικὴν ἵδε ἐν τέλει τοῦ Παραρτήματος.

69.

Ἐπιγράμματα.

Τὸ ἐπίγραμμα είναι κυρίως μικρὰ ἔλεγεια, ἐσχηματίσθη δὲ ὅλως φυσικῶς, ὅτε ὁ πεζὸς λόγος δὲν είχεν ἀκόμη ἀναπτυχθῆ καὶ ἐγίνετο χρῆσις αὐτοῦ ἐπιτύμβιος πρὸς βραχυτάτην ἔκθεσιν τῶν σπουδαιοτέρων τοῦ βίου τοῦ ἐν τῷ τάφῳ νεκροῦ. Καὶ ἐν μὲν τοῖς ἀρχαιοτέροις χρόνοις τὸ ἐπίγραμμα ἦτο ὅλως ἐπικόν (διηγματικὸν) καὶ μέτρον εἶχε τὸ ἡρωϊκὸν ἑξάμετρον· ἐπειδὴ δὲ ὅμως ἡ ἐπιτύμβιος χρῆσις αὐτοῦ ἀπαιτεῖ μαλακὴν διάθεσιν, προΐόντος τοῦ χρόνου τὸ μέτρον αὐτοῦ μετεβλήθη εἰς ἡρφελεγείον, ἐπὶ δὲ τῶν Ρωμαϊκῶν χρόνων καὶ εἰς ιαμβικόν. Εἰκόνα νεκροταφείου μετ' επιτύμβιων στηλῶν, εἰς ἃς ἀγεγράφοντο τὰ ἐπιγράμματα, παρέχομεν τὴν τοῦ ἔξω Κεραμεικοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Χρῆσις δὲ ὅμως τοῦ ἐπιγράμματος δὲν ἐγίνετο ἀποκλειστικῶς μόνον ἐπὶ τῶν τάφων. Υπῆρχον καὶ ἀναθηματικὰ ἐπὶ παντοίων ἀναθημάτων ἐπιγράμματα καὶ γνωμικὰ γραφόμενα ἐπὶ κρηνῶν ἢ ναῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ στηλῶν (Ἐρμῶν), αἵτινες ἐχρησίμευον ως ὄδοιδεικταὶ ἢ σταδιόμετρα, πρὸς τούτοις δὲ καὶ τινα σκωπτικά.

Χαρακτηριστικὸν τοῦ ἐπιγράμματος είναι τὸ μὲν μεγάλη βραχύτης, τὸ δὲ εὐστοχία καὶ ὑψὸς τῆς ἐκφραζομένης ἐννοίας. Δύο ἢ τέσσαρες στίχοι ἀποτελοῦσι τὸ κανονικὸν καὶ σύνηθες μῆκος αὐτοῦ. Μακρότερα τοῦ μέτρου τούτου ἐπιγράμματα τῶν καλών χρόνων είναι σπανιώτερα καὶ ἀποτελοῦσι μᾶλλον ἔλεγειας ἢ ἀληθῶς ἐπιγράμματα, διότι ἀείποτε ἡ βραχύτης ἐθεωρήθη ως ἡ μεγίστη τοῦ ἐπιγράμματος ἀρετή. Τὰ μακρὰ ἐπιγράμματα είναι συνήθως ῥωμαϊκῶν χρόνων.

Τοῦ δέποτε ἀριθ. 69 ἐπίγραμμα προτάσσεται ως ἀρχαιότατον. Εὑρίσκεται ἐν τῷ Μουσείῳ Κερκύρας. Διὰ τούτου τιμάται Κερκυραῖός τις, Ἄργιαδας δύομάτι, δοτις ἐφονεύθη ἀριστεύων ἐν τινι μάχῃ πρὸς

N. Μπαξεβανδή, "Ελληνες Λυρικοί Σκδοσ. δ' 10

τοὺς Ἡπειρώτας (ίσως Ἀμέρακιώτας) παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀράχθου, δπου είχε καταπλεύσει ὁ νερκυραϊκὸς στόλος. Πότε συνέβη τοῦτο, ἀδηλον· πάντως ὅμως μεταξὺ τοῦ 7 καὶ 8 αἰώνος π.Χ.

Α'. *Γραμμ.* **Σᾶμα** : δωρ. σῆμα, μνῆμα.—**τόδ'** : (τοῦτο ἐδῶ τὸ μνῆμα είναι τοῦ Ἀ.).—**Χάροπος**: τοῦ οίσδ τοῦ Χάροπος.—**Χάροψ** : συνώνυμον τῷ Χάρων.—**τόν δ'** : αὐτὸν δὲ (τὸν Ἀρνιάδαν).—**"Ἀρης** : μετωνυμικῶς ὁ πόλεμος.—**βαργάμενον** : δωρ.=μαρνάμενον, μαχόμενον.—**Ἄραδθοιο** : Ἀράχθου.—**δοαῖσι** : πλησίον τῶν ῥειμάτων.—**πολλὸν** : πολύ.—**ἀριστεύοντα** : ἀνδραγαθοῦντα. —**στονδήεσσαν** : στονδεσσαν, πλήρη στόνων, στεναγμῶν.—**ἀκτάν** : ἀστὴν=μάχην.

Β'. *Πραγματικά* : **Χάροψ** ἐπωνυμάζετο κυρίως ὁ Ἡρακλῆς καὶ ἐτιμάτο ἀρχαιότατα ἐν Κορωνείᾳ, δπου οἱ Βοιωτοὶ ἔλεγον, δτι ἀνέβη ἐξ Ἀδού ὁ ἥρως ἄγων τὸν Κέρθερον. Ἡ λέξις σημαίνει δ, τι κυρίως καὶ τὸ χαροπός, δηλ. τὸν πυρρὸν τοὺς ὀφθαλμούς, φλογόφθαλμον, δεινόφθαλμον, δεινόν, δθεν καὶ δύομα κυνῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὁ Χάροψ ἢ Χάρων, διότι τὸν δαιμόνα τοῦ θανάτου (τὸν καὶ παρ' ἡμῖν Χάρον) ἐφαντάζοντο οἱ παλαιοί ως λέοντα ἢ κύνα ἄγριον, τοὺς ὀφθαλμούς φλογοθόλον, κατασπαράσσοντα τοὺς ἀνθρώπους. Χάροψ ἀρα Ἡρακλῆς είναι ὁ τὸν Κέρθερον ἐξ Ἀδού ἀναβιβάσας, χαρώνειος. Ἐνταῦθα βλέπομεν, δτι τὸ ἐπίθετον Χάροψ ἐλαμβάνετο καὶ ἀντὶ οὐσιαστικοῦ κυρίου δνέματος καὶ δ? αὐτοῦ δινομάζοντο καὶ διθρωποί, ως συνέβη καὶ εἰς δλλα ἐπίθετα (ξανθός, πυρρὸς κ. λ.).

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο είναι γεγραμμένον δουστροφῆδόν, ἐξ οὗ καταφαίνεται καὶ ἡ ἀρχαιότης αὐτοῦ. Ταῦτην δεικνύει καὶ τὸ μέτρον (δακτυλικὸν) καὶ ἡ γλώσσα καὶ ἡ χρήσις τοῦ δίγαμμα.

70.

"Ακρος τῶν ἐπιγραμμάτων τεχνίτης ὑπῆρξε Σιμωνίδης ὁ Κείος. Τὰ ἐπιγράμματα αὐτοῦ διακρίνονται διὰ τὴν λαμπρὰν γλώσσαν, τὴν ἐνάργειαν, τοῦ ὕψος τῶν ἐννοιῶν καὶ κατὰ τὴν συγκινητικὴν ἀπλότητα. Εἰς τοῦτον ἀνέθεντο αἱ πόλεις, αἱ πρὸς τοὺς Μήδους ἄγωνισάμεναι (κατὰ τὰ Μγδικά), τὸν δι' ἐπιγραμμάτων ἀπαθανατισμὸν

τῶν εύκλεῶν αὐτῶν ἀγώνων (Πρᾶλ. βίον Σιμωνίδου ἐν 57).

Τὸ δπ̄ δριθ. 70' καταχωρισθὲν ὅφ̄ ἡμῶν ἐπίγραμμα εἶναι τὸ
ἐπὶ τῇ ἐν Μαραθῶνι νίκῃ ὑπὸ Σιμωνίδου ποιηθέν. Ἐν αὐτῷ διὰ δύο
μόνον στίχων ὁ ποιητὴς ἐπέτυχε νὰ εἰπῃ τὸν ἔνδοξον τῶν Ἀθηναίων
πρὸς τοὺς Μήδους ἀγώνα, τὸν τόπον, ἐν φ̄ ἐγένετο (Μαραθῶνι),
τὸν τρόπον (Ἐλλήνων προμαχοῦντες) καὶ τὸ ἀποτέλεσμα αὐτοῦ
(ἐστόρεσαν).

1. Ἐλλήνων προμαχοῦντες : ὑπὲρ (πάντων) τῶν Ἐλλήνων μα-
χόμενοι.—*Μαραθῶνι* : δοτ. τοπική. Ἐπὶ τῶν διῆμων τῆς Ἀττικῆς
γνωστὸν ὅτι παραλείπεται ἡ πρόθεσις—ἐν Μαραθῶνι.—2. χρυσοφό-
ρων : διότι ἐφόρουν χρυσᾶ κοσμήματα, φέλια, στρεπτοὺς καὶ τὰ
τοιαῦτα.—*ἐστόρεσαν* : κατέβαλον, κατενίκησαν.

71.

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰς Θερμοπύλας καὶ τοὺς
ἐν αὐταῖς ἀγωνισαμένους, ἔξαίρει δὲ τὴν ἀνδρείαν τῶν Ἐλλήνων,
οἵτινες τετρακισχίλιοι μόνον ὄντες ἐτόλμησαν ν̄ ἀντιπαραταχθῶσι
πρὸς τριακοσίας μυριάδας, δηλ. πρὸς τρία ἑκατομμύρια βαρβάρων.

1. *Μυριάσιν ... τριακοσίαις* : κατὰ 300 μυριάδων.—*τῷδε* : δωρ.
≡ἐνταῦθα, ἐδῶ (ἐν Θερμοπύλαις δηλαδή, διότι ἡ στήλη ἡ φέρουσα
τὸ ἐπίγραμμα ἡτο ἐστημένη ἐπὶ τόπου).—*τέτορες* : τέσσαρες.

72.

Τοῦτο εἶναι τὸ περιώνυμον εἰς τοὺς ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας
Σπαρτιάτας, ἐν φ̄ ἔξαίρεται ἡ εἰς τὰς διαταγὰς τῶν Ἀρχῶν κατὰ
τοὺς νόμους μέχρι θανάτου διπανοὶ τῶν Λακεδαιμονίων.

1. ὡς *ξεῖν'* : ὡς ξένε.—*ἀγγέλειν* : ἀπαρ. ἀντὶ προστακτικῆς=
ἄγγελλε.—*τῷδε* : Πρᾶλ. 71, 1.—*τοῖς κείνων δήμασι* : τοῖς ῥητοῖς
κελεύσμασιν ἐκείνων, εἰς τὰς ἡγετὰς διαταγὰς ἐκείνων.

73.

Τὸ δπ̄ δριθ. 73 ἔξαίρει τὴν φιλοπατρίαν καὶ φιλοτιμίαν τοῦ

μάντεως Μεγιστίου, ὅστις ἐξ Ἀκαρνανίας ὧν ἡκολούθησε μετὰ τοῦ στρατοῦ τοῦ Λεωνίδα εἰς Θερμοπύλας. Οὗτος καὶ περ προειδώς, ὡς μάντις, τὴν τύχην, ἥτις ἀνέμενεν αὐτοὺς ἐκεῖ, δὲν ἡθέλησε παρὰ τὰς προτροπὰς τοῦ Λεωνίδα ν' ἀναχωρήσῃ, ἀλλὰ μόνον τὸν μονογενῆ αὐτοῦ γένον, ὅστις εἶχε συνακολουθήσει αὐτῷ, ἀπέστειλεν οἴκαδε, αὐτὸς δὲ συναπέθανε μετὰ τοῦ Λεωνίδα καὶ τῶν τριακοσίων.

1. *τόδε* : ἔστι.—*κλεινοῦ Μεγιστία* : τοῦ κλεινοῦ Μεγιστία.—*ὅτε ποτε Μ...κτεῖναν* : τὸν δόποιον ἐφόνευσάν ποτε οἱ Μῆδοι. — 2. *ἀμετψάμενοι* : διαβάντες (τὸν Σπ. ποταμόν). Πρᾶλ. 20, 11.—3. *μάντιος* : μάντεως.—*σάφα εἰδὼς* : καὶ περ σαφῶς εἰδὼς.—*κῆρας* : τὸν θάνατον (ὅτι ἐπήρχετο).—4. *οὐκ ἔτιη* : δέν ἐτόμησε, δέν ὑπέφερε, δέν ἐβάσταξεν ἡ ψυχή του.—*προλιπεῖν* : νὰ φύγῃ καὶ ἀφῆσῃ.

74.

Πρὸς τὸν ἀείμνηστον Λεωνίδαν ἀποτεινόμενος διὰ τούτου ὁ ποιτὴς μακαρίζει τοὺς μετ' αὐτοῦ ἐν Θερμοπύλαις πεσόντας ἐξαίρων τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν.

1. *Εὐκλέας* : εὐκλεεῖς, ἐνδόξοις. — *αἰα* : ἡ γῆ· ἄλλος τύπος τοῦ γαῖα.—*κέκευθε* : παρακ. τοῦ κεύθω μετὰ σημασίας ἐνεστώτος =*κρύπτει*, καλύπτει. Ἡ σειρὰ είναι: Λεωνίδα, Σπάρτης εὐρυχόρον βασιλεῦ, αἰα κέκευθε εὐκλέας (τούςδε), οἱ μετὰ σειο τῇδ' ἔθανον δεξάμενοι κ. τ. λ.—*οἱ. μετὰ σεῖο* : ὅσοι: μετὰ σοῦ.—2. *τῆδ'* : ἐδῶ. —*ἔθανον* : ἐφονεύθησαν, ἔπεσον. — *εὐρυχόρον* : εὐρυχώροι. — 3. *σθένος* : συναπτέον τῷ δεξάμενοι ὡδε: δεξάμενοι πολέμῳ σθένος=ὑπομείναντες ἐν πολέμῳ δύναμιν (στρατόν).—*τόξων...* ἵππων καὶ ἀρδρῶν: τοξιτῶν, ἵππεων καὶ ὄπλιτῶν· ἀντιστάντες δηλ. κατ' αὐτῶν.—4. *Μηδειῶν*: Μηδικῶν, τῶν Μῆδων.

75.

Ἐις τοὺς κατὰ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν πεσόντας Κορινθίους ποιῆσας ταῦτα ὁ ποιητὴς ἀνακηρύσσει αὐτοὺς σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος. Ἄνευρεθὲν τὸ ἐπίγραμμα κείται νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ.

1. ὁ ξεῖνος : Πρόβλ. 72, 1.—**ἐναίομες** : δωρ. φύκοῦμεν, κατερκοῦμεν.—**ποκῶν** (ά) : δωρ. = ποτέ. — **ευνδρον...ᾶστιν** : τὴν εῦνδρον, τὴν πολύνδρον, τὴν πολλὰ καὶ καλὰ ὕδατα ἔχουσαν πόλιν.—2. **ἄμ** : ἄμεινος.—**ἡμᾶς** : διότι ἐκεῖθεν ἦτο Αἴας ὁ Τελαμώνιος.—**ἔχει** : κατέχει, καλύπτει. — 3. **Φ.** **ηῆς** : Φοινικικὰ πολεμικὰ πλοῖα. Γνωστὸν δτι ὁ Περσικὸς στόλος ἦτο τὸ πλεῖστον Φοινικικός.—**ἔλόντες** : καταβαλόντες, νικήσαντες.—4. **ὅσσαμεθα** : ἐρρυσάμεθα, ἐσώσαμεν. Οἱ Κορίνθιοι ἐπολέμησαν ὑπὸ τὸν Ἀδείμαντον ἐν Σαλαμῖνι, ὡς γνωστόν.

76.

Ἐγκωμιάζονται διὰ τούτων οἱ κατὰ τὴν διπλῆν ἐπὸν Εὐρυμέδοντες μάχην πεσόντες.

1. **παρ'** **Εὐρυμέδοντα** : πλησίον τοῦ Εὐρυμέδοντος είναι δὲ οὗτος Παμφυλίας ποταμὸς ἐκβάλλων εἰς τὸν κόλπον Ἀτταλείας. Γνωστὸν δτι παρ' αὐτῷ οἱ Ἑλληνες ὑπὸ τὸν Κίμωνα ἐνίκησαν τοὺς Πέρσας.—**ἀλεσαν** : ἀπώλεσαν, ἔχασαν.—**ἀγλαδν...ῆβην** : τὴν λαμπρὰν αὐτῶν νεότητα.—2. **μαρνάμενοι** : μαχόμενοι. — **προμάχοις** : πρὸς τοὺς προμάχους (τῶν τοξ. Μήδων).—3. **αλχμηταί** : πολεμισταί.—**φυνπόρων** : ταχειῶν. — 4. **ἀρετῆς μνῆμ'** : μνημεῖον (ἐνθύμημα) ἀνδρείας.—**ἔλιπον** : κατέλιπον.—**φθίμενοι** : ἀποθανόντες, φυγευθέντες.

77.

Τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο, εἰς τοὺς ἐπὶ τῶν Μηδικῶν πεσόντας ἥρωας ἀναφερόμενον, διδάσκει ἡμᾶς, δτι ἀγήρως ἐστὶν ἡ μνήμη τῶν ὑπὲρ πατρίδος ἐκάστοτε πιπτόντων.

Στίχ. 1. **τὸ καλῶς θνήσκειν** = ὁ ἔνδοξος θάνατος.—2. **ἐκ πάντων** = ἐξ ὅλων τῶν ἀλλων, πρὸ πάντων. — **τύχη** : ἡ τύχη. — 3. **πεινέοντες** : προθυμούμενοι, μετὰ μεγάλης προθυμίας ἀγωνιζόμενοι.—**περιθεῖναι** : νὰ περιβάλωμεν. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἴματίων. **Ως λέγεται περιθημέ τινι ἱμάτιον**, οὗτο καὶ **περιθημι τῇ Ἑλλάδι**

ἐλευθερίαν.—4. χρώμενοι : ἔχοντες.—ἀγηράντφ : ἀγήρωφ, μὴ γηρασκούσῃ, αἰωνίᾳ.—εὐλογίη : ἐπαίνῳ χρώμενοι ἀγ... εὐλογίη = ἔχοντες ἐπαίνον ἀγήρωφ, αἰωνίον ἢ αἰωνίαν δόξαν.

78.

Καὶ τοῦτο τὸ ἐπίγραμμα είναι δημοιον τῷ ἀνωτέρῳ.

Στήχ. 1. ἀσβεστον οὐδέσ : (Πρόβλ. τὸ ἐν τῷ προηγουμένῳ 71 ἀγήραντος εὐλογίᾳ)=ἀθάνατος δόξα.—περί...θέντες = περιθέντες. (Πρόβλ. 77, 3).—οἴδε : οὗτοι ἐδῶ, οἱ κείμενοι ἐνθάδε.—2. ἀμφεβάλοντο : ἐνεδύθησαν, ἐφόρεσαν (μεταφορικῶς).—κυνάνεον... νέφος : τὸ μαῦρον νέφος. — νέφος θανάτου : ὁ θάνατος (περιφρ.).—3-4. σφ' : σφὲ=σφᾶς=αὐτούς.—ἀνάγει σφ' = ἀναβιβάζει αὐτούς.—καθῆπερθεν : ὅνωθεν.—κυδαίνουσα : (κυδος, κυδαίνω)=δοξάζουσα.—ἔξι Αίδεω δώματος : ἐκ τῆς κατοικίας τοῦ "Ἄδου, ἐξ "Ἄδου.

79.

Εἰς Ἀρχεδίκην τὴν ἐν Λαμψάκῳ ἀποθανοῦσαν θυγατέρα τοῦ Πεισίστρατίδου Ἰππίου ποιήσας τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ὁ ποιητὴς ἔξαίρει τὴν μεγίστην σωφροσύνην τῆς γυναικὸς ταύτης.

1. Ἀνδρός : ἡ σειρὰ είναι ἡ ἑσῆς : ἥδε κόνις κέκευθε Ἀρχεδίκην Ἰππίου, ἀνδρὸς ἀριστεύσαντος κ.τ.λ. = ἡ κόνις ἥδε κρύπτεται (καλύπτεται) κ.τ.λ. Περὶ τοῦ κέκευθε πρόβλ. 74, 1.—ἀνδρός ἀριστεύσαντος : ἀνδρός, ὅστις ἡρίστευσεν.—τῶν ἔφ' ἔαντοῦ : τῶν συγχρόνων του.—3. οὖσα : ἀν καὶ ἡτο (πατρός τε καὶ ἀνδρὸς ἀδελφῶν τε πατέρων τε τυράννων), ἀν καὶ εἰχε καὶ πατέρα καὶ ἄνδρα καὶ ἀδελφοὺς καὶ οἷοὺς τυράννους.—ἀνδρός : οὗτος ἡτο Αἰαντίδης ὁ Λαμψάκος τύραννος. — ἀδελφῶν : εἰς τούτων είναι γνωστὸς ἡμῖν διονυμαζόμενος, ὡςπερ ὁ πάππος, Πεισίστρατος, δις καὶ ἄρχων ἐν Ἀθήναις ἐγένετο.—4. οὐκ ἡρθη τοῦν : δὲν ἐπήρθη κατὰ τὸν γοῦν.—ἔς ἀτασθαλίην : μέχρι ἀτασθαλίας.

80.

Τό επίγραμμα τούτο φέρεται ἐπὶ λίθου, εὑρεθέντος τῷ 1877 καὶ
κειμένου ἐν τῷ Μουσείῳ Θηβῶν. Ως φαίνεται ἐκ τῶν τριών ὑπεράνω
αὐτοῦ ἀναγεγραμμένων δυνομάτων καὶ ἐκ τοῦ πληθυσμικοῦ ἀριθμοῦ
τοῦ ρήματος ἔδραμομεν, ἀναφέρεται εἰς τρεῖς ἐπισήμους Θηβαίους,
Ξενοκράτη, Θεόπομπον καὶ Μνασίλχον, καὶ είναι ἀναρινηστικὸν τῶν
ὑπὲρ πατρίδος πολεμικῶν αὐτῶν ἡγώνων.

Ἐξ ὅσων γιγνώσκομεν, οὐ μὲν Ξενοκράτης ἡτοί βοιώταρχος μετ' Ἐπαμεινῶνδος κατὰ τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην, γενομένην, ὡς γνωστόν, τῷ 371 π. Χ. μεταξὺ Θηραίων καὶ Λακεδαιμονίων, ὁ δὲ Θεόπομπος ἡτοί τῶν ἔξεχόντων ἐν Θήραις τότε (ἰδὲ Πλιτρχ. Πελοπ. 8 καὶ περὶ Δαιμονίου. Σωκρ. 26, 31). Περὶ Μναστιλάου οὐδὲν γιγνώσκομεν· καὶ οἱ τρεῖς δοῦμως φαίνεται ἡγοραγάθησαν κατὰ τὴν εἰρημένην μάχην, ἵσοι πρὸς τὸν Ἐπαμεινῶνδαν ἐν τῷ ἀγώνι γενόμενοι. Τούτοις ἔνεκα καὶ ἐπιμήθησαν ὑπὸ τῆς πατρίδος διὰ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου, οὗ ἡ ἐρμηνεία εῖται μόνον εὑρισκόμενη.

Στιχ. 1. Ἀνίκα : ἡγίκα, καθ' ὅν χρόνον, ὅτε.—τὸ Σ. ἐκράτει
δόρυ : ἵσχυεν ἡ Σπάρτη (κατὰ περίφρασιν).—τηγάκις : λέξις ἐνταῦθα
μόνον ἀπαντώσα. Τὸ σύνθετος θά ἥτο τηγίκα—τότε.—εἰλλε Ε. οὐλάρῳ :
περιφρασίς ἀντὶ τοῦ ἐκληρώθη, ἔξελέγη, ἔλαχε [βοιωταρχος].—2.
φέρειν τροπαῖα : τὸ ἀντικ. τοῦ οὐλάρῳ=νὰ φέρῃ τρόπαια δηλ.
νὰ νικήσῃ καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς νίκης νὰ φέρῃ τρόπαια εἰς τὸν
Δία. Ὡς λέγεται αἰρεῖν στεφάνους (ἐν Πινδάρῳ Πυθ. 3, 133) καὶ
αἰρεῖν κῦδος (ἐν Ἱλ., β, 321), οὗτοι καὶ ἐνταῦθα εἰλλε [οὐλάρῳ] φέ-
ρειν τροπαῖα. Τὸ δὲ οὐλάρῳ [οὐλήρῳ] ἐτέθη ἴσως, ἵνα σημάνῃ τὸν
τρόπον τῆς ἐκλογῆς, διότι, ως φαίνεται, οἱ βοιωταρχοὶ ἦσαν, ως
καὶ οἱ Ἀθηναίων ἄρχοντες, οὐληρωτοὶ ἐκ προκρίτων, δηλαδὴ ἔξελέ-
γοντο πρώτον καὶ είτα μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν ἐκληροῦτο ὡρισμένος
τις ἀριθμὸς εἰς τὴν ἄρχην. Ἡσαν δὲ κατ' ἄρχας μὲν 11, ἀπὸ δὲ
τοῦ 371 π. Χ. μόνον 7, ὃν 2 Θηβαῖοι. Ἔξελέγοντο κατὰ τὰς χει-
μερινὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου καὶ ἦσαν ἐνιαύσιοι, ή δὲ κατακράτησις
τῆς ἄρχης εἴχε τιμωρίαν θάνατον. Τὴν ἡγεμονίαν τοῦ στρατοῦ εἶχεν

ἐκ περιτροπῆς ἔκαστος, ἀλλ᾽ ἐνίστε ἀνετίθετο καὶ εἰς ἕνα μόνον γῆδόν, ὡς συνέδη τοῦτο τῷ 369 εἰς τὸν Ἐπαμεινῶνδαν καὶ Πελοπίδαν. Τὸν κλάρῳ δὲ δύως ἵσως ἐτέθη καὶ ποιητικῶς, θέλοντος τοῦ ποιητοῦ νὰ σημάνῃ ἀπλῶς, διτὶ συνέπεσε νὰ ἐκλεχθῇ τότε βοιώταρχος ὁ Ξενοκράτης καὶ νικήσας νὰ φέρῃ τρόπαια εἰς τὸν Δία.—2. Ξεινοκράτης: χάριν τοῦ μέτρου ἀντὶ Ξεινοκράτης. Τὸ δὲ Ζηγὴν τροπαῖον πάγχαικα τέλη».—3. οὐ... δείσας: μὴ φοβηθεῖς, ἀφηφήσας, χωρὶς νὰ φοβηθῇ.—στόλον: τὴν ἐκστρατείαν, τὴν ἐκ Σπάρτης σταλεῖσαν δύναμιν. Τί παρατηροῦμεν περὶ τῆς λέξεως στόλος ἐνταῦθα; — δοπίδα: ἀντὶ δοπλίτας, δοπιδιώτας, κατὰ μετωνυμίαν.—Λάκαιναν δοπίδα: τὸν λακωνικὸν στρατόν.—4. κρείσσονες: ἀνώτεροι.—5. καρύσσει: δωρ. ἀντὶ κηρύσσει· τί; — Λεύκτροις: δοτ. τοπικὴ=ἐν Λεύκτροις.—δουρί: διὰ δόρατος, διὰ πολέμου στηθέντα, πολεμικά.—6. δεύτεροι ἐδράμομεν: μεταφορικῶς ἀπό τῶν ἐν τῷ σταδίῳ δρομέων=οὐκ ἐφάνημεν κατώτεροι· τίνος; Δηλαδή; (ἴσοι πρὸς τὸν Ἐπαμεινῶνδαν ἐδείχθημεν).

81.

Συντομώτατον καὶ ὠραιότατον ἐπίγραμμα ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἀθηναίων στηθέντος χαλκοῦ ἀνδριάντος τοῦ μεγάλου ῥήτορος. Ὁ Δημοσθένης, ὡς γνωστόν, γρύτοτάνγεις διὰ δηλητηρίου ἐν Καλαμαρείᾳ (νῦν Πόρω) ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ποσειδῶνος, ὃπου εἶχε καταφύγει διωκόμενος ὑπὸ τοῦ φιγαδοθήρα. Ἀρχίου καὶ τῶν σὸν αὐτῷ κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἀντιπάτρου. Οἱ Ἀθηναῖοι μετὰ 42 ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, δηλ. τῷ 280, ἔστησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ τὸν ἀνδριάντα αὐτοῦ.

γνάμη: τῇ πολιτικῇ συνέσει.— ράμην: στρατιωτικὴν δύναμιν.
Ἄρης Μακεδών: κατ' ἀντονομασίαν ὁ Φιλιππος.

82.

Διὰ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου ἔξυπνει ὁ Ἀρχιλοχος ἀποθανόν-

τας δύο ἀνδρας τῆς Νάξου, οὓς ὀνομάζει στόλους αὐτῆς ὑψηλούς.

*Ψηλοὺς...κίονας : ὑψηλοὺς στόλους, μετάφορικῶς. Οὗτω καὶ ἡμεῖς μέχρι σήμερον λέγομεν στῦλον τοῦ σπιτιοῦ τὸν πατέρα ἢ τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν, τὸν συντηροῦντα καὶ διευθύνοντα τὸν οἶκον, διὰ τὴν επουδαιότητα αὐτῶν. *Ἡ μετάφορὰ ἀπὸ τῶν κιόνων τῶν οἰκοδομῶν, οἱ ὅποιοι ὑποδαστάζονται τῇ στέγῃ καὶ ἐπομένως τὸ ὅλον οἰκοδόμημα.—*Ἄριστοφόων : ποιητικῶς ἀντὶ *Ἀριστοφῶν.

83.

Τὸ ἐπίγραμμα τούτο ἀνεκαλύφθη κατὰ τὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας Σύρου γεγραμμένον ἐπὶ μαρμαρίνης πλακός. *Ως βλέπομεν, ἔξιμνετ τὰς ἀρετὰς Θεοφίλας τινὸς Δωρίδος, ἀποθανούσης ἐν ἡλικίᾳ 35 ἔτῶν. Κείται νῦν ἐν τῇ ἀρχαιολογ. συλλογῇ *Ἐρμουπόλεως. Είναι ρώμαικῶν χρόνων.

*Ἄδ' : δωρ. = ἥδε, αὕτη ἐδῶ.—ἀρετὰν στέρξασα : ἐναρέτως ζήσασα.—ἔνδικα : νόμιμα.—λέκτρα : ἡ κλίνη, ὁ γάμος.—ξύνευνος : σύζυγος.—ἐγ : κατ' ἀφομοίωσιν πρὸς τὸ ἐπόμενον Μ ἀντὶ ἐκ.—πλησαρένα : συμπληρώσασα.—τρισσοῖς : ποιητικῶς ἀντὶ τρισίν.—τῷδε : οὐπὸ τῷδε τάφῳ ἔθηκε (ὑποκάτω τούτου ἐδῶ τοῦ τάφου).

84.

Στήλη ἐπιτύμβιος εὑρεθεὶσα ἐν Σύρῳ πλησίον τῆς ἀριστερᾶς ὅχθης τοῦ χειμάρρου Λαλαχιᾶ, νῦν ἐν τῇ ἀρχαιολογ. συλλογῇ *Ἐρμουπόλεως.

Διὰ τοῦ ἐπιγράμματος τούτου τιμάται ἵερεύς τις, Κλειτοφῶν Ἐφασισθένος δονόματι, οὐπὸ τῆς θυγατρός του.

αὔξουσα : θέλουσα νὰ αὐξῆσῃ.

Τί διαφέρει τὸ ἐπίγραμμα τούτο τῶν μέχρι τούδε γνωσθέντων;—

85.

Τὸ ὑπὸ ἀριθ. 85 ἀνήκει εἰς τὰ σιμωνίδεια ἀναθηματικὰ ἐπιγράμ-

ματα, ὑπῆρχε δὲ γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ ἔξωθεν τοῦ ἀνατολικοῦ τείχους τῶν Πλαταιῶν βωμοῦ τοῦ Ἐλευθερίου Διός, τοῦ μετὰ τὴν ἡταν τοῦ Μαρδονίου ἴδρυθέντος, ἐνῷ μέχρι τῆς β' μ. Χ. ἐκατονταετηρίδος ἐτελοῦντο θυσίαι καὶ ἀγῶνες εἰς μνήμην τῆς ἐνδόξου ἐκείνης νίκης τῶν Ἑλλήνων κατὰ τῶν βαρβάρων.

1. *Tόνδε* : ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐν τῷ δ' στίχῳ βωμὸν = τοῦτον ἐδὼ τὸν βωμόν (τοῦ Ἐλ. Διός). παρὰ ταῖς Πλαταιαῖς.—*Ἐλλῆνες* : ὑποκ. τοῦ ἴδρυσαντο.—*νίκας κράτει* : (πλεονασμὸς)=νίκη=διὰ νίκης συναπτέον δὲ πρὸς τὸ ἐξελάσαντες = διὰ νίκης ἐκδιώξαντες (τοὺς Πέρσας). — *ἔργῳ Άρηος* : πολέμῳ, ἐν πολέμῳ.—2. *πειθόμενοι* : πρόσδοιορίζει τὸ ἐξελάσαντες, διὸ δὲν συνδέονται αἱ μετοχαί.—*λήματι* : φρονήματι, ἀποφάσει (εὐτόλμῳ) = εἰς τολμηρὸν φρόνημα ἐκ τοῦ λάω-λῶ.—3. *κοινόν* : κατηγ. εἰς τὸ βωμὸν τόνδε ἴδρυσαντο.—*ἐλευθέρῳ Ἑλλάδι* : ἡ δοτ. αὕτῃ ἀναφέρεται εἰς τὸ κοινὸν=κοινὸν τῆς Ἑλλάδος ἐλευθέρας, ἥν ἐλευθέραν διέσωσαν.

86.

Καὶ τοῦτο ἀναθηματικὸν εἶναι τὸ ἐπίγραμμα, γραφὲν εἰς δόρῳ παλαιωθὲν ἥδη ἐκ τῆς χρήσεως καὶ τῷ Διὶ ἀνστεθέν.

1. *μελία* : (μετωνυμία)=δόρῳ διότι κατετκευάζετο ἐκ μελίας, θεν παρ' Ὁμήρῳ μείλινον λέγεται καὶ διὰ Πρίαμος ἐνυμελίης ἢ ἐνυμελίης (ἐπικῶς)=καλήν μελίαν ἔχων, καλὸν δόρῳ, καλὸς πολεμοτῆς.—*ταραά* : μακρά.—ποτὶ κίονα μακρόν : πρὸς μακρὸν κίονα, πλησίον τοῦ μακροῦ κίονος.—2. *ἥσο* : κάθησο.—*πανομφαίῳ* : (πᾶς-δομφῆ) = τῷ παραγωγῷ πασῶν τῶν προφητικῶν φωνῶν, τῶν προφητειῶν.—*Ζηνί* : Διῖ.—3. *ἥδη* : πλέον.—*χαλκός* : ἡ αἰχμὴ (σου).—*γέρων* : ἐστὶ=παλαιά ἐστι=πεπαλαιώται=ἔχει παλαιωθῆ. — *αὐτά τε* : καὶ σὺ αὐτὴ (ἡ μελία, τὸ ξύλον δηλαδή).—*τετρυσσαι* : πρκμ. παθ. τοῦ *τρύω*=τετρύχωσαι = ἔχεις βασανισθῆ, ἔχεις πολλὰ δοπομένει, ἔχεις βλαβῆ.—4. *πυκνά* : (ἐπίρρ) = συγνάκις, συγνά.—*κραδαινομένα* : κραδαινομένη, παλλομένη (παλλόμενον). — *δαΐῳ* ἐν πολέμῳ : ἐν τῷ καταστρεπτικῷ πολέμῳ. *Δάῖος δωρ.* = δάϊος, καταστρεπτικός.

87.

“Ως ή ἐπιγραφή αὐτοῦ δηλοῖ, τὸ ἐπίγραμμα τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰ τόξα τῶν ἡρώων, τῶν πρὸς τοὺς Πέρσας πολεμησάντων, ἀνατεθέντα εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐν ἀπομαχίᾳ ἥδη.

Στιχ. 1. τάδε : ταῦτα ἐδῶ (τὰ ὅποια βλέπεις). — πεπαυμένα π. δακρ. = πεπαυμένα τοῦ πλήρους δακρύων πολέμου, τοῦ πολλὰ δάκρυα (λόπας) προξενοῦντος, ἀπόμαχα ἥδη. — 2. υηῷ Ἀθηναῖς : (δοτικὴ τοπικὴ) = ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἀθηνᾶς. — κεῖται : κείνται. — ὑπωρόφια : ὑπὸ τὴν δροφὴν (τοῦ ναοῦ), ὑπὸ τὴν στέγην, ἐστεγασμένα, ἐν προφυλάξει. — 3. πολλάκι : πολλάκις. — δή : ἥδη. — κατὰ κλόνουν στονόντα : κατὰ τὴν ὥραγ τῆς πλήρους στεναγμῶν συμπλοκῆς, τοῦ πλήρους στεναγμῶν ὥθισμοῦ. — ἐν δαῖ : (δαῖς, δαῖδος, δαῖδι καὶ δαῖ) = ἐν τῇ μάχῃ, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς μάχης. — φωτῶν : (δ φῶς, τοῦ φωτὸς = ἀνήρ) = τῶν ἀνδρῶν. — λουσάμενα... αἷματι : λουσθέντα διὰ τοῦ αἵματος. — ἵππομάχων Π. = τῶν ἵππομάχων, τῶν ἀπὸ ἵππων (ἡ ἄρματος) μαχομένων Περσῶν.

88.

Ἐκ τοῦ Ἡροδότου (VI. 10δ) γνωστὸν ἦμιν, δτι οἱ Ἀθηναῖοι, δτε οἱ Πέρσαι ἀπεβιβάσθησαν εἰς Μαραθῶνα, ἐπεμφαν ἡμεροδρόμον (ταχυδρόμον) εἰς Σπάρτην αἰτούμενοι ταχεῖαν βούθειαν. Ὁ ἡμεροδρόμος οὗτος, Φεδιππίδης ὀνόματι, διαβαίνων διὰ Τεγέας, περὶ τὸ Παρθénion ὅρος, εἰδε σπουδαιότατον ὅραμα παρέστη δηλ. αὐτῷ δ Πᾶν καὶ ὀνομάστι καλέσας ἐκέλευσεν αὐτὸν νὰ εἴπῃ εἰς τοὺς Ἀθηναῖους, οἱ ὅποιοι μέχρι τότε οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν τοῦ θεοῦ τούτου ἐποιοῦντο, νὰ ἐπιμελῶνται καὶ αὐτοῦ, διότι διάκειται εὖνοῖκῶς πρὸς αὐτοὺς καὶ πολλαχῶς ἥδη ὠφέλησεν αὐτοὺς καὶ θὰ ὠφελήσῃ ἀκόμη. Ὁ ἡμεροδρόμος ἐπανελθὼν εἰς Ἀθήνας, εἰπε τὸ ὅραμα τοῦτο, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι μετὰ τὴν νίκην ἰδρύσαντο κάτωθεν τῆς Ἀκροπόλεως ἐν σηγλαίῳ, ἔτι καὶ νῦν σφέζομένῳ, Πανὸς ἱερὸν καὶ Ἐλάσκοντο αὐτὸν δι ἐπετείων θυσιῶν καὶ λαμπαδηφορίας. Ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ δ στρα-

τηγδε Μιλτιάδης ἔστησε κάλλιστον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, ἐπὶ τῇς βάσεως τοῦ ὁποίου ἔχαράχθη τὸ ὅπ' ἀριθ. 88 ἐπίγραμμα.

1. *Πάν* : οὗτος Ἐρμοῦ καὶ Δρυόπης ("Υμν. 18, 34) ποιμενικὸς θεός, διαιτώμενος ἐν ἀγροῖς καὶ δρυμῷ, λατρευόμενος μάλιστα ἐν Ἀρκαδίᾳ, ἡς πάντα σχεδὸν τὰ μεγάλα ὅρη ἦσαν αὐτῷ ἵερά. Ἡ φαντασία τῶν Ἑλλήνων ἐπλαττεν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα δασύ, ὥτα αἰγάς, κέρατα ἐρίφου καὶ πόδας τράγου, φέροντα δὲ συνήθως σύριγγα.—τὸν Ἀρκάδα: ὡς ἐν Ἀρκαδίᾳ λατρευόμενον.—κατὸ *Μῆδων*: διότι, ὡς ἐπίστευον, τῇ συνεργίᾳ αὐτοῦ ἤτείθησαν οἱ Μῆδοι.—μετ' Ἀθηναίων: διότι ἐδοίχθησεν αὐτοῖς εἰς τὴν νίκην.

89.

Ἡ Ἀνύτη ἡτο ποιήτρια ἐκ Τεγέας ἀκμάσσα περὶ τὸ 290 π. Χ. Σφέζονται αὐτῆς 22 ἐπιγράμματα. Ἡ ποίησις αὐτῆς τόσον ἔρεσκεν εἰς τοὺς παλαιούς, ὥστε ὀνόμασσαν αὐτὴν *Θῆλυν* "Ομηρον.

Τὸ ἐπίγραμμα αὐτῆς τοῦτο ἀναφέρεται εἰς δόρυ ἀπόμαχον ἀνατεθὲν εἰς τὸν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς.

"Εσταθι: πρκμ. προστ. == ἵσθι ἔστηκυῖα == μένε στημένη, μένε.—τῷδε: δωρ.==τῇδε == ἐδῶ.—κράνεια: μετωνυμ. τὸ ξύλον ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ δόρατος. Ἐκ κρανείας (κρανιᾶς) κατεσκευάζοντο τὰ δόρατα, διότι εἶναι σκληρὸν τὸ ξύλον αὐτῆς.—βροτοκτόνε: (βροτὸς-κτείνω)=ἀνθρωποκτόνε. — μηδ' ἔτι: καὶ μηκέτι (στάζε), μὴ (στάζε) πλέον.—λυγρδν... φόνον: θλιβερὸν αἷμα. — χάλκεον δμφ^ο δνυχα: περὶ τὸν χαλκοῦν δηνυχά σου.—δνυξ: ἡ αἰχμή, ἡ λόγχη τοῦ δόρατος, κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν δηνύχων τῶν θηρίων. — δαῖων: δωρ. ἀντὶ δηϊῶν=ἐχθρῶν.—δόμον: οἰκον, ναόν. — ἡμέρα: καθημένη, μένουσα.—ἀνορέαν: δωρ. ἀντὶ ἡρορέην = ἀνδρείαν (ἐν τοῦ ἀνήρ).

90.

"Ο Ἰων ἡτο ἐκ Χίου, οὗτος Ὁρθομένους, ἀποθανῶν περὶ τὸ 402 π. Χ. εἶχεν εὑρείας γνώσεις ποιήσεως καὶ φιλοσοφίας, δὲν ἔγραψε

δὲ μόνον λυρικὰ ποιήματα, ἀλλὰ καὶ τραγῳδίας καὶ πεζὰ συγγράμματα, μεταξὺ τῶν ὅποιων ἦτο καὶ ἡ οἰτησις τῆς Χίου.

Ἐν τῷ ἐπιγράμματι τούτῳ, κειμένῳ ἐν τῷ μουσείῳ Δελφῶν, ὑμνεῖται ὅπὸ τοῦ ποιητοῦ ὁ Λακεδαιμόνιος Λύσανδρος, ὁ νικητὴς τῶν Ἀθηναίων. Μετὰ τὴν ἐν Αἴγας ποταμοῖς μάχην, καθ' ἣν κατεστράφη ὁ ἀθηναϊκὸς στόλος, ἐπολιορκήθησαν, ὡς γνωστόν, οἱ Ἀθηναῖοι ὅπὸ Λυσάνδρου κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν. Μετ' οὐ πολὺ, ἐκλιπόντων τῶν ἐπιτηδείων, ἡναγκάσθησαν νὰ συνθηκολογήσωσι πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους διεχόμενοι τοὺς ὄρους αὐτῶν, ἐν οἷς καὶ τὴν καθαιρεσιν τῶν τειχῶν. Τῆς καθαιρέσεως συντελεσθείσης, ἀνεγκώρησεν ὁ Λύσανδρος εἰς Σπάρτην κατάφορτος λαφύρων καὶ στεφάνων, οὓς προσέφερον εἰς αὐτὸν αἱ πόλεις. Τοῦ γεγονότος τούτου τὴν μνήμην θέλοντες νῷ ἀπαθανατίσωσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι ἔστησαν ἐν Δελφοῖς τοὺς ἀνδριάντας πολλῶν ἐπισήμων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης Σπαρτιατῶν καὶ συμμάχων, ἐν οἷς καὶ τοὺς τῶν ναυάρχων, μεταξὺ ὁ αὐτῶν διεκρίνετο ὁ ἀνδριάς τοῦ Λυσάνδρου στεφανούμενος ὅπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. Ἐπὶ τῆς βάσεως τοῦ συμπλέγματος τούτου ἦτο γεγραμμένον τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἐπίγραμμα.

Ἐάν : ἀντων. κτητ. γ' προσ. = τὴν ἑσυτοῦ, τὴν ἱδικήν του.—
Εἰκόν' ἔάν : τὴν εἰκόνα του.—ἐπ' ἔργῳ τῷδε : διὰ τὸ ἔξῆς κατόρθωμα.—διε τικῶν : ἐπεξ. τοῦ ἔργω = διότι νικῶν.—πέρσεν : ἐπόρθησε, κατέστρεψε. — Κεκροπιδᾶν δ. : τὴν δύναμιν τῶν Κεκροπιδῶν (τῶν Ἀθηναίων). Κεκροπιδᾶν : δωρ. = Κεκροπιδῶν. Κεκροπίδαι οἱ Ἀθηναῖοι ἀπὸ Κέκροπος, ἀφ' οὗ καὶ ἡ ἀκρόπολις Κεκροπία.—ἀκρόπολιν : τὸ προπύργιον τῆς Ἑλλάδος.—καλλίχορον : ἐπικότε τύπος τοῦ καλλίχωρον = τὴν ἔχουσαν καλοὺς χώρους, ὥραιους τόπους. Οὗτω καὶ εὐρύχορος ἀντὶ εὐρύχωρος.—Λακεδαιμονίον ἀπόρθητον : τι συναίσθημα κατέχει τὸν λέγοντα ταῦτα ;—

τετρουμένα : πρκμ. τοῦ τρύομαι = βασανίζομαι, κουράζομαι· τετρουμένα = βασανισμένα, κουρασμένα. — γυῖ : γυῖα = τὰ μέλη.—

ἀδύ : δωρ. ἡδύ, εὐχάριστον.—πνεῦμα : αὔρα· ἀδύ πνεῦμα=εὐχάριστος αὔρα, εὐχάριστον ἀεράκι.—θροεῖ : φιθυρίζει, προξενεῖ θροῦν.—ἐν χλωροῖς πετάλοις : διὰ μέσου τῶν πρασίνων φύλλων.—πίδαξ : τὸ ὄδωρ.—δδίταις : τοῖς ὄδοιπόροις. — ἄμπαυμ' : ἀνάπαυμα, ἀνάπαυσις.—καῦμα : ἡ ζέστη. Περὶ Ἀνύτης ἵδε ἀριθ. 89.

92.

Σκωπτικὸν ὃν τὸ δίστιχον τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὸν ἐχθρὸν τοῦ Σιμωνίδου καὶ ὅμοτεχνον αὐτῷ Τιμοκρέοντα τὸν Ἐρόδιον, πρὸς ὃν ὁ Σιμωνίδης εἶχε βιαιότατον πόλεμον, διότι φίλος ὃν τοῦ Θεμιστοκλέους δὲν κατώρθωσε νὰ πείσῃ αὐτόν, σπως ἀνακαλέσῃ ἐκ τῆς ἑξορίας τὸν Τιμοκρέοντα, ἐπὶ μηδισμῷ κατηγορηθέντα.

1. φαγάν...πιών...εἰπών : χρον. μετοχαῖ.—κάκ^ο εἰπών : κακολογήσας· διότι ἡ το βιαιοτάτου χαρακτῆρος ἀνθρωπος ὁ Τιμοκρέων, σαγχρόνως δὲ ἀδηφάγος.

ΜΕΤΡΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

ΕΝ ΩΙ ΕΞΕΤΑΖΟΝΤΑΙ ΤΑ ΤΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ ΜΕΤΡΑ

Α'. Ἡρφελεγεῖον.

Τὸ Ἡρφελεγεῖον, ἐνῷ ἔχουσι ποιηθῆ πάντα τὰ ἐλεγειακὰ ποιήματα, ἀποτελεῖται ἐκ στροφῆς διστίχου, συγκειμένης ἐξ ἑνὸς στίχου δακτυλικοῦ ἡρωϊκοῦ ἑξαμέτρου καὶ ἐνὸς ἀλεγείου καλουμένου. Τούτων ὁ μὲν δακτυλικὸς ἑξάμετρος (ό καὶ Ὁμηρικὸς ἢ ἐπικὸς καλούμενος) σύγκειται ἐκ ποδῶν ἔξι, δακτύλων ($\overline{U}U$) ἢ καὶ σπονδείων ($\overline{\underline{U}}$), πλὴν τοῦ τελευταίου ὄντος τροχαίου (\overline{U}). ὁ δὲ δευτερος, ὁ ἐλεγειακός, ἐκ ποδῶν ἔξι, δακτύλων καὶ τούτων ἢ καὶ σπονδείων, τεμνομένων δὲ ὅμως ἀναγκαίως διὰ τομῆς ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἀποβαλλομένης τῆς ἀρσεως τοῦ γ' καὶ σ' αὐτῶν. Τόπος τοῦ μὲν α' είναι ὁ ἑξῆς :

ΙωΙωΙωΙωΙωΙ

τοῦ δὲ δευτέρου ὅδε :

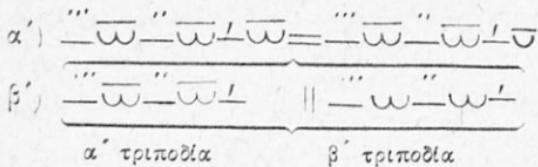
ΙωΙωΙ || ΙωΙωΙ.

Ἐν τῷ β' μέρει τοῦ ἐλεγειακοῦ (β') στίχου δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τεθῇ σπονδείος ἀντὶ δακτύλου. Ωστε οἱ ἀνωτέρω τύποι δύνανται νὰ είναι καὶ ώς ἑξῆς :

α') ΙωΙωΙωΙωΙωΙωΙ
β') ΙωΙωΙ || ΙωΙωΙ

Ἄλλος δὲν ὁ δακτυλικὸς ἑξάμετρος είναι στίχος μακρός, ἐπειδὴ ὁ παρὰ τοῖς παλαιοῖς δὲν τῷ μέσῳ χωρισμὸς αὐτοῦ εἰς δύο τριποδίας, τῆς α' θέσεως (ἥτοι τῆς α' μακράς συλλαβῆς)

έκάστης τριποδίας προφερομένης τριπλασίως έντονώτερον τῶν ὄλλων δύο, τῆς δὲ β' διπλασίως· οὕτως ὁ ἀνωτέρῳ τύπος καθίσταται τοιόςδε;

ἡ διὰ συλλαβῶν ώς ἀντικατέστη παρ' γμῆν ὁ χρόνος διὰ τοῦ τόνου, ὁ ἔξης :

Τάραλα λάλαλα λάλαλα || τάραλα λάλαλα λάλα
Τάραλα λάλαλα λά || τάραλα λάλαλα λά.

Παραδείγματος χάριν :

Πρῶτα καλὸν κατευόδιον || στὸν ποιητήν, π^ο ἀναβαίνει
κι^ο ἀναλαμβάνει ζωὴν, || δότε οἱ "Ἄδοι θεοί.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν είναι δυνατὸν ὁ ἔξαμετρος νὰ τέμνηται καὶ ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ, καθ' ὅσον δὲν συμπίπτει πάντοτε νὰ τελευτᾷ καὶ ἡ λέξις ἐν αὐτῷ, ἢτοι μετὰ τὸν γ' πόδα, θὰ ἥτο δὲ καὶ μὸνότονον, ἀν οὗτως ἐτέμνετο, διὰ ταῦτα οὔτος δύναται νὰ χωρίζηται εἰς δύο καὶ διὰ τομῆς τινος¹⁾ ἢ διαιρέσεως, γιγνομένης ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἔνθα τελευτᾷ ἡ λέξις· οὕτω (γνωστοῦ ὄντος, ὅτι τρεῖς εἰσιν αἱ κύριαι τομαὶ καὶ μία ἡ διαιρέσις) ἔχομεν τοὺς ἔξης τύπους :

α') "Οταν ἡ τομὴ είναι πενθημιμερής :

"Ισταται μὲν ὁ ἀνήρ, | ως κορμὸς ἀκλονήτου πλατάνου,
ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ ως κισσὸς || εὔκαμπτος εἰν' ἡ γυνή.

β') "Οταν είναι ἐφθημιμερής :

"Ηδη δ' ἐξ ὄλλου παπαγαλλική, βασανίστρια στίχων
γλωσσά τις ὀλισθηρά || είναι κακή, μοχθηρά.

1) Τομὴ λέγεται ἡ διακοπὴ τοῦ ὁυθμοῦ ἐν τῷ μέσῳ ποδός, τελευτώσῃς τῆς λέξεως· διαιρεσίς δὲ ἡ διακοπὴ τοῦ ὁυθμοῦ ἐν τῷ τέλει ποδός, πάλιν τελευτώσῃς τῆς λέξεως.

γ') "Οταν είναι κατά γ' τροχαίον :

Τέμενος ἐπιζητοῦσαι | αἱ Χάριτες ἀφθαρτον μένον
τάριστοφάνους ἐδῶ || εὑρον εὐθὺς τὴν ψυχήν.

δ') "Επὶ βουκολικῆς τετραποδίας :

Καὶ τὰς ὁφρῦς συμμαζεύων, | βρυχώμενος | , ἀντιπαλαῖων
λέέεις θ' ἀφήσῃ σφιγκτάς || φράσεις θὰ δίψῃ σκληράς.

Δύναται δὲ σὺν τῇ διαιρέσει νὰ διάρχῃ καὶ τις τῶν τομῶν, οἷον:
Καὶ τὰς ὁφρῦς συμμαζεύων, τομὴ | βρυχώμενος, διαιρ. || ἀντιπαλαῖων.

Ταῦτα ἔχων τις πρὸ ὀφθαλμῶν, δύναται νῦν ἀπαγγείλῃ ρύθμικῶς
οἷον δήποτε ἐλεγειακὸν ποίημα.

B'. Ιαμβικὸν μέτρον.

Ιαμβός ἐστι ποὺς δισόλλαθος ἔχων τὴν α' συλλαβὴν βραχεῖαν
καὶ ἄτονον (ἀρσιν), τὴν δὲ β' μακρὰν καὶ μετὰ τόνου (θέσιν), ὅδε :
υ_ (λαρά, καλῶς). Ιαμβικὸν δὲ μέτρον τὸ ἐξ ίαμβῶν, ὃν τινες
δύνανται νὰ ἀντικατασταθῶσι καὶ διὰ τριβράχεος (υύυ) ἢ διὰ
σκονδείου, συνήθως ἐν ταῖς περιτταῖς χώραις, σπανίως δὲ ἐν ταῖς
ἀρτίαις, τονουμένου δὲ δύως ἐπὶ τῆς β' συλλαβῆς (—_).

Βαίνεται δέ, τ. ἐ. διαιρεῖται τὸ ιαμβικὸν, μέτρον ἢ ὁ ιαμβικὸς
οἰχος κατὰ διποδίας, δὲ μὲν τρίμετρος διαιρούμενος εἰς τρεῖς τοι-
χίτας, δὲ δίμετρος εἰς δύο, τῆς θέσεως τοῦ β' ποδὸς τονουμένης
τριπλασίως, τῆς δὲ τοῦ δ' διπλασίως τῆς τοῦ σ', ὡς ἐξῆς :

υ_ υ_	υ_ υ_	υ_ υ_ ¹)	}
λαρά λαρά	λαρά λαρά	λαρά λαρά.	
καὶ τὸ σπαθί δ'	ἐτραύα σὰν	τρελλὸς αὐτός.	

Μίλεις καλά· | λοιπὸν ιδού· | προσέχετε.

1) Ἡ τελευταία συλλαβὴ παντὸς μέτρου ἐστὶν ἀδιάφορος, δηλ. ἡ μακρὰ
ἡ βραχεῖα, δηλ. ἡ ἄτονη τύχη.

*Ἐν δὲ τῷ διμέτρῳ τονουμένου τοῦ β' ποδὸς διπλασίως τοῦ δ', ὁδε:

ο _ ο _	ο _ ο _	διμέτρος.
λαρά λαρά	λαρά λαρά.	
ώς δτε τὸν	Διόνυσον,	
Βρεκεκεκέξ	κοάξ κοάξ.	
Μιλεῖς καλά·	λοιπὸν ἴδού. ¹⁾	

Τοῦ διμέτρου τοῦτο ποιεῖται χρῆσιν ὁ Ἀρχέλοχος ἐν ἐπῳδοῖς μετὰ τριμέτρου.

Γ'. Τροχαϊκὰ τετράμετρα.

Τὸ δὲ τροχαϊκὸν τετράμετρον στίχος ἔστιν ἐξ ὀκτὼ ποδῶν τρόπῳ *χαλων*, δηλ. δισυλλαβήων, ἔχόντων τὴν μὲν α' συλλαβήην μακριάν μετὰ τόνου (θέτιν), τὴν δὲ δευτέραν βραχεῖαν καὶ ἄτονον (ἄρσην). ὁδε: Ι-ω (λάλα, χαῖρε). Ο τροχαῖος ἐν αὐτῷ δύναται ν' ἀντικατασταθῆ ὡς καὶ ἐν τῷ ιαμβικῷ διὰ τριβράχεος η̄ σπουδείον, τοῦ σπουδείου τιθεμένου συνήθως ἐν ταῖς ἀρτίαις χώραις.

Βαίνεται δὲ καὶ τὸ μέτρον τοῦτο κατὰ διποδίας, τῆς θέτεως ἑκάστου α' ποδὸς τονουμένης διπλασίως τῆς ἑκάστου δευτέρου, καὶ ἔχει ὡς διαίρεσιν ἐν τῷ τέλει τοῦ δ' ποδός. Ωστε ὁ τύπος αὐτῷ ἔστιν ὃδε :

''ο _ ο _			
α' διποδία	β' διποδία	γ' διποδία	δ' διποδία

Τάρα λάλα | τάρα λάλα || τάρα λάλα | τάρα λάλα

Καὶ ήμεις ἐ|δῶ ποθοῦμεν || καὶ θερμῶς ἐ|πιθυμοῦμεν.

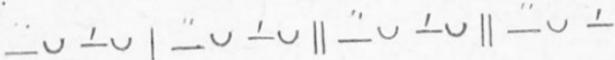
ἢ τηρουμένων τῶν τομῶν :

τομή διαίρεσις τομή

Καὶ ήμεις | ἐδῶ ποθοῦμεν || καὶ θερμῶς | ἐπιθυμοῦμεν

1) Τομῶν χρῆσις γίνεται καὶ ἐν τῷ ιαμβικῷ μέτρῳ, ὡς καὶ ἐν τῷ δακτυλικῷ καὶ ἐλεγείῳ, πλὴν τῆς κατὰ γ' τροχαῖον.

Συνγένετερος δ' ὅμως είναι ὁ τροχαῖκὸς καταληγτικὸς τετρά-
μετρος, ὁ καταλήγων εὐθὺς μετὰ τὴν θέσιν τοῦ 8ου ποδός, οὗ ὁ
τύπος ἔσει:

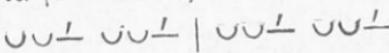
Εἴδον καὶ τὸν | βασιλέα || καὶ τὸν γίγαντα τὴν γῆν.

"Ομως, ω̄ ἀ | νόητοι μου, || ἔχετε καὶ | ρὸν καὶ νῦν,
μεταβάλε | τε τοὺς τρόπους || καὶ τιμᾶτε | τὴν τιμήν.

Τοιούτον ἐν μέρει καὶ τὸ γνωστὸν δημόδες ἀρμα τοῦ Χαραλάμπη:
Θέτην πάρης. | Δέν την παίρνω. || ἄλλα λόγια, βρέ παιδιά.
Κατὰ τοῦτο τὸ μέτρον ἔχονται ποιηθῆ πάντα τὰ δύο ἡμῶν κατα-
χωρισθέντα τετράμετρα.

Δ'. Ἀναπαιστικόν.

Τὸ ἀναπαιστικὸν μέτρον είναι τὸ ἐναντίον τοῦ δακτυλικοῦ, ἀπο-
τελεῖται δὲ ἐξ ἀναπαιστῶν, ὡν ἔκαστος τρισόλλαβος ὃν σύγκειται
ἐκ δισούλλαβου βραχείας ἀρσεως καὶ μονοσούλλαβου μακρᾶς θέσεως
ώς ἔτις: $\text{υυ} \overline{\text{l}}$ (ταρατάμ, ἀκριθῶς). Βαίνεται δὲ κατὰ διποδίας
(οὐχὶ σπανίως καὶ κατὰ μονοποδίας) ὡδεῖ:

προχωρεῖται εὐθαρσῶς, | προχωρεῖτε, παιδιά.

Δύναται δὲ ὅμως ὅντι ἀναπαιστῶν νὰ τεθῇ καὶ σπουδεῖος καὶ
οὕτως ἀκριθῶς ἔχει ποιηθῆ τὸ Τυρταῖον ἐμβατήριον (5), οὗ τὸ μέ-
τρον παροιμιακὸν (παρὰ—οἷμος) δίμετρον ὃν καταληγτικὸν ἔχει τε-
λευταίαν συλλαβήν τὴν θέσιν τοῦ τελευταίου ποδός, τῆς προτελευ-
ταίας γιγνομένης τετρασήμου, δηλ. ἔσης πρὸς 4 βραχείας. Τούτου
ὁ τύπος ἔστιν ὡδεῖ:

$\text{υυ} \overline{\text{l}}$	l	l	l	l	l	l
l	l	l	l	l	l	l
l	l	l	l	l	l	l
l	l	l	l	l	l	l
l	l	l	l	l	l	l

α' διποδία

β' διποδία

ταρατάμ τατατάμ | ταταράσσα ρα
τατατάμ ταρατάμ | ταρατάσσα ρα κ.λ.

Αναλυομένων δὲ τῶν ἐν αὐτῷ σπουδείων, θὰ εἰχεν ὡδες

υυτυυτ | υυπυ

Προχωρεῖτε, ἀγόρια πατέεσερων
πολιτών τῆς εὐάνδρου μας Σπάσααρτης,
κ. λ.

E'. Μέλη.

Τῶν δφ' ἡμῶν κατακεχωρισμένων μελικῶν ποιημάτων ἄλλα μὲν (τὰ ἀπλούστερα) εἰναι κατὰ σχέσιν καὶ σύγκεινται ἐκ στροφῶν, ἄλλα δ' ἀποτελοῦσιν ἀπολελυμένα φρεματα ἢ συστήματα ἀνανταπόδοτα. Καὶ στροφὴ μὲν λέγεται μελῳδία ἀνακυκλουμένη τοῦτ' ἔστιν, ἥπαξ ἔξαγγελθείσα μέχρι τέλους, ὑποστρέψουσα πάλιν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἐπαναλαμβανομένη ἡ αὐτὴ. Σύστημα δέ ἔστι σειρὰ διαφόρων μελωδῶν διαδεχομένων ἀλλήλας ἄνευ ἀνακυκλήσεως.

Εἰς τὰ ἐκ στροφῶν συγκείμενα κατατάσσονται τὰ ὑπὸ δριθ. 48-56 καὶ 59 καὶ 65.

Τούτων τὰ 48, 49, 50 ἔχουσι στροφὴν τετράστιχον, τὴν Ἀλκαίκην ἀπό τοῦ ποιητοῦ αληθείσαν, οὓσαν δὲ τοιάνδε:

σ' ́υ ́σ | ́υυ ́συ στίχος α' καὶ β'.
σ' ́υ ́σ ́υ ́σ γ'.
 ́υυ ́υύ́υ ́σ δ'.

τὰ ράλα λάλα | τάραλα λάλα λα
τὰ ράλα λάλα | τάραλα λάλα λα
τὰ ράλα λά ταράλα λάλα
τάραλα λάλαλα λάλα λάλα.

Τὸ δὲ 51 Σαπφικὸν ἔχει τὴν ἔξης τετράστιχον ὠσαύτως στροφὴν:

— ́υ ́σ ́υυ ́συ ́σ — στίχος α'-γ'.

́υυ ́σ δ'.

τάρα λάλα τάραλα λάλα λάλα
τάρα λάλα τάραλα λάλα λάλα
τάρα λάλα τάραλα λάλα λάλα
τάραλα λάλα,

Τὸ δὲ 53 σύγκειται ἐκ δύο ἀνίσων συστημάτων, τοῦ μὲν α' τριστίχου, τοῦ δὲ β' πενταστίχου, τῆς προτελευταίας συλλαβῆς τοῦ τελευταίου ποδὸς ἐκπατέρου οὖσης τετρασήμου ἦτοι ἵσης πρὸς 4 βραχείας. Δύναται δὲ δύμως νὰ ἐκληφθῇ καὶ μονοστροφικόν. (Πρᾶλ. Ἑλλ. Μετρ. Δ. Χ. Σεμιτέλου σ. 321).

$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	\cup	}	α' σύστημα
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	— \cup	$\frac{1}{1}$		
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$		$\frac{1}{1}$		
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$	}	β' σύστημα
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$		
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	— \cup	$\frac{1}{1}$		

Τὸ 54 σύγκειται ἐκ τριστίχου στροφῆς, δυναμένης νὰ ληφθῇ καὶ κατὰ στίχου, τῆςδε :

$\cup \cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	—	$\cup \cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1} \cup$
$\cup \cup \frac{1}{1}$	— $\frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	—	$\cup \cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1} \cup$
$\cup \cup \frac{1}{1}$	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	—	$\cup \cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1}$	$\cup \frac{1}{1} \cup$
ταραλὰ λαλὰ λαλάλα	ταραλὰ λαλὰ λαλάλα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα		ταραλὰ λαλὰ λαλά λα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα.
ταραλὰ λαλὰ λαλάλα	ταραλὰ λαλὰ λαλάλα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα		ταραλὰ λαλὰ λαλά λα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα	ταραλὰ λαλὰ λαλά λα.

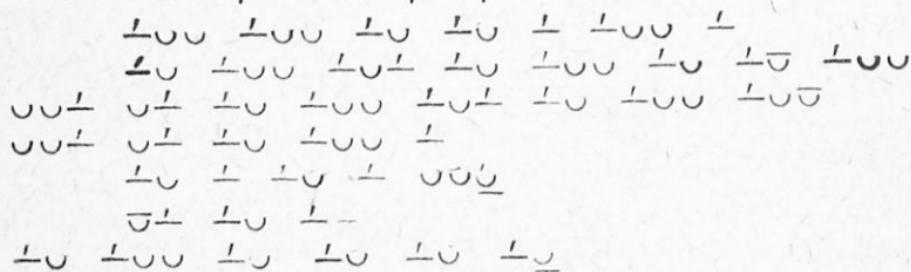
Τὸ δὲ 54 δις ἐκ τῆς ἑξῆς :

$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$
$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$		
$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$
— $\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$
$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1} \cup$	$\frac{1}{1}$
$\frac{1}{1}$ —	$\frac{1}{1} —$	$\frac{1}{1} —$			
$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1} \cup \cup$	$\frac{1}{1}$			

Τὸ δὲ 55 δις ἔχει τὴν ἑξῆς στροφήν :

Τὸ δὲ 56 σύγκειται ἐκ τῆς ἑξῆς :

Αλλὰ τῆς α' στροφῆς λείπουσιν οἱ στίχοι 3-7, τῆς δὲ δ' ὁ α'
στίχος καὶ τὸ πλεῖστον τοῦ β'.

Τῶν λοιπῶν τὰ μέτρα παραλείπομεν, τῶν δὲ 5, 67 καὶ 68
ἀναγράφομεν τὴν μουσικήν, τῶν μὲν δύο τελευταῖων ἐκ τῆς ἑρμηνείας
τῶν παλαιῶν σημείων ὃπος Ianus, τοῦ δὲ 5 μελοποιηθέντος ὃπος
τοῦ φίλου μουσικοῦ κ. Ιωάννου Καρατζᾶ, φέρει μορίας ὀμολογοῦ-
μεν γάριτας.

ΔΙΟΡΘΩΤΕΑ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΕΤΕΑ

Ἐν σελ. 19 μετὰ τὸ 667 πρόσθετος : πρὸς Σιμωνεῖδην.

- > > 25 ἀντὶ 9 (34) γράψεις : 49 (34).
- > 31 διαγραπτέον τὸ Ε'. ΠΙΝΔΑΡΟΥ.
- > > 32 ἀνωθεν τοῦ 62 πρόσθετος : Ε'. ΠΙΝΔΑΡΟΥ.
- > > 36 ἀνωθεν τοῦ 68 πρόσθετος : Ι'. ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ,

TYPTAIDY EMBATHPION

Mousoum - Tresadwria arôpum
üne i-warron Kaparjai.

II 6² MESOMNADYS

"Yves is Moisy"

<: Tinus mis >

A - n - d, Mù cát, nai gi - λn, nai

u-xor au - ph st swr a.

niit - et - wv i - mas ept - vas do - vri - zw.

Kal. λ. ὁ πη·α 60· φι, Μον·ειν προ·να·θε·γε·τι

τερ· πνῶν, ναν 60·94 μν· 620·80·12, Αλ· τεῖ γο· νε,

$\Delta n = \lambda_1 - \lambda_2$ $\approx 11\text{nm} \cdot \text{ar}^{-1}$, $\nu_0 = \nu_1 + \nu_2$ $\approx 1.5 \cdot 10^{14} \text{ Hz} \cdot \text{pm}^{-1}$

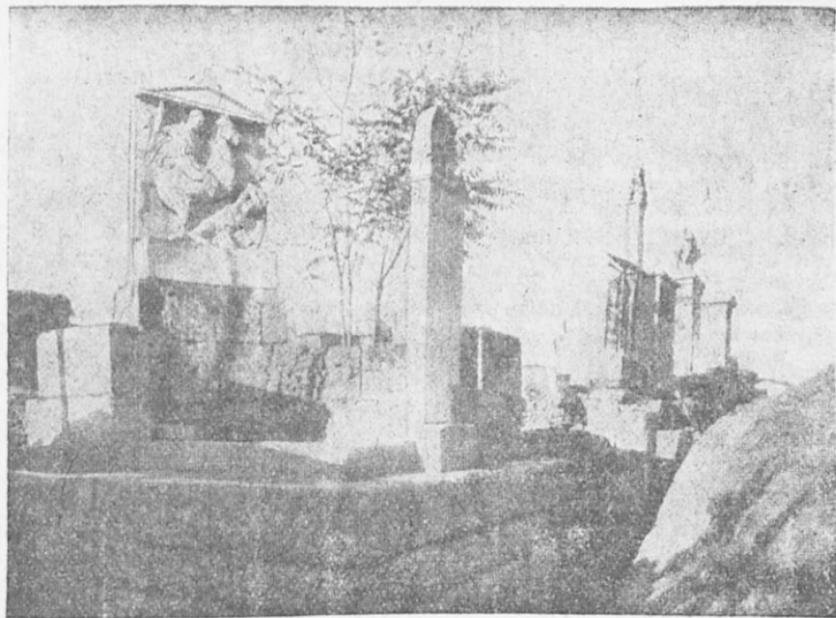
III. 68. ΣΕΙΚΙΔΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ

< c. Janus mix >

“O - go! Zin, fan - you, un - der

λ_{ref} \approx $\lambda_0 + \Delta\lambda$ \approx $\lambda_0 + \gamma\omega$ \approx ω_0

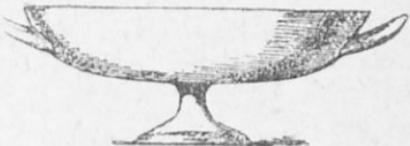
A handwritten musical score for "The Star-Spangled Banner" on five-line staff paper. The score consists of two systems of music. The first system starts with a treble clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. It contains eight measures of music, followed by a repeat sign with a brace, and then continues with another eight measures. The second system begins with a bass clef, a common time signature, and a key signature of one sharp. It contains four measures of music, followed by a repeat sign with a brace, and then continues with four more measures. The lyrics are written below the staff in both English and German. The English lyrics are: "O say can you see, by the dawn's early light, Our flag on the field of battle never was won-der-fully set." The German lyrics are: "O sagt du siehst du nicht, wie die Morgenröte leuchtet, Unser Banner auf dem Schlachtfeld nie gescheitert." The score concludes with a final measure of music.

Νεκροταφείοι μετ' ἐπιτυμβίων στηγλῶν.
Ο ἔξω Κεραμικός τῶν ἀρχ. Ἀθηνῶν.

Κρατήρ.

φιάλη.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

Πρόδις

τὸν κ. Νικόλαον Μπαζεβανάκιν, καθηγητὴν

Γνωρίζομεν ὅμιν ὅτι κατ' ἀπόφασιν τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ἐνεχρίθη ἡ χρῆσις τοῦ ὑψ' ὅμῶν ὑποδληθέντος βι-
βλίου «Ἐλληνες Λυρικοὶ» διὰ τοὺς μαθητὰς τῆς γ' τά-
ξεως τῶν Γυμνασίων καὶ διὰ τὸ σχολικὸν ἔτος 1917-1918 καὶ
ἐφεξῆς κατὰ τὴν ὑπὸ ἀριθ. 117 πρᾶξιν αὐτοῦ.

“Ο. Υπουργός
ΔΗΜ. ΔΙΓΚΑΣ

Π. Ζαγανιάρης